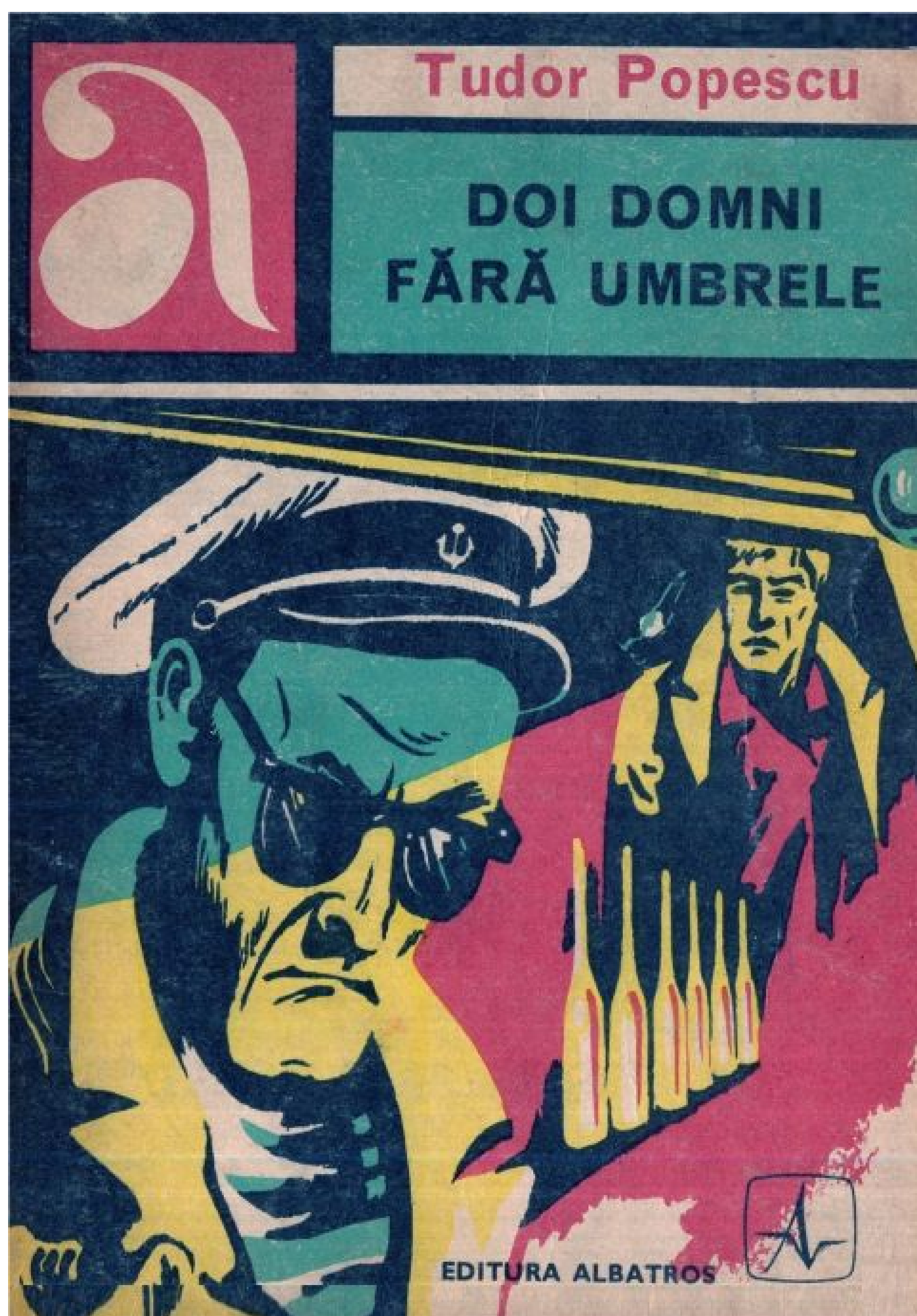

Colecţia Aventura

Tudor Popescu

DOI DOMNI FĂRĂ UMBRELE

EDITURA ALBATROS

Coperta colecţiei:

GH. MARINESCU

Hotărât lucru, pe la patruzeci de ani încep grijile bărbatului. Cu câţiva ani în urmă aş fi zâmbit auzind afirmaţia de mai sus, dar de când întârzii dimineaţa în faţa oglinzii, studiind pe propriul meu obraz „ravagiile timpului”, iau lucrurile în serios. Primul articol de cosmetică l-am citit acum două-trei luni într-un „Magazinul”, şi de atunci mă surprind tamburinându-mi degetele pe ridurile din colţul ochilor, abia stăpânindu-mi tentaţia de a da lovitura la cutia de cremă „antirid”, aşezată ispititor în prim planul zecilor de sticluţe şi borcanele înşirate pe etajera de sticlă. „Ce mama dracului, am ajuns ca femeile!” mă înfurii pe mine şi mă mulţumesc să-mi masez uşor, de sus în jos, rotind în jurul ochilor – ca în articolul din revistă – obrazul meu cam tăbăcit. Îmi amintesc că bunicii şi unchii mei au trăit mult, şi mă bucur, dar toţi au avut obrazul cam boţit, şi mă întristez. Ar fi bine să semăn cu un frate al mamei, bărbat frumos, mort într-un accident de maşină, în floarea vârstei. Dar poţi să ştii cu cine mai semeni, ereditatea asta a rămas un mister, de care oamenii de ştiinţă ar face bine să se ocupe, şi să mai lase zborurile în lună. Chiar aşa, „lună” ne trebuie, le-am terminat pe toate aici? Spaţiu cosmic! Mersi, şi „spaţiul locativ” ce facem cu el?

Ca în fiecare dimineaţă, sunt trezit din gânduri de nevastă-mea. Intrigată, după ce dă un timp târcoale, nu mai poate de curiozitate şi bate-n uşă.

— Dima, ce faci, dragă, nu vii?

Un obicei rar în alte case, la noi împământenit şi imposibil de schimbat: soţia mi se adresează pe numele de familie. Îl rosteşte firesc, încât cei care mă cunosc de curând nici nu-şi dau seama că acesta nu e numele meu de botez.

Nu-i răspund. O las să se perpelească, şicanată de cine ştie ce gânduri.

— Se răceşte cafeaua, dragă.

Atâta rău cât se gândeşte ea la calea! Ar fi în stare să facă o gaură în uşă. Ca să-i sporesc şi mai mult curiozitatea, stau neclintit. Aş fi putut să dau drumul la apă şi să creadă că sunt sub duş, dar s-ar linişti, şi eu nu vreau să se liniştească. Pe la patruzeci de ani, bărbaţii devin sadici!

— Întârzii, să ştii!

Ultimele cuvinte sunt rostite categoric, ca şi când, într-adevăr, ar fi îngrijorată că întârzii la serviciu. Mormăi ceva, neinteligibil, ca s-o aţâţ.

— Ce spui?

Mormăi iar ceva, ea tot nu înţelege, se-nfurie de-a binelea şi pleacă pufnind ca un leu în arenă.

— Treaba ta! Poţi să stai cât vrei!

Mi-am terminat masajul, mă mai privesc odată în ansamblu, şi apar, afişând aerul unui copil nevinovat. Nu mă mai refer la incident, deschid o discuţie oarecare, prefăcându-mă tot timpul că nu văd nemulţumirea de pe chipul ei. Îmi place când îşi strânge gura ca o pungă, pe care vrei s-o explodezi, şi când îşi apropie sprâncenele într-o linie dreaptă care uneşte, ca o punte, ochii sclipind de furie.

— A telefonat cineva?

Am mai întrebat de două ori. Aseară am ajuns târziu acasă şi obişnuiesc, a doua zi, să întreb dacă nu m-a căutat cineva.

— Ţi-am mai spus că nu.

— Am uitat.

— Uiţi cam multe de la un timp.

— Oi fi îndrăgostit. Parcă îndrăgostiţii uită repede.

— Îhî!

Nu ştiu ce înseamnă acest „îhî”, dar pare ceva ameninţător.

Mănânc oul, sorb cafeaua, mă simt balonat.

— Te-am rugat să nu-mi mai ungi pâinea cu unt.

— Altfel nu e bună...

— Dacă-mi place mie aşa! ridic tonul, scos, pe bună dreptate, din sărite.

Are obiceiul ăsta rău de a-ţi da să mănânci ce îi place ei, de a-ţi cumpăra cravata care-i place ei pantofii care decide ea că-ţi vin bine.

— Ţi-e teamă că te-ngraşi?

— Mi-e teamă, şi ce-i cu asta? Poftim, mi-e teamă! Nu văd nimic rău în asta.

— Nu te mai place?

— Nu!

Punct. Aici e punctul culminant al discuţiilor noastre. Nici nu poţi urca mai departe, fără nimic concret. Numai pentru că un bărbat întârzie câteva minute în baie, nu-i poţi face un scandal în toată regula. A, dacă prin carneţelul meu de telefoane ar apare un număr de telefon suspect... s-ar schimba treaba. Am găsit de câteva ori semnul de la carneţel schimbat, dovadă că s-a căutat în el numere compromiţătoare. Până la descoperirea lor, punctul culminant al înfruntărilor noastre absurde rămâne acest categoric „nu”, pe care îl rostesc cât pot de sec. Dincolo de el, toate încep să se petreacă normal. Eu îmi beau cafeaua, ea îmi perie haina, eu îmi cercetez carnetul cu însemnări, să văd ce am de făcut mai întâi, ea îmi schimbă batista şi-mi îndreaptă nodul cravatei, pe care nu nimeresc niciodată să-l strâng chiar la mijlocul gulerului, apoi o

sărut pe frunte şi plec gândindu-mă la prostia omenească. De ce ne-om fi şicanând fără rost?

Dar abia se linişteşte atmosfera şi telefonul lui Mihai o tulbură iar. Mihai cunoaşte firea nevesti-mii şi se amuză de câte ori poate. Cea mai mare plăcere a lui este de a mă chema la serviciu peste program. Atunci nevastă-mea e şi mai circumspectă, iar el îşi dă toată osteneala să fie cât mai echivoc. De fiecare dată, după un astfel de telefon, urmează aproape identic următorul dialog:

— De ce te cheamă la ora asta?

— Ştiu eu?! Dacă aş şti, ţi-aş spune! De ce nu l-ai întrebat?

— Mai bine spune că v-aţi înţeles.

— Toate le citeşti pe dos, parc-ai fi nevastă de poliţist!

Mă înduioşez, o sărut, ca să nu stea ca pe jar tot timpul cât lipsesc, şi plec. Ultimul meu gest o-nviorează într-o clipă, mă ia de gât şi recunoaşte:

— Ce proastă sunt!

Dezarmantă – nu? – ultima replică.

Am luat obiceiul de a mă duce pe jos la serviciu. Nu locuiesc prea departe şi puţină mişcare îmi prinde bine. Maşina e o calamitate pentru condiţia noastră fizică. Cel puţin pentru mine. Sunt sigur că mă paşte obezitatea. Amân de mai mult timp să-mi fac analiza colesterolului, de teamă să nu-l descopăr crescut, şi între timp el se depune, se depune, îl simt cum îmi îngroaşă vinele. La picior mi s-a şi umflat una. S-a bombat sub piele, vânătă, ca o râmă dizgraţioasă.

— Dumneata nu vezi că-i roşu? mă apostrofează, pe bună dreptate, un miliţian, văzând că n-am de gând să mă opresc în faţa stopului.

Îmi place să privesc pietonii aşezaţi faţă-n faţă ca două armate medievale aşteptând cuminţi semnalul de începerea luptei. Apoi se reped, se întrepătrund, privirea mea caută degeaba victime în mijlocul caldarâmului. Numai eu mă izbesc aproape piept în piept

cu un bărbat de 45–50 de ani şi-l fac să-şi scape ziarul din mână. Eu sunt de vină, merg distrat. Ridic ziarul, îi cer scuze, iar el face un gest nemulţumit, n-are nevoie de scuzele mele. Rămân numai cu imaginea ochilor lui, ca două picături de smoală pe un gălbenuş de ou. Sau are icter, sau o să facă. Îmi vine să mă întorc după el, să-l sfătuiesc să se ducă la doctor, dar e departe, merge şi mai grăbit după incidentul nostru. Cred că l-am lovit cu capul în piept. Nu ştiu cum să-mi explic, nici astăzi nu pot să-mi explic de ce, aş putea să mă laud că a fost o intuiţie, sau că am avut fler, dar n-a fost nimic din toate astea. Pur şi simplu fără motiv, obsedat de ochii lui galbeni, m-am luat după el. Cred că voiam, totuşi, să-i spun că e suferind, sau că pare suferind, ca să nu-l sperii, dar, n-am făcut nici douăzeci de paşi pe urma lui, că am şi aflat de ce se grăbea.

O tinerică de cel mult douăzeci şi cinci de ani, cu faţa acoperită aproape în întregime de o pereche de ochelari enormi, de sub care abia răzbate vârful nasului, l-a întâmpinat zâmbindu-i atât de frumos, încât n-am putut să reprim în mine cel mai mârşav dintre sentimente: invidia. Să ai două gălbenuşuri de ou în loc de ochi şi să-ţi zâmbească atât de îmbietor o femeie frumoasă, trebuie să fii cel puţin şef de serviciu, dacă nu funcţionar superior la oficiul de închiriere. De altfel, tipul nu arată rău din spate, are o ţinută de bărbat viguros, sigur pe picioarele lui exagerat de lungi, de parcă merge pe picioroange. Poate că în ultima comparaţie a irupt gelozia mea masculină.

Pare un cocoş tomnatic la braţul unei puiculiţe nadolene, plin de vervă, intenţionat tânăr în gesturile largi care vor să atragă atenţia.

M-am ţinut o bună bucată de timp în spatele lor, până când mi-am amintit că trebuie să ajung la serviciu şi, cu părere de rău, mi-am refulat invidiile şi am făcut stânga-mprejur.

*

Încă din acest moment, trebuie să spun că lui Dima i-ar fi fost imposibil să-şi dea seama ce farsă nostimă i-a jucat întâmplarea. Dacă ar fi putut bănui măcar, ar fi uitat de toate invidiile lui masculine şi s-ar fi ţinut scai de bărbatul cu ochii ca gălbenuşurile de ou răscopt. De ce?

În orice roman poliţist există un spion, care trebuie să fie descoperit, de regulă în ultimele pagini, ca cititorul să nu lase cartea din mână încă de la pagina unsprezece, cum e cazul aici.

Ei bine, în romanul de faţă nu există mister sau, mai bine spus, nu există misterul spionului. De la început cititorul este avertizat că bărbatul invidiat de Dima este chiar... spionul cărţii, acesta fiind motivul pentru care spuneam că întâmplarea i-a jucat o farsă nostimă cunoscutului nostru căpitan. În timp ce el se îndrepta agale spre serviciu, bărbatul cu ochii de gălbenuş şi frumoasa femeie cu ochelari cât prescurile vorbeau despre lucruri foarte importante. Dacă „invidia” l-ar fi împins pe Dima până acolo încât să tragă cu urechea la ceea ce-şi spuneau cei doi, cu siguranţă că „ceva” i s-ar fi părut curios, pentru că numai gesturile bărbatului erau de cocoş tomnatic îndrăgostit, nu şi cuvintele.

— Vei fi legătura mea? întreabă el, în timp ce arată, printr-un gest cuprinzător, lumea din jur, ca şi când s-ar fi referit la ea.

— Da... „Violonistul” e de părere că trebuie să acţionezi imediat. De ce ai întârziat?

— Mici încurcături „acolo”. Dacă totul merge bine, avem timp suficient.

Se opresc şi el îi prinde obrajii în palme, într-un gest de supremă gingăşie. E cel mai sincer gest de până acum, ochii lui galbeni o sorb cu vădită plăcere şi mult mai bărbăteşte decât îi permit adevăratele lor relaţii. Femeia simte, cu plăcere, că dincolo de obligaţia lui... profesională, bărbatul vibrează cu adevărat. Scena e de o verosimilitate pe care ar fi invidiat-o orice mare actor.

— Altceva? întreabă el, cu tonul cu care numai o singură dată în viaţă rostim „te iubesc”.

— Ţi-am adus un plic... Poate o scrisoare de dragoste, râde ea şăgalnic, scoţând din poşetă un plic obişnuit în care putea să fie, cu adevărat, o scrisoare de dragoste.

Şi el îl primeşte cu aerul că primeşte o scrisoare de dragoste. Îi sărută mâna, recunoscător.

Toto – acesta este numele femeii – zâmbeşte vag în colţul gurii perfect desenate în culoarea cireşii pârguite. Bărbatul o studiază îndelung cu privirea lui galbenă, apoi o prinde de braţ şi continuă plimbarea.

Ajunşi aici cu povestirea, constat că s-a comis o eroare, că relatarea faptelor trebuia să-nceapă cu cele petrecute cu 24 de ore mai înainte ca această întâlnire să aibă loc. Să reluăm firul faptelor cu o zi mai înainte...

*

Cu aproape 24 de ore în urmă, pe aeroportul Băneasa a aterizat, la ora fixată, avionul care leagă Zürich-ul de Bucureşti. E o noapte caldă, plăcută, liniştită, tot ce se mişcă pe aeroport pare tras cu aţa de o forţă nevăzută. Zgomotele motoarelor nu răzbat până în carlinga piloţilor grăbiţi să încheie ultimele manevre şi să simtă iar pământul sub picioare. Singur telegrafistul, contrar obiceiului, nu se grăbeşte să-şi încheie treburile, îşi strânge lucrurile cu gesturi încete, strâmbându-se din când în când, ca şi când cineva, din spate, l-ar fi îmboldit cu regularitate. Falca umflată explică pe deplin strâmbăturile lui caraghioase, pentru că, la fiecare junghi, îşi duce palma la obraz şi-l mângâie, dorind evident să-şi îmbuneze măseaua printr-un gest părintesc. Spre nemulţumirea lui, colegii nu sunt prea impresionau de suferinţa-i evidentă ba, dimpotrivă, fac haz fără nicio rezervă. Aviatorii nu sunt sensibili la durerile de

măsele..

— Andrei, nu vii? îl strigă pilotul şef, Strihan, de jos. Hai, nu te mai văicări ca o babă!

Drept răspuns telegrafistul îi face semn că mai rămâne, pipăindu-şi apoi, cu şi mai multe precauţii caraghioase, falca.

Piloţii îl lasă să-şi vadă de necaz şi se îndreaptă spre aerogară. Telegrafistul îşi scoate căştile, ia de lângă scaun o servietă burduşită de tot felul de obiecte, aruncate înăuntru de-a valma, şi se ridică în sfârşit, de pe scaun.

E un bărbat de peste 45 de ani. Cu părul tuns scurt, sportiv, uşor încărunţit.

Când ajunge în staţia de troleibuz scuipă ceva într-un coş de hârtii şi, se urcă în primul vehicul. Nu merge decât cinci staţii şi coboară, făcând semn unui taxi. Dă şoferului adresa şi se retrage într-un colţ, moţăind, ca orice om copleşit de oboseală. Numai după ce taxiul îl lasă pe marginea trotuarului din faţa unui bloc aşezat chiar în capătul unei străduţe liniştite, toropeala feţei i se risipeşte şi se îndreaptă hotărât spre poarta casei gospodăreşti lipită de clădirea impozantă. Se opreşte o clipă, ezită, intră cu mersul omului care se înapoiază seara acasă. Scoate din buzunar câteva chei înşirate pe un lanţ şi descuie poarta cu gesturi precise, repetate de mii de ori. Urcă apoi cele câteva trepte de la intrare în timp ce, pipăind, alege a doua cheie şi o vâră în uşa de la intrare.

În vestiar nu aprinde lumina. Cu o mică lanternă studiază încăperea, plimbând fascicolul de lumină într-un insistent panoramic de-a lungul pereţilor, poposind pe obiectele ce par să-l intereseze mai mult. Un balonzaid agăţat în cuier îi reţine în mod deosebit atenţia. Stinge lanterna şi, pe întuneric, îi cotrobăie buzunarele, fără să găsească ceva deosebit. Un soţ cam gelos care a revenit acasă după o absenţă îndelungată?

În hol ascultă ce se petrece în cele două camere care dau în

această încăpere centrală şi, precaut, apasă clanţa celei din dreapta. O deschide brusc, să nu scârţâie, şi aprinde lanterna. În cercul de lumină, o femeie sare speriată din somn.

— Ce-i... cine-i? bolboroseşte, încercând să spargă cu privirea zidul alb.

E trecută de vârsta jumătate, dar mai poate reţine atenţia unui bărbat prin liniile pure ale corpului, aparent tânăr. Numai de aproape, calitatea pielii, uşor fanată, ar fi oprit elanul masculin. Părul lung se varsă în unduiri ample pe umeri, ochii îi sclipesc umezi, în lumina dură.

— Cine-i? întreabă ea aproape strigând, adunând pledul la piept, într-un gest instinctiv de apărare.

Cel care o luminează doreşte, desigur, prin tăcerea prelungită, s-o timoreze, şi reuşeşte, pentru că femeia se foieşte neputincioasă, ca o vietate paralizată de un jet de lumină, incapabilă să se smulgă din loc şi să fugă.

— Ci... ne-i? şopteşte.

Tremură nervos, dar nu de teamă, totuşi; un alt sentiment, pe care, în forme atenuante îl trăise de nenumărate ori în ultimii ani, o stăpâneşte. Până acum, de fiecare dată reuşise să se elibereze de el, dominându-l cu raţiunea: „Nu se poate să se mai întâmple aşa ceva”. Acum, raţiunea nu mai reuşea sa ţină în frâu sentimentul nelămurit de aşteptare terorizantă. În faţa acestui punct luminos încearcă să-şi spună iar: „Nu se poate”..., dar nu mai reuşeşte să-şi ducă gândul până la capăt.

— Cine-i? repetă mecanic, cu glasul neaşteptat de liniştit.

Bărbatul simte că pierde teren; în loc s-o vadă din ce în ce mai apăsată de tăcerea lui, se reculege.

— Am un nume al dracului de urât şi greu de ţinut minte. Nu face să-ţi încarci memoria cu el.

— Cine eşti?

Întrebarea exprimă numai nerăbdare, curiozitate.

— Am să-ţi spun un pseudonim, cu care am vrut să debutez ca actor.

Ironia asta... Un singur om îi putea vorbi astfel, dar nu putea să fie el.

— Ce vrei?

— Mai nimic. Vreau să stau de vorbă cu...

— Cu cine?

Întrebarea a ţâşnit neaşteptat de repede. Glasul şi-a schimbat deodată culoarea, devenind dur. Faţa i se aspri şi ochii sticliră crunt. Bărbatul din spatele lanternei simţi reacţia ei şi ezită, întrebându-se dacă a adoptat tactica cea mai potrivită.

— Cu cine? insistă femeia, aproape agresiv.

— Cu băiatul tău.

— El nu e obligat cu nimic! strigă temătoare şi pornită în acelaşi timp.

Un râs lent, aproape şăgalnic, deloc potrivit momentului, o enervă şi mai rău.

— Cine pretinde că vârsta molcomește temperamentul, se-nşală! constată el.

— Te-ai speriat?

Râsul tărăgănat continuă, ca provocat de-o glumă bună. Bărbatul încerca, râzând astfel, să restabilească raporturile de mai înainte: s-o domine. De aceea nu renunţa la ascunzătoarea lui din spatele paravanului de lumină. Din umbră, el stăpânea jocul.

— Nu mi-e teamă decât de mine. Nu-mi place să fiu pus în situaţia de a mă purta fără eleganţă.

O amenința?

Urmă iar un lung moment de tăcere.

— Vreau să stau de vorbă cu fiul tău...

— Nu! Nu! Lăsaţi-l în pace! strigă ea, dar glasul îi tremură

nesigur.

Din spatele lanternei apăru o mână care îi întinse o fotografie de mărimea unei cărţi poştale, pe care ea o recunoscu dintr-o aruncătură de ochi: fotocopia unei fişe. În colţul din stânga, micşorat la dimensiunea unui timbru, chipul ei la vârsta de douăzeci de ani. Într-un acces de furie, smulse fotografia şi-o rupse în zeci de bucăţi, bolborosind:

— Nu vreau! Nu vreau să-ţi spun nimic! Lăsaţi-l în pace! Cu el n-aveţi nimic, trebuie să rămână liber, liniştit.

— Douăzeci de ani nu te-a deranjat nimeni.

— Dar am aşteptat, am aşteptat, am aşteptat! Ştii tu ce-nseamnă asta, s-aştepţi fără sfârşit, să tresari de câte ori sună cineva la uşă sau de câte ori cineva trece pe stradă şi priveşte spre fereastră? Ştii tu ce-nseamnă să măsori totul cu grija ta? Marius nu trebuie să trăiască aşteptând, ca mine. E la facultate, lăsaţi-l să-nveţe.

— De ce te pui de-a curmezişul carierei lui? Învaţă? Cu-atât mai bine. O să-l sprijinim să-şi termine studiile, să ocupe o funcţie bună, să plece-n străinătate la perfecţionare.

— Nu se poate, nu se poate! E în vacanţă, plecat din Bucureşti. N-am să-ţi spun unde.

— Ştiu că nu locuiţi împreună, dar ce rost are să mă minţi? E în Bucureşti. De ce vrei să-i zdrobeşti inima? Îl iubeşti... Nu ţi-e indiferent ce gândeşte despre mama lui! Vrei să afle adevărul?

— Nu!

Răspunsul femeii fu un strigăt scăpat din adâncul fiinţei, un strigăt neputincios şi implorator în acelaşi timp.

Bărbatul simţi că a lovit în punctul vital şi se linişti. O avea în mână. Continuă repede, să nu piardă terenul câştigat.

— Nu-ţi cer mare lucru... Aproape nimic. În câteva zile termin totul şi plec. Îţi vezi liniştită de viaţa ta. Nimeni n-o să te mai tulbure, după cum nu te-a tulburat atâţia ani. Marius n-o să afle

nimic. O să creadă mai departe în puritatea mamei lui. De ce să dezlănţui o tragedie, când totul se poate termina atât de simplu? Crede-mă, nu-ţi cer aproape nimic. O să locuiesc aici câteva zile. Poate o săptămână, şi-ţi las bani să trăieşti un timp îndelungat.

Vorbise intenţionat repede, argumentând, argumentând, să nu-i dea timp să gândească sub avalanşa de cuvinte. Când tăcu, se lăsă o linişte de adânc de ape. Bărbatul mizase totul pe acest mic discurs şi acum aştepta efectul logicii sale, aparent fără cusur.

— Şi... ce trebuie să iac? şopti ea printre dinţi, recunoscându-se învinsă.

— Aproape nimic, ţi-am spus. Mici servicii. O să le afli la timp. Marius...

— Nu! Cu el n-aveţi nimic.

— Bine! Foarte bine! Accept! Ar fi fost util...

— El nu trebuie să ştie nimic.

— Îţi promit.

Cu totul pe neaşteptate, ea se răsuci şi apăsă butonul veiozei. Rămase cu ochii pironiţi în ochii lui, parcă ştiuţi, şi buzele începură să-i tremure în spasme scurte de vietate în clipa morţii.

Fără grabă, susţinându-i privirea şi considerând jocul încheiat, el îşi smulse încet mustaţa, şi sprâncenele, şi peruca...

— Marcel! şopti ea totuşi mirată, deşi îl bănuise de la primele cuvinte.

— Eu sunt, Cornelia...

— Nu, Marcel!... Nu! Te rog! Te rog! Marius e un copil!

Sări în genunchi, ca şi când ar fi avut de gând să se repeadă la el, dar se ghemui, lăsându-şi capul în piept, şoptind neputincioasă:

— Nu, Marcel!... Nu trebuie!... Te rog...!

*

Strihan era un holtei convins şi ca orice holtei îşi justifica filosofia

antifeministă prin dorinţa lui de a duce o viaţă liniştită. De fapt, nu era aşa. Rămăsese holtei temându-se că nu va reuşi să strunească o femeie. Se-ntâmplau atâtea în jurul lui, trăise experienţa unei dezamăgiri sentimentale alături de un coleg, rămăsese cu spaima că în orice femeie se ascunde o infidelă. Nu avusese măcar orgoliul de a încerca.

Locuia la ultimul etaj al unui mic bloc, într-o cameră cât un hangar, în care îngrămădise mobilă de tot felul, fără nicio grijă pentru frumos. Orice obiect trebuia să-i fie util, nu-l interesa ansamblul şi de aceea, lângă un birou stil, avea un fişet de fier, pe care-l folosea şi drept casă de bani, păstrând în el tot ce i se părea a fi de valoare. Lângă patul cât un hectar, tapiţat în mătase grena, aşezase două noptiere din fier nichelat, foarte practice, dar care nu se legau de restul în niciun fel. Şi aşa mai departe. Problemele vieţii lui erau legate strict de pilotaj, în care excela şi, din când în când, scurte fluxuri sentimentale pentru o cunoştinţă întâmplătoare.

În seara asta se simte cam obosit. Şi-a pregătit fără niciun chef tradiţionala omletă, a căutat, apafisit, o farfurie curată, a stâlcit în dinţi o înjurătură când a constatat că toate sunt murdare, a ţinut una în jetul de apă caldă de la robinet, dar nu s-a spălat singură, pentru că oul de acum trei seri se întărise bine. S-a lăsat păgubaş şi a mâncat din tigăiţă, gândindu-se că ar fi timpul... să angajeze o femeie care să-i facă ordine în casă de două-trei ori pe săptămână. Uitase să ducă rufele la spălat şi cearşaful arăta destul de cenuşiu. Vara transpira şi trebuia să schimbe des faţa pernei.

Se trânti în pat şi adormi cu ţigara în mână. Ca de atâtea alte ori. De data asta însă n-a mai sărit speriat de focul ajuns la degete, ci din cauza telefonului prelung, nemilos, care a ţârâit chiar în capul lui. Cine dracului îl deranja la ora asta?

— Alo, Strihan? se auzi în pâlnia receptorului.

— Da... Cine eşti la ora asta?

— Eu, Andrei!
— Andrei?! Şi ce vrei? Ai căzut din pat sau îţi arde de bancuri?
— Ce bancuri? Sunt aici. La Zürich.
— Unde?!
— La Zürich .
— Mă, eşti beat...
— Poate tu! Doar ştii că ai plecat fără mine. Sunt la Zürich.
— Cum fără tine, mă? Dacă nu eşti beat eşti nebun.
— Lasă-mă-n pace cu...
— Acum o oră am vorbit cu tine pe aeroport la Băneasa. Cât e ceasu'?
— Ce Băneasa? Am avut un accident de maşină şi n-am putut veni la avion. Ţi-am telefonat ca să nu fii îngrijorat.
Strihan ar mai fi pus la îndoială vorbele lui Hatmanu, dar pe fir a intervenit telefonista de la internaţional, întrebând dacă mai vorbesc, şi se convinse că nu era o glumă.
— Da, bine, am să comunic la aeroport.
— Sosesc cu prima cursă.
— Te-aştept, la revedere!
Buimac, de data astă de cele auzite, Strihan îşi prinse capul în palme şi rămase pe gânduri.
Ce mama dracului se întâmplase? Ăsta îi vorbise cu adevărat din Zürich?
Se hotărî să telefoneze la aeroport, să anunţe, şi dacă o fi vreun banc, treaba lui Hatmanu, să tragă consecinţele...

*

Iată întâmplările care trebuiau relatate înainte de a continua urmărirea celor doi „îndrăgostiţi”, care se plimbă agale, spre invidia bărbaţilor care îl petrec cu privirea pe norocosul Marcel, omul cu ochii de gălbenuş.

— În plic ai toate indicaţiile, îi şopti Toto, privindu-l şăgalnic.
— Şi... prietenul? se interesă el.
— Aşteaptă-l astăzi, la ora cinci sau şase. Sună de atâtea ori cât va fi ora. Întrebi cine este şi îţi va răspunde: „Remy, un prieten din armată”.
— Bine.
— Cel în cauză e la mare; îşi petrece concediul. Plecaţi şi voi acolo.
În dreptul cinematografului Scala se despărţiră, el sărutându-i pentru a doua oară mâna, şi mai insistent. Ochii lui galbeni se umeziră, privind-o galeş şi seducător, ca un amorez „dintre cele două războaie”. Zâmbetul vag înflori iar în colţul ochilor ei, se răsuci sprintenă pe-un picior şi-l părăsi. El o urmări mult cu privirea, până când o ascunse zidul blocului din colţ, apoi oftă uşor, ca un bărbat mulţumit, dar îngrijorat, şi se întoarse şi el din drum, mimând, fără voie, gestul ei de a se roti pe un călcâi. Dar cu mai puţină graţie.

*

La lumina zilei, casa îşi pierdea aerul misterios. Mobila veche, masivă, mare, făcea să pară camera mică, înghesuită. Un bufet de stejar cu mici stâlpi lucraţi la strung, înalt până aproape de tavan, o masă de 24 de persoane, pe care n-ar fi urnit-o cu uşurinţă doi halterofili, scaune cu spătar înalt, tapiţat în piele de viţel de culoarea alunei, o servantă ce reproducea, în mic, bufetul enorm, toate sufocau camera, lăsând mici culoare printre ele.
La masa din mijloc, Marcel scrie ceva, absorbit, muşcându-şi buza de sus şi schimonosindu-şi astfel faţa, pentru că nasul i se lungeşte, tras în jos.
Îşi bălăbăneşte picioarele, nervos.
Cu stiloul în mână şi ochelarii pe nas pare un funcţionar scriind

un raport important pe care se străduieşte să-l formuleze cât mai pe placul şefului.

Se opreşte, îşi roteşte privirea prin cameră, ca şi când ar fi fost adus aici adormit şi acum încearcă să priceapă unde se află, apoi strigă cu glas surprinzător de autoritar:

— Cornelia!

Femeia îi răspunde din camera alăturată, apoi apare. Înfăţişarea ei ar fi izbit pe orice om care ar fi cunoscut-o în urmă cu două zile. E mai mult o apariţie stranie, care înaintează plutind, gata să se lovească de mobilele înghesuite. O faţă tristă, îmbătrânită, o privire lipsită de mobilitate, fixată pe chipul lui Marcel. Se îndreaptă spre el ca şi când ar vrea să treacă prin lucruri, ca un nevăzător.

— Du-te şi cumpără un plic! porunci Marcel, fără să-şi ridice privirea spre ea.

Revăzu cele câteva rânduri pe care le scrisese pe foaia de hârtie. Femeia aşteaptă, docilă, ca el să-i mai spună ceva. În ochii ei pâlpâie o scânteie de suferinţă sau de împotrivire.

— Ai auzit ce ţi-am spus? o întreabă cu aceeaşi voce lipsită de nuanţe, ca şi când s-ar fi adresat unui robot, căruia trebuie să-i vorbeşti răspicat, ca să înţeleagă.

— Da... Marcel... mă duc să cumpăr un plic.

— Nu vorbeşti cu nimeni!

— Nu vorbesc cu nimerii.

Ochii lui galbeni o fixează ciudat, parcă vrea s-o hipnotizeze.

— Ce mai vrei? întreabă, uşor enervat, ca şi când ar fi bănuit motivul aşteptării ei.

— Marcel...

— Du-te unde te-am trimis!

— Mă duc... şi nu vorbesc cu nimeni, confirmă stins. Marcel, îmi promiţi că...

— Ţi-am mai promis de zece ori! Nu mai am nevoie de el.

— Vreau să înveţe, Marcel. Marius e un copil...

— O să-nveţe. N-o să afle nimic.

— Juri?

— Jur!

Dialogul îl enervă vizibil. Mai liniştită, femeia se urni de lângă masă, de parcă s-ar fi dezlipit greu, şi ieşi din cameră.

Câteva minute după plecarea ei, clopoţelul soneriei de la intrare ţârâi de cinci ori. Marcel îşi consultă ceasul şi constată că era ora cinci.

Cercetă mai întâi prin vizor. Un bărbat blond, cu ochi albaştri, privea drept în faţă, ca şi când s-ar fi expus să fie studiat.

— Cine-i? întrebă Marcel.

— Remy, un prieten din armată.

Deschise.

Se studiau reciproc, fiecare crezând că celălalt nu-şi dă seama. Marcel fu cel mai dezamăgit. În faţa lui se afla un bărbat de 35 de ani, cu aerul unui puşti de 25, în care cu greu puteai să ai deplină încredere. „Ceva” te oprea, bănuindu-l încă uşuratic. Zâmbăreţ, părea mai degrabă pus pe şotii decât pe treabă serioasă. „Violonistul” îl recomanda ca pe un tip capabil, dar Marcel simţea că nu va renunţa niciodată la reticenţa din prima clipă.

— Cum a mers? întrebă Marcel, ştiind că şi Remy sosise de curând, pe altă cale..

— Bine, foarte bine.

— Mâine plecăm la Constanţa.

— Mi-era dor de-o plajă bună. Să mă-ntind pe nisip şi să zac fără nicio grijă. Sunt mai bine de zece ani de când n-am mai avut timp să mă duc măcar la ştrand.

Îi plăcea să trăncănească.

— Îl cunoşti pe inginer?.

— Nu. Mi s-a spus că ai o fotografie...

Marcel îi întinse fotografia pe care o găsise în plicul primit de la Toto.

— Simpatic, tipul.

— Simpatic, confirmă Marcel, mai acru decât ar fi dorit.

— Pare băiat deştept. O să mă-nprietenesc repede cu el. Precis că-i plac fetele.

— E cu nevastă-sa la mare.

— Foarte bine, misterul va fi şi mai adânc. Când plecăm?

— În seara asta.

— Fir-ar să fie! pufni nemulţumit. Sunt obosit ca un cal de curse după alergare. Avem bilete?

— O trimitem pe Cornelia să cumpere.

— Gazda noastră?

— Da.

— Cum arată? se interesă repede, şi privirea îi pâlpâi.

Marcel îşi țugui buzele, nemulţumit. Ăsta n-avea în cap decât aşa ceva?

— Drăguţă.

Remy îşi scoase pieptenele şi-şi aranjă cărarea, privindu-se din toate părţile, ca un bărbat care vrea să arate bine.

Când apăru Cornelia, el se uită semnificativ spre Marcel, ca şi când ar fi spus: „Asta înseamnă drăguţă la dumneata?”

Cornelia îl fixa cu ochii ei stinşi, şi Marcel se simţi obligat să-i explice.

— Un prieten. Plecăm împreună la Constanţa.

Cornelia nu spuse nimic. Era speriată. În Marcel avea încredere, îl cunoştea de mulţi ani, dar în celălalt, nu.

Marcel luă plicul şi scrise adresa:.

Inginer Adrian Pangrati
Str. Luceafărului, 202
Loco.

Puse plicul în buzunarul interior al hainei, apoi se adresă Corneliei:

— Trebuie să cumperi bilete pentru acceleratul de seară...

*

Sezonul este în toi pe litoral. Constanţa, Mamaia, Mangalia perpetuează zilnic atmosfera estivală. Încrucişarea de tipuri de oameni, de costume decente sau trăsnite, cu care femeile vor să epateze, dau străzilor o înfăţişare unică.

Pentru Adrian Pangrati strada era atracţia care îl tenta să vină, măcar pentru o săptămână, pe litoral, în ciuda protestelor mocnite ale soţiei, care intuia această plăcere vinovată.

Cel mai capabil inginer al Institutului de cercetări metalurgice, bărbatul sobru în faţa microscopului şi retortelor, devenea un adolescent şturlubatic în clipa când închidea uşa laboratorului în urma sa. Singurul motiv al nerealizării intenţiilor sale sentimentale era perseverenţa cu care soţia îi amintea de aproape şapte ani că nu mai e holtei. Escapadele lui erau doar vizuale, şi mai mult din nărav, decât din pasiune, pentru că, de fapt, era un familist fără cusur.

În după-amiaza aceasta, Pangrati stă răstignit pe un scaun din grădiniţa braseriei Ovidiu şi priveşte şuvoiul de oameni care trece prin faţa lui. Alături, cu o îngheţată în faţă, priveşte la fel de amuzată, dar din cu totul alte motive, Steluţa, fetiţa lui, pretext cu ajutorul căruia reuşise să plece de-acasă şi să nu rămână lângă soţia chinuită de-o sâcâitoare durere de cap.

Adrian Pangrati nu-şi dădea seama că era, la rândul său, privit de doi bărbaţi aşezaţi la o masă destul de aproape de a lui. Răsturnat în scaun, cu ochelarii pe nas, picior peste picior, inginerul petrecea cu privirea tot ce i se părea că merită să fie petrecut. Cei doi bărbaţi i-

au prins repede slăbiciunea şi se amuzau discret. La un moment dat, se ridicară, ieşiră din ţarcul de ghivece care marca aria localului, făcură o scurtă plimbare şi reveniră, dar nicio masă nu mai era liberă. Îi cerură lui Pangrati permisiunea să se aşeze la masa lui, şi inginerul acceptă. Unul dintre cei doi purta sub braţ o carte pe care o aşeză pe masă, în timp ce căuta, cu privirea, ospătarul. Cartea atrase neaşteptat de repede atenţia lui Pangrati, cu atât mai mult cu cât auzise de ea, dar nu reuşise să şi-o procure. Era o carte de specialitate: „Aliaje speciale", în limba engleză. Fără nicio ezitare, intră în vorbă cu proprietarul volumului:

— Sunteţi inginer?

— De cinci zile, nu. Peste alte cinci zile, da.

— În vacanţă?

— Şi nu vreau să aud nimic despre metalurgie.

— Te-a dat de gol cartea, a intervenit cel de al doilea bărbat mai în vârstă, cu o mutră cam posomorâtă.

— Aa! făcu cel mai tânăr şi întoarse cartea cu faţa-n jos.

— Îmi permiteţi să mă prezint: inginer Adrian Pangrati. Sunt în specialitate...

Efectul rostirii numelui fu cu totul neaşteptat pentru Pangrati. Tânărul inginer sări pur şi simplu în picioare:

— Dumneavoastră sunteţi Adrian Pangrati?! se lumină şi bărbatul în vârstă, şi ochii lui galbeni parcă se decolorară. Sunt încântat că am posibilitatea să vă cunosc personal. Vă urmăresc în publicaţiile de specialitate.

— Ce întâmplare, să ne aşezăm la masa dumneavoastră...

Şi-au strâns mâinile, ca-ntre confraţi şi discuţia s-a legat uşor. Au vorbit despre siderurgie, despre aliaje... despre invenţia lui Pangrati, cunoscută în lumea inginerilor din cercetare.

— De când am aflat de invenţie, mă obsedează o întrebare. Cum v-a venit ideea de a încerca să măriţi duritatea oţelului fără aliaje?

Ce putea să fie mai plăcut decât să vezi doi colegi admirându-te fără rezervă?

— De la o sabie.

Nedumerirea celor doi îl încântă şi mai mult. De câte ori povestea felul cum a început, întâlnea aceeaşi nedumerire pe chipurile celor care îl ascultau.

— Aveam acasă o sabie veche. Veche de tot. O purtase bunicul meu, care o avea şi el de la tatăl sau de la bunicul lui. Nu i-am dat atenţie până în ziua când soţia mea a încercat să deschidă o ladă cu ea şi i-a rupt lama. Ştiţi cum e omul de specialitate: „Hai să văd ce oţel are, dacă tot s-a rupt." Bănuiam că e veche de peste două sute cincizeci de ani. Când am văzut ce duritate are, am rămas foarte surprins. Pentru prima dată eram în faţă cu o bucată din renumitul oţel de Damasc. Am început s-o studiez, din dorinţa de a înţelege cum de au reuşit cei din vechime să obţină asemenea calităţi, fără să adauge aliajele pe care le cunoaşteţi. Nu aveau wolfram, nu aveau titan, nu aveau tot ce ştiţi că ne trebuie... Aşa am pornit. Mă bucur că am reuşit să înnobilez oţelul, dându-i calităţi deosebite, fără să-i adaug niciunul dintre aliajele atât de costisitoare. Cred că am descoperit metodele celor din Damasc şi de aceea invenţia mea a făcut oarecare vâlvă, încheie orgolios.

Aşa era. Lumea specialiştilor aflase despre această invenţie şi o aşteptau în detalii, pe care, evident, Pangrati nu se grăbea să le dezvăluie.

— Foarte interesant! Foarte interesant! Foarte interesant! bombăni bărbatul în vârstă, privindu-l cu o admiraţie fără rezervă. Ştiţi ce mi se pare mai ciudat? Nu-mi vine să cred, dar aşa este. Am aflat despre invenţia dumneavoastră dintr-o publicaţie de specialitate din străinătate. La noi nu aţi informat...

— Cum să nu! sări inginerul, crispându-se. Cum să nu...

Se linişti deodată, dându-şi seama că n-are niciun rest să-şi strice

seara. Se strâmbă a lehamite şi-şi alungă gândurile cu un gest al mâinii.

— Ştiţi că nimeni nu-i profet în satul lui. Mai era şi... în sfârşit, se găsesc mulţi: coautori gata să te sprijine, dar dacă le dai de înţeles că numai tu ţi-ai bătut capul, totul devine suspect. Un inginer oarecare poate să inventeze ceva? Să n-aibă măcar un şef de catedră pe lângă el? Recunoaşterea invenţiei mi-a cerut mai mult timp decât invenţia însăşi.

Distanţat de peripeţiile trecute, Pangrati zâmbi.

Acum, iată, doi confraţi aflaseră despre el dintr-o revistă de specialitate şi-l ascultau cu maximă atenţie şi nedisimulată admiraţie!

Îşi întinse leneş picioarele pe sub masă, se lăsă mai mult pe spătarul de plastic al scaunului, într-o atitudine voit degajată. Pangrati era la primul său mare succes profesional.

Ca dovadă a stimei lor, cei doi confraţi comandară un vin bun, şi o masă şi mai bună. În curând păreau prieteni de când lumea... Şi ar fi continuat totul aşa, dacă fetiţa n-ar fi început să scâncească, obosită şi plictisită. Sosise timpul când obişnuia să se culce. Colegul în vârstă sugeră o rezolvare a situaţiei mai mult decât plăcută.

— Ducem fetiţa acasă şi continuăm seara. Dacă te simţi bine în tovărăşia noastră...

— O, excelent!

S-au urcat într-un taxi. Acasă a coborât numai Pangrati, cu fetiţa.

— Draga mea, am întâlnit doi colegi de la facultate. De zece ani nu i-am mai văzut. Sunt la poartă. Mai ies câteva minute cu ei.

Luată prin surprindere şi chinuită de durerea de cap, soţia acceptă şi el reveni alergând, ca un licean care a căpătat învoire de la internat. De când aştepta o seară ca asta!

*

„Marinarul fără griji” este un local modest, dar onorabil, în care se poate mânca o friptură bună şi bea un vin curat, fără să plăteşti preţurile pipărate ale restaurantelor de lux. Cei trei prieteni căzură uşor de acord să continue seara în acest local aşezat chiar pe malul mării, într-o poziţie ideală. Găsiră o masă mai retrasă, de unde puteau privi întinsul nesfârșit al apei. Marea părea de cositor, împietrită în mici ondulaţii, de te invita să porneşti spre celălalt mal. Zeci de perechi de tineri se plimbau pe plajă sau stăteau pe nisipul încă fierbinte, făcând abstracţie unii de ceilalţi, sub pretextul întunericului. Şi, de fapt, nu se vedeau cu adevărat!

Adrian Pangrati privea toate acestea sub voluptate, sorbind din Murfatlar-ul dulceag, cerut de inginerul mai în vârstă, cel cu ochii îngălbeniţi. Ar fi jurat că de mulţi ani nu mai petrecuse o scară atât de plăcută.

*

„Neptun”, un cargo de tonaj mediu, apăruse în rada portului cu două zile în urmă şi aştepta, clătinându-se leneş, ca un om care-şi trece greutatea de pe un picior pe altul, să-i vină rândul să-şi uşureze calele. Silueta lui punctată de luminile hublourilor se profila pe negrul orizontului ca într-o ilustrată. Marinarii, plictisiţi şi curioşi, veneau în bărci şi acostau la chei, să petreacă seara pe uscat. Către miezul nopţii, una dintre aceste bărci se desprinse de navă şi se îndreptă spre uscat. Şase marinari, băuţi bine, cântau şi vociferau, atrăgând atenţia asupra lor. Vameşii, funcţionări experimentaţi, şi-au dat uşor seama că cei şase cheflii nu au nimic suspect la ei; probabil că se hotărâseră să vină la mal după ce băutura li se urcase la cap.

Pe străzile oraşului continuară să se comporte în acelaşi fel, cu deosebirea că nu scăpau nicio femeie căreia să nu-i adreseze amabilităţi într-o limbă decentă, totuşi. Cu instinctul omului băut,

nimeriră uşor la „Marinarul fără griji”, bucuroşi că pot continua petrecerea. Atraseră atenţia întregului local asupra lor.

Între timp, cei trei ingineri goliseră câteva sticle de Murfatlar şi Adrian Pangrati picotea de-a binelea, răzbit de alcool, ca orice om neobişnuit să treacă o anume măsură. Ceilalţi doi hotărâră că e timpul să plece spre casă şi, când să părăsească localul, constatară că pe Pangrati trebuiau să-l ducă mai mult pe sus. Îl luară de braţe şi porniră să facă o scurtă plimbare pe plajă, să-l mai trezească aerul tare al nopţii. Dar nu ajunseră prea departe, pentru că nu era uşor să duci, aproape târâș un om. Îl întinseră pe nisipul călduţ, şi atunci se petrecu ceva cu totul neaşteptat. Prietenii întâmplători se apucară să-l dezbrace, iar cel mai tânăr se duse să întâmpine grupul de marinari beţi, care sosise pe plajă. Fluieră într-un fel anume şi unul dintre ei se desprinse din ceată şi se apropie.

— În regulă? întrebă şoptit, dovedind că nu era nici pe departe atât de beat cât părea.

— Du-te acolo!

Uitând să se mai împleticească, alergă la bărbatul cu ochii galbeni, care-i porunci:

— Dezbracă-te!

Câteva minute mai târziu, Adrian Pangrati era îmbrăcat în costumul marinarului, iar acesta în hainele inginerului. Un alt fluierat atrase grupul chefliilor. Doi dintre ei îl luară de braţ pe inginer, ca şi cum ar fi fost unul dintr-ai lor.

Bărbatul cu ochii de gălbenuş îi şopti marinarului rămas:

— Peste o jumătate de oră ai un tren pentru Bucureşti. Te duci la adresa asta. În fiecare luni, miercuri şi vineri bei o Pepsi-Cola în localul de la adresa scrisă pe bilet.

Marinarul nu ceru nici o altă explicaţie.

Când cel rămas singur privi după grupul de marinari cheflii, aceştia ajunseseră de acum sus, pe mal.

— A mers bine! constată tânărul cu ochi albaştri.

— Destul de bine! Să mergem şi noi pe malul portului. Vreau să-i văd urcându-se-n barcă.

Deşi aparent liniştit, bărbatul în vârstă era emoţionat. Acum urma momentul cel mai greu al acţiunii: intrarea în port. Dar totul se desfăşură neaşteptat de uşor. Fiind ora două noaptea, vameşul moţăise până atunci. Recunoscu grupul de marinari cheflii care se înapoia la vapor. Îl primiră zgomotos, arătându-i şi actele celui dărâmat de băutură, pe care îl purtau pe braţe doi dintre ei.

Când i-a văzut îndreptându-se spre chei, bărbatul în vârstă se dezumflă deodată, liniştindu-se. Acum putea să spună că totul a mers chiar aşa cum plănuise.

*

Mihai râde de mine de câte ori susţin că trebuie să crezi în presentimente. El e mai tânăr, mai modern. La mine surprind adesea „tare de conştiinţă”, de care ar trebui să mă ruşinez. Cred în presentimente, şi nici nu prea-mi place când trebuie să încep marţea o treabă. Bunica susţinea că treaba bună începe lunea, ca să-ţi meargă bine toată săptămâna, şi am rămas cu credinţa asta. Mihai are grijă să-mi amintească din şapte în şapte zile.

— Azi e marţi. Numai de nu s-ar ivi ceva important. Toată ştiinţa noastră ar sta-n coadă.

— Eşti tu deştept!

Astăzi m-a primit în birou cu o bună dispoziţie diabolică. Mă aşteptam să-mi spună: „E marţi”, dar nu se mulţumi numai cu atâta!

— Azi e marţi şi şeful te-aşteaptă urgent.

— Nu te mai hlizi, că n-ai haz.

— S-a ivit ceva serios... şi e marţi... Să-i spun că te doare capul, şi te duci mâine?

— A-ntrebat de mine?

— Nu. Mi-a spus să te trimit urgent la el. Urgent de ăla de treabă. Şi e marţi. Şi... ha, ha, acum îmi dau seama, e-n treişpe. Azi trebuia să-nchidem obloanele, şi marţi şi...

— Ai debitul verbal al unui misit... păgubos şi disperat, care simte că n-are succes.

— N-o să avem succes, continuă Mihai, imperturbabil. E marţi şi...

Probabil că a trăncănit mai departe că e marţi şi treisprezece, dar eu i-am trântit uşa-n nas şi m-am dus la şef.

Cum am trecut pragul, mi-am dat seama că Mihai nu-mi spusese totul fie că nu ştia, fie că a vrut să-mi facă o surpriză. În faţa biroului, copleşită de durere, o femeie în jur de treizeci de ani plângea gâlgâit, ca un copil. Îşi ţinea capul plecat în piept şi muşca nervos dintr-o batistă roz, pe care-o ţinea cocoloşită în palmă. Am rămas în prag, surprins, întrebându-l din ochi pe şef ce s-a întâmplat. El îmi răspunse în acelaşi fel să mă apropii. Femeia îşi ridică sprâncenele să mă privească, dar nu schiţă nici cel mai mic gest de salut. Nu i-a trecut prin minte să răspundă salutului meu, mai mult mormăit.

— Soţul doamnei Pangrati a dispărut acum două nopţi la Constanţa. L-a aşteptat până dimineaţa, când a sesizat Miliţia, dar nimeni n-a putut să dea vreo relaţie. A fost căutat peste tot unde-ar fi putut fi, dacă s-ar fi întâmplat un accident. În situaţia asta, doamna Pangrati şi-a întrerupt concediul şi a venit acasă, în Bucureşti. A aşteptat şi a doua noapte o veste, dar cu acelaşi rezultat.

În timp ce şeful îmi dădea toate aceste relaţii, doamna îşi clătina capul, aprobând. La prima lui pauză izbucni iar în plâns, şoptind ceva care a rămas neînţeles pentru noi. Oricât sunt de înclinat să citesc invers un sentiment, de data asta mi se părea că sunt în faţa

unei dureri autentice.

— Ca punct de plecare nu dispunem decât de declaraţia fetiţei doamnei Pangrati, care a mărturisit că în timp ce stăteau la o masă în grădina braseriei Ovidiu, au mai venit doi bărbaţi care au început să converseze cu tatăl ei. Timpul înaintând, au adus fetiţa acasă, să se culce, iar domnul Pangrati a mărturisit că a întâlnit doi prieteni, cu care ar dori să mai petreacă o oră sau două. Prietenii au rămas în taxiul cu care au venit, aşa că doamna Pangrati nu i-a văzut. Din clipa aceea n-a mai primit nicio veste de la el.

„Caută acul în carul cu fân. Şi de ce să-l caut eu?” Nu prea înţelegeam de ce ni s-a adresat nouă şi de ce şeful n-a îndrumat-o, cu eleganţa-i proverbială, spre Miliţia Capitalei. Deşi disperarea soţiei inginerului Pangrati putea să emoţioneze cel mai insensibil om, nu-mi venea să iau totul în tragic. În cariera mea am mai căutat, disperat, câteva zile un soţ dispărut, ca să dau de el şi să-mi mărturisească, discret, că a poposit în scutecele imaculate ale unei prea frumoase dulcinee... Constanţa, mare, plajă, faleză, femei cu sufletele încinse de soarele nemilos, vârstă precară, doi prieteni bine dispuşi, care nu se ştie de cine erau însoţiţi... Bărbaţii sunt capabili de astfel de nelegiuiri.

Parcă ghicindu-mi gândurile, șeful continuă:

— Inginerul Pangrati este un cercetător cunoscut în domeniul siderurgiei. În momentul de faţă experimentează o invenţie deosebit de valoroasă.

Aha! Lucrurile se mai schimbau, cei puţin din punctul de vedere al justificării interesului acordat de şef acestui caz. Personal înclin să cred că soarele încinge şi sângele inventatorilor.

Am aflat amănunte despre invenţie şi mi s-au părut interesante, cu atât mai mult cu cât soţia inginerului, nefiind de specialitate, a ştiut să ni le explice pe înţelesul nostru.

— Soţul meu spune ca şi metalele au viaţa lor, că îmbătrânesc, ca

şi vietăţile, explică ea, având tot timpul o figură neîncrezătoare, de parcă ar fi vrut, în acelaşi timp, să-şi scuze soţul pentru ideile lui cam năstruşnice. Ca să se lungească viaţa oţelului, de pildă, este amestecat cu mai multe substanţe, ca nişte „vitamine”... Mi se pare că nichel şi crom şi parcă încă ceva. „Vitaminele” ajung până la douăzeci şi cinci la sută din total şi sunt foarte scumpe şi nu se găsesc la noi, trebuie să le importăm. Pe urmă... da, noi avem acasă o sabie de Damasc ruptă... şi fără „vitamine” în ea, dar foarte tare şi rezistentă în timp, numai datorită unui strat de ceva. Cum îi zice, Doamne? A, da, de oxizi, care sunt ca un strat de zgură, subţire, pe deasupra, şi îi dau rezistenţă. Soţul meu a făcut aşa ca oţelurile, fără adausuri de „vitamine”, să aibă rezistenţa şi longevitatea oţelurilor de Damasc. Cred că v-am spus tot ce ştiu... Eu am urmat biologia şi de aceea mi-a explicat cu „vitaminele” acelea... Altceva nu mai ştiu, ne-a asigurat, punând punct printr-un suspin lung.

Aş fi jurat şi eu că nu ştie mai mult, dar nici nu era nevoie, deocamdată.

— Cred că ar fi bine să stai de vorbă şi cu fetiţa doamnei Pangrati. Încheie şeful convorbirea noastră.

Încă din vestiarul locuinţei soţilor Pangrati simţeai gustul de gospodină, ireproşabil, al femeii care mă invită, printr-un gest, s-o urmez. Un apartament nu prea mare, format din trei camere, dar în care te simţeai excelent. Şi aerul parcă era mai pur în această casă, în care fiecare lucru era astfel aşezat, încât să dea intimitate. O floare, un bibelou, o vază, un obiect de jad, un tablou dădeau camerei o culoare proprie. Din vestibul am intrat într-o cameră centrală, înconjurată pe trei laturi de rafturile unei biblioteci înţesate cu cărţi de specialitate. Într-un colţ, un birou masiv, cu multe sertare. O măsuţă, două fotolii, lângă ele două tăvi mari, de aramă bătută, aşezate pe câte un suport în trei picioare. Privirea mi s-a oprit pe un stilet vechi, de pe birou.

— Asta e sabia de care v-am vorbit, mi-a explicat gazda, prinzându-mi privirea.

M-a surprins ostilitatea cu care s-a uitat şi a vorbit despre stiletul devenit, sabie”. L-am luat, l-am tras din teacă şi am constatat că lama este ruptă.

— Din cauza lui nu mai stătea o clipă acasă.

N-am reuşit să fac nicio asociaţie între plecările de-acasă ale unui bărbat şi un stilet cu lama ruptă, dar n-am cerut explicaţii. Aşa o fi fost! Bărbaţii pot găsi un pretext în orice, de ce n-ar fi bun şi un stilet de Damasc, cu lama ruptă?

Gazda s-a scuzat şi a trecut în camera vecină, s-o îmbrace pe fetiţă şi s-o aducă să stau de vorbă cu ea. Între timp, am cercetat cu privirea camera, dar n-am observat nimic deosebit. Cărţi de metalurgie, numeroase cărţi de metalurgie. Pe colţul biroului un furnal în miniatură, cu o dedicaţie pe o plăcuţă de bronz. Când să citesc ce scria, uşa s-a deschis, şi în cameră a apărut o fetiţă, cam speriată, împinsă de la spate de mama ei. Mă priveşte de parcă se aşteaptă să-mi crească, vertiginos, un copac în creştetul capului. Explicaţia stării ei sufleteşti am primit-o imediat:

— Să spui tot ce ştii, Mihaela! o îndemnă, destul de sever, mama. Domnul e de la Miliţie, şi dacă nu spui tot...

Am dat-o dracului! Veşnicul tact al părinţilor, când vor să afle neapărat adevărul. Doamna Pangrati dorea cu toată sinceritatea să-şi găsească soţul şi era gata să-şi sperie copilul numai ca să fie sigură că spune tot ce ştie.

Dacă aş fi fost doctor de copii, aş fi avut la mine o bomboană, cu care să încerc să-i risipesc teama, dar eu n-am în buzunar decât vreo câţiva lei şi o batistă pe care am uitat s-o schimb în graba plecării.

— Hai, spune, Mihaela! o îndemnă mama, împungând-o uşor între omoplaţi.

„Ce-o fi vrând să-mi spună, dacă n-am întrebat-o nimic?”

Dovada cea mai bună că nu ştia ce să-mi spună este faptul că fetiţa continua să tacă, aşteptând să-mi răsară copacul în creştet. Ochii ei rotunzi şi albaştri se umeziră şi eu mă-nduioşez ca o babă la parastas când văd copiii suferind.

— Mai întâi să ne cunoaştem, am început, numai miere în glas, crezând că astfel intru mai uşor pe sub pielea copilului. Vino lângă mine şi spune-mi cum te cheamă. Numele meu este Dima. Al tău?

— Eşti de la Miliţie? verifică ea afirmaţiile mamei.

— Da, de la Miliţie, dar tot am un nume. Pe tine cum te cheamă?

— Mihaela.

— Acum, pentru că ne cunoaştem, putem sta de vorbă. Dar ştii cine lipseşte de-aici?

Mă privi nedumerită şi ea şi mama. Cred că mama se aştepta să fac o gafă şi să spun că lipseşte tăticul; şi mă privi încruntându-şi sprâncenele, încercând să mă oprească la timp.

— De aici lipseşte păpuşa ta. Ai o păpuşă, nu?

— Am.

— Ai fost cu ea atunci, seara, la restaurant?

— Da.

— Atunci ad-o şi pe ea, să discutăm toţi trei.

N-a aşteptat al doilea îndemn, a revenit cu păpuşa, purtând-o ca o adevărată mamă, la piept. A aşezat-o cu mare atenţie pe masă.

— Acum putem vorbi. Îşi mai aminteşte păpuşa câte ceva, tu altceva... Bine?

Şi-a lăsat capul, aprobând. Eram sigur că voi afla de la ea tot ce se putea afla.

Două lucruri mi-au reţinut atenţia. Că unul dintre cei doi era bătrân şi urât şi avea ochii afumaţi, pentru că ţinea tot timpul o ţigară în colţul gurii, iar celălalt era „tânăr ca tata”, şi că cel urât şi bătrân avea o carte groasă, pe coperta căreia era desenat un om, şi foc, şi un cuptor ca cel de pe biroul de lângă noi.

Aşadar, cei doi aveau la ei o carte despre furnale, de unde aş putea deduce că erau şi ei metalurgişti. Legând aceasta cu afirmaţia doamnei Pangrati că soţul i-a mărturisit c-a întâlnit doi foşti colegi, aş putea trage concluzia că pe însoţitori ar trebui să-i caut în rândul foştilor colegi de facultate. Cel puţin pe cel mai tânăr.

Cu această concluzie în buzunar, eram gata să-mi iau ziua bună de la gazdă şi să plec, când cineva a sunat la uşă. Nu ştiu de ce, dar pentru o secundă am avut senzaţia că la uşă este chiar cel aşteptat. Nu era el, ci o veste din partea lui.

Poştaşul adusese o scrisoare expediată din Constanţa cu o zi mai înainte.

— De ce sunteţi atât de îngrijată? am întrebat-o, văzând cum priveşte plicul.

— E scrisul soţului meu.

Pe foaia de hârtie împăturită pedant nu erau decât trei rânduri:

Draga mea,

Nu mă aştepta şi nu fi îngrijorată. Simt nevoia să-mi fac de cap. N-ai să înţelegi niciodată ce s-a petrecut cu mine. După concediu, poate că am să-ţi explic.

Cu drag,
Adrian

Aşteptam din clipă în clipă ca femeia din faţa mea să se frângă la picioarele mele. Scrisoarea avusese un efect extraordinar asupra ei, o năucise pur şi simplu. Se uita speriată la mine, de parcă ar fi aşteptat să-i explic ce fenomen ciudat s-a putut petrece cu Adrian Pangrati.

Se repezi la fetiţă şi o îmbrăţişă cu disperare, ca şi când ar fi fost ameninţate de ceva groaznic. Aveam în faţă o femeie părăsită şi care, se pare, la orice s-ar fi putut aştepta, numai la aşa ceva, nu.

Bărbaţii afemeiaţi îşi obişnuiesc soţiile cu gândul despărţirii, ca bolnavii cronici rudele cu moartea. Femeia care îşi strângea fetiţa la piept nu părea să se fi gândit vreodată că s-ar putea să primească o scrisoare ca cea pe care o avea acum în mână.

În situaţii ca acestea nu mă descurc prea bine şi primul meu gând este acela de-a pleca repede. Din păcate, se adeverea gândul meu intim din biroul şefului: Pangrati trăia o aventură care dospise, probabil, mulţi ani în sufletul lui şi acum, încurajat de cei doi prieteni şi de împrejurarea favorabilă, se aruncase în braţele ei.

M-am hotărât să pun câteva întrebări formale, şi să-mi văd de treabă:

— Recunoaşteţi scrisul soţului dumneavoastră?

Întrebarea o miră din cale-afară. Cercetă plicul şi confirmă că este scrisul lui.

— Când se termină concediul soţului dumneavoastră?

— Peste trei săptămâni. Dar trebuia să revină în Bucureşti săptămâna viitoare. Are loc experienţa de laborator... joi, săptămâna viitoare.

— Dacă până atunci mai primiţi vreo veste, vă rog să-mi telefonaţi.

Am plecat puţin cam dezamăgit. Cred că în adâncul sufletului mă aşteptam, totuşi, la ceva important, deşi gândul că Pangrati a călcat strâmb m-a preocupat din prima clipă.

Şeful şi-a dat imediat seama că n-am făcut nimic deosebit după mutra mea acră şi plictisită, intenţionat confecţionată, ca să-i spun că nu era cazul să mă deranjeze ca să caut un soţ încins de soare.

I-am relatat totul, chiar cu lux de amănunte. Drept concluzie, mă întrebă:

— Tu dacă ai pleca de-acasă ca el, ai trimite o scrisoare ca aceea?

Numai gândul că aş putea face aşa ceva, mă făcu să transpir.

— Nu, nu! m-am grăbit să-l asigur cu atâta sinceritate în glas,

încât şeful zâmbi semnificativ.

O cunoaşte bine pe soţia mea.

— Ei bine, am impresia că nici Pangrati n-ar scrie prea uşor o scrisoare de adio.

— De ce?

— Am cunoscut-o pe soţia lui. Femeie drăguţă, gospodină – după cum spui – mamă grijulie şi, desigur... destul de autoritară. O asemenea autoritate sau n-o suporţi, şi lucrurile se limpezesc într-un timp foarte scurt, sau te obişnuieşti să i te supui şi ajunge să ţi se pară firească. Pe Pangrati nu cred că-l mai deranja.

— Aparent.

— Ar trebui să aflăm ce fel de om este. Îţi mărturisesc că scrisoarea mă linişteşte, dar nu pe deplin. Omul ăsta se pare că a realizat o invenţie. Oare cât o fi de importantă? S-ar putea să fi trezit interesul cuiva. Fă un drum până la el, la serviciu.

Trebuie să mă duc şi-acolo. De altfel, eram convins că dacă şeful mă trimite, înseamnă că „ceva” nu-i sună lui bine. Degeaba nu m-ar fi pus pe drumuri, de asta sunt sigur.

*

La Institut, încercarea mea de a afla pe ocolite unele lucruri mi-a fost dată peste cap din prima clipă de colegul de secţie al lui Pangrati.

— A şters-o, dom'le, a şters-o! Îl căutaţi, dom'le? Cea mai grozavă bombă, dom'le! E bine tipa, dom'le, aţi aflat ceva?

În faţa mea stătea un bărbat sub pielea căruia nu cred să fi existat cinci grame de ţesut adipos, care mă sfredelea cu doi ochi bulbucaţi de hipertiroidian. Năravul lui de a spune „dom'le” la fiecare trei vorbe se explica prin aceea că de fiecare dată înghiţea în sec, plimbându-şi în sus şi-n jos mărul lui Adam. Dispariţia lui Pangrati îl amuza în mod cu totul deosebit.

Am bănuit imediat că soţia lui Pangrati alarmase Institutul, făcându-l, cu dezinvoltură, de râs pe soţul ingrat.

— Nu mi-a vorbit, dom'le, niciodată de vreo... mă-nţelegi, aventură. Aş fi jurat, dom'le, că se consuma aşa... cu privirea... Dacă n-ajungea la oră fixă acasă, venea, dom'le, după el. Rămânea mult în laborator, da-l controla, dom'le, cu telefonu' la sfert de oră... De altfel, femeie excelentă! recunoscu şi el. Şi veselă, dom'le, când e bine dispusă... Trebuie să fie c-o ţigancă, dom'le, crăpa când vedea o ţigancă...

Ultimele cuvinte le gâlgâi într-un râs zgomotos, şi eu mă grăbii să-i întind mâna şi să-l las, că mă enerva mărul lui Adam care-i juca sub pielea uscata, străvezie, de parcă înghiţise un şoarece care se zbătea să-i scape din gât.

Directorul Institutului mi-a transmis prin secretară că mă roagă să aştept câteva minute, fiind într-o şedinţă importantă. M-am aşezat pe un fotoliu şi am început să răsfoiesc cele câteva reviste de specialitate ele pe măsuţa din apropiere. Secretara mă spiona, curioasă, din spatele biroului, parcă tot aştepta să-i spun ceva. Hai să profit de timpul mort.

— Dumneata îl cunoşti pe inginerul Pangrati? am întrebat-o, ca şi când i-aş fi spus că afară e soare.

Drept răspuns la întrebarea mea indiferentă, din spatele biroului veni spre mine un râs ca un clopoţel strident, cu totul nepotrivit pentru pieptul impresionant care-l produse. Din secretară se puteau confecţiona două femei normale şi chiar drăguţe. Mă aşteptam ca după rafala de note înalte să-mi răspundă la întrebare, dar ea chicoti în continuare, fără să-mi adreseze niciun cuvânt. Convins că orice aş fi întrebat-o, mi-ar fi răspuns în acelaşi fel, mi-am lăsat nasul în revistă şi am început să citesc un articol despre Pangrati. Un confrate făcea aprecieri elogioase la adresa invenţiei lui şi, ceea ce mă interesă foarte mult, fu un antecalcul la economiile pe care le-ar

putea realiza industria noastră siderurgică, dacă invenţia ar putea fi dusă până la capăt. Era vorba despre atâtea milioane lei-valută, încât am tresărit mirat. Vasăzică, nu era chiar aşa o glumă, şi Pangrati ăsta, care tremura de teama nevestei, avea ceva în capul lui.

Mărturisesc că interesul meu pentru acest caz a început să crească odată cu lectura acestui articol. Nu cumva... nu cumva trebuie să citesc pe dos această aventură sentimentală? La urma-urmei, ce dracului l-a apucat pe Pangrati de-a fugit de-acasă tocmai acum. În ajunul experienţei capitale, care urma să aibă loc peste o săptămână? Cred din toată inima în acel „coup de foudre” care ne poate ajunge într-o zi pe toţi, totuşi... Reluai faptele şi mă gândii la ele mai rezonabil. Vasăzică, Pangrati întâlneşte doi prieteni. Aceştia îi prezintă o femeie, care îl dă gata. E posibil. Capitulând necondiţionat, capătă curajul pe care nu l-a avut niciodată şi, înfruntând orice risc, nu vine toată noaptea acasă. E posibil. Dar de ce nu vine acasă a doua zi şi de ce nu încearcă o minciună banală şi obişnuită, care să-i justifice dispariţia? De regulă, în asemenea împrejurări, urmează o perioadă tulbure, de mici sau mari ciocniri, în care bărbatul capătă, cu fiecare zi, curajul de-a mărturisi adevărul. Dar dacă lui Pangrati îi este atât de teamă de nevasta lui, încât după o noapte de absenţă n-a mai îndrăznit să apară şi i-a scris cele câteva rânduri sub influenţa directă a femeii care a pus mâna pe el? Un bărbat când scapă de sub o tutelă şi intră sub alta, devine necruţător faţă de prima.

Firul gândurilor mi s-a rupt în acest punct, pentru că uşa cabinetului directorului s-a deschis şi în holul de primire au apărut cinci bărbaţi gravi. În urma lor, conducându-i, un al şaselea. Am dedus că trebuie să fie directorul, deşi, după înfăţişare, aş fi pariat că nu-i. Îl puteai lua drept un poet romantic, miop... miop bine. Din spatele lentilelor, ochii lui păreau mereu miraţi, atât erau de măriţi

de multele dioptrii. O figură blajină, cel puţin la prima vedere. Privirea lui mioapă mă căută printre ceilalţi, şi când mă găsi, îmi zâmbi cu toată faţa.

M-am trezit într-un interior care nu contrazicea personajul, dar era în total dezacord cu funcţia. Pe birou trona nelipsitul furnal, care făcea parte, probabil, din mobilier, dar alături de el era o statuetă de piatră, grosolan cioplită şi plină de haz, reprezentând o ţărăncuţă şi un ţăran sărutându-se, ţuguindu-şi caraghios buzele. Pe peretele din faţa biroului, două tablouri şi o reproducere după „À la mie” a lui Toulouse-Lautrec. Tablourile originale erau peisaje cuminţi de vară, pe malul unui râuleţ de munte.

— Sunt pictate de fetiţa mea, îmi explică plin de mândrie paternă. Are numai nouă ani şi...

Într-adevăr, pentru vârsta mărturisită, peisajele erau meritorii; mica pictoriţă dovedea o retină sensibilă, de colorist. Toulouse-Lautrec lângă picturile fetiţei şi toate trei lângă statueta de piatră păreau bizare la început, dar cu timpul nu mai supărau. Directorul era un amator în înţelesul cel mai pur al cuvântului, dar sensibil până la melodramatic.

— Din 24 de ore, cel puţin 12 le petrec în birou, îmi face mare plăcere să privesc aceste câteva obiecte, de care mă leagă amintiri puternice. Tabloul din dreapta l-a pictat fetiţa stând pe genunchii mei. Vă închipuiţi ce-nseamnă asta?

Îmi închipuiam, privindu-i ochii dilataţi de lentile. Numai că eu nu venisem să admir talentul fetiţei lui. De aceea, cu mare precauţie, ca să nu jignesc sentimente atât de adânci, i-am amintit că, de fapt, eu voiam să ştiu ce importanţă are invenţia lui Pangrati.

— Pangrati este cea mai plăcută surpriză pentru mine. L-am încurajat tot timpul, deşi nu mă aşteptam la rezultate spectaculoase. Este atât de convins de justeţea ideilor lui, încât i-am dat mână liberă. Eu cred în intuiţie, să ştiţi. Am crezut în intuiţia lui.

— Un profan în materie înţelege mai greu despre ce este vorba.

— Nu-i greu deloc.

Mi-a explicat, referindu-se nu la „vitamine”, ca soţia lui Pangrati, ci la „aliajele” necesare înnobilării oţelului.

— Invenţia prezintă o importanţă deosebită din punct de vedere economic?

— Evident. Imaginaţi-vă ce-ar însemna ca o fabrică să anunţe că tabla automobilelor ei nu se oxidează, adică nu rugineşte fiind, practic, fără moarte. Dar ce economii ar realiza orice uzină metalurgică, producătoare de oţeluri speciale, dacă le-ar realiza fără acele adausuri costisitoare? Pusă în practică, această invenţie ar aduce siderurgiei noastre economii de multe, multe milioane.

În câteva cuvinte aflasem ce mă interesa; puteam să mă ridic şi să plec. Recunoşteam că dispariţia inginerului trebuia să-mi dea de gândit, dar aveam şi motive destule să dau cazul Miliţiei spre cercetare şi să-mi văd de treburi urgente care mă aşteptau. Aşa am şi făcut. Săptămâna următoare va avea loc experienţa şi voi vedea atunci dacă inginerul se va smulge din braţele acaparatoare şi se va prezenta la laborator sau va fi absent. Până atunci, mai importantă mi se părea sesizarea primită din partea aeroportului Băneasa. Am lăsat totul baltă şi m-am dus să mă întâlnesc cu pilotul Strihan, cu care urma să merg să-l primesc pe Andrei Hatmanu, adevăratul telegrafist.

De fiecare dată când trebuie să mă întâlnesc cu cineva, îmi place să mi-l imaginez, pornind de la ceea ce ştiu despre el. Câteodată mi se-ntâmplă ca tipul să fie aproape identic cu cel din mintea mea. Andrei Hatmanu, însă, contrazise sută la sută portretul meu mintal. Arăta ca un „băiat cumsecade”, sfios şi stângaci, care se-nroşi până-n vârful urechilor când Strihan îi spuse că vreau să-i vorbesc. Cu astfel de oameni sunt întotdeauna în derută. Timiditatea lui naturală pare vinovăţie. Se-nroşeşte şi când îl întrebi cum îl cheamă,

fiind stingherit de situaţia în sine.

Încerc să fiu cât mai degajat, să nu mă suspecteze că-l suspectez, ca să-mi poată vorbi limpede, să-şi amintească precis cât mai multe amănunte.

— Cum s-a petrecut? am declanşat conversaţia după ce ne-am instalat comod în biroul meu.

Transpiraţia ţâşni pur şi simplu prin toţi porii frunţii lui înalte, cu început de chelie. Desigur, urma să-mi facă mărturisiri care nu-i conveneau. Clipi de câteva ori, ca un om care îşi adună gândurile şi începu, oftând adânc:

— Într-o zi... acum câteva luni, beam un gin la restaurantul aeroportului din Zürich. După cursă îmi place să stau să privesc forfota aeroportului, cu un pahar de gin în faţă. Era aglomerat... O tânără stewardesă mi-a cerut permisiunea să se aşeze la masa mea, să mănânce. M-am bucurat că eram singur la masă. În general stewardesele sunt drăguţe, Luly însă este cu adevărat frumoasă, aşa că... oricât sunt de timid, am încercat să leg o conversaţie, şi am reuşit. Mă miram singur de verva mea. În sfârşit, ştiţi ce deştept devine un bărbat în faţa unei femei frumoase. Era şi ea în trecere spre Extremul Orient.

Hatmanu se opri şi mă privi întrebător, de parcă aştepta un îndemn de la mine, ca să continue. Mi-am plecat capul, încurajator, şi el reluă firul povestirii:

— Ne-am mai întâlnit de câteva ori întâmplător, de fiecare dată socotindu-ne mai prieteni. Acum două zile am plecat să ne plimbăm puţin prin oraş. Am mâncat într-un mic local, apoi ne-am plimbat printr-un parc. Ne-am aşezat pe-o bancă şi am privit copiii din cartier, jucându-se. Mi-am aprins o ţigară şi... am simţit că mi se face rău. Am crezut că e din cauza mâncării. Mâncasem cu poftă. N-am apucat să-i mai spun şi ei că nu mă simt bine. Cred că am leşinat...

Privi din nou drept în ochii mei, aşteptând să-i confirm că, într-

adevăr, i s-a făcut rău. Dar eu am aşteptat să povestească. Văzând că privirea mea fixă nu-i dă niciun răspuns, continuă, şovăind:

— Când mi-am revenit, eram într-o maşină a Salvării. M-am speriat când am simţit pe faţa mea masca de oxigen. Mai întâi am întrebat unde sunt, şi mi s-a explicat că am fost luat de la locul accidentului. N-am priceput ce vrea să spună, pentru că nu-mi aminteam să fi păţit aşa ceva. Mi-a spus clar că m-au luat de la locul accidentului de maşină. Li s-a părut ciudată nedumerirea mea. Apoi s-a prezentat un poliţist, care mi-a explicat că am fost într-o mică maşină utilitară, care s-a ciocnit cu un turism, din cauza excesului de viteză. Şoferul maşinii în care fusesem a dispărut imediat după accident. Le-am spus că nu ştiu nimic, că am fost într-un parc şi mi s-a făcut rău... „Probabil că au vrut să vă ducă la spital", a conchis el. „Domnişoara Luly nu era cu mine!" am întrebat. „Nu era nicio domnişoară. Singur şoferul, la volan, care a fugit, simţindu-se vinovat pentru exces de viteză. Îl găsim noi." Le-am explicat cine sunt şi mi-au înlesnit să telefonez imediat în ţară. Acum... am venit, încheie el, ridicând din umeri, ca un om care nu ştie, de fapt, ce s-a petrecut cu el.

— Totuşi, avionul a sosit în Bucureşti cu telegrafistul la bord.

Vestea îl făcu să sară de pe scaun, privindu-mă indignat şi suspicios.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Nimic peste ce-aţi auzit. Avionul a sosit cu telegrafistul. De fapt a sosit cu... dumneata. Cel puţin aşa au crezut colegii cu care navighezi de atâta timp.

— Cum să creadă aşa ceva?

— Dacă n-ai fost dumneata, cineva machiat, sau care îţi seamănă foarte bine, te-a înlocuit.

Am văzut cum se goleşte de sânge. Roşeaţa indignării se dilua într-o clipă şi obrazul îi rămase ca hârtia. Un tremur uşor al buzei de

jos îi trăda tensiunea interioară, crescută brusc cu multe atmosfere. L-a speriat ideea în sine a înlocuirii lui de către cineva, sau a realizat, în clipa asta, cine l-a înlocuit?

— Cum vă explicaţi că avionul a sosit, totuşi, cu telegrafist la bord?

Ridică din umeri. Cred că gestul acesta, rămas din copilărie era un tic. Ridica mai mult din umărul drept şi-şi pleca uşor capul pe el, cu oarecare candoare. Numai că eu am întâlnit în viaţa mea destui răufăcători cu figură de adolescenţi naivi, care mă priveau derutant de deschis.

— Şi... mă arestaţi?

Din prudenţă, cerusem mandat de arestare; îl aveam în sertarul biroului.

— Recunoaşteţi că am destule motive s-o fac. Ştiaţi că veţi rămâne la Paris?

Îşi recăpătă, fulgerător, culoarea şi sări de pe scaun, indignat. Sincer indignat.

— Nu ştiu nimic! Cum puteţi să mă suspectaţi? încep să cred că am căzut victima unei maşinaţiuni.

A vrut să mai continue ceva, dar s-a lăsat păgubaş, după ce-a deschis de câteva ori gura, de fiecare dată răzgândindu-se. Părea un peşte care scoate capul din apă și înghite aer.

— O să vă reţin, poate pentru un timp foarte scurt, până luăm contact cu poliţia franceză, să vedem ce s-a întâmplat acolo.

— Nu mă credeţi?

— Ba da, dar n-aţi spus chiar dumneavoastră că vi s-a făcut rău şi nu ştiţi ce s-a mai întâmplat, până când v-aţi trezit în maşina Salvării? Vreau să ştiu ce s-a întâmplat în timpul cât eraţi leşinat... Acesta este mandatul dumneavoastră de arestare.

A mai deschis odată gura să spună ceva, dar a tăcut, trăgându-şi capul între umeri, pe jumătate uimit, pe jumătate speriat.

*

În ziua în care Dima conversa cu adevăratul telegrafist, tomnaticul domn cu ochii de gălbenuş se plimba prin faţa hotelului Lido, fredonând absent o melodie improvizată. Lângă el, cu mâinile înfipte până la coate în buzunarele pantalonilor, se plimba celălalt personaj al întâmplării de faţă, domnul Remy. Mergea mai mult învârtindu-se în jurul axei sale, pentru că rar se întâmpla să treacă pe lângă o fetişcană şi să n-o petreacă lung cu privirea. Fiecare ocheadă îl scotea evident din sărite pe Marcel, dar n-avea ce face. Ironiile lui rămăseseră fără niciun rezultat. Când ajunseră în dreptul barului Podgoria se porni o ploaie scurtă, de vară, care alungă pietonii pe sub balcoane. Lui Marcel însă ploaia îi plăcu, şi îşi continuă plimbarea mergând agale, cu mâinile la spate, ca şi când nu l-ar fi stropit găleţi de apă. Remy îl urma, deşi nu primea cu aceeaşi plăcere picăturile mari care-l izbeau în faţă. O puştană abia sărită de adolescenţă îi şopti prietenei, arătând spre ei:

— Ia uite la ăştia fără umbrele!

Într-adevăr, doi domni fără umbrele se plimbau agale prin ploaia repede, atrăgând priviri ironice.

Ploaia dură foarte puţin şi soarele năvăli reconfortant, arzând şi mai puternic. Trotuarele fură recucerite de pietoni grăbiţi, care se-mpiedicau de cei doi bărbaţi fără treabă.

— Aşteaptă-mă aici! spuse tânărului bărbatul cu ochii de gălbenuş, arătându-i mesele scoase pe trotuarul barului Union.

Tânărul se aşeză bucuros că poate să-şi amestece privirea printre trecătoarele sumar vestimentate. Ceru o Pepsi-Cola şi sorbi fără grabă.

Marcel îşi continuă plimbarea, traversă Piaţa Romană şi intră în florăria de sub arcadele blocului din colţ. Îşi consultă ceasul cu o privire repede, apoi intră. Printre cumpărători o zări pe Toto,

alegând begonii, şi se apropie, zâmbind agreabil. Îi sărută mâna cu insistenţă deloc profesională, trădându-şi adevăratele sentimente. Cu Toto juca uşor rolul de îndrăgostit.

A luat-o de braţ şi au ieşit din florărie, pornind agale spre cinematograful Scala.

— Am auzit că v-aţi distrat bine la mare, spuse Toto, zâmbind enigmatic.

— O vacanţă scurtă, dar fructuoasă. Bănuiesc că toată lumea e mulţumită.

— O rezolvare simplă şi eficace. Soţia e convinsă că bărbatul ei şi-a luat lumea-n cap.

— După cum i-am scris...!

— Şi acum? Unul dintre puncte a fost realizat, dar... cum ajungem la planuri?

— Nu-l au pe inginer?

— Şeful e de părere că n-o să scoatem nimic de la el. Urlă într-una şi ameninţă.

— Experienţa se continuă într-o făbricuţă specializată în aliaje. E mai mult un laborator de cercetări, în care se produc mici cantităţi de oţeluri, cu întrebuinţare deosebită.

— Mergeţi acolo şi faceţi orice ca experienţa să nu reuşească. Trebuie să punem mâna pe brevetul invenţiei.

— Cum să ajung în laborator?

— Şeful crede că Remy trebuie sacrificat.

Zâmbetul de circumstanţă păli pe chipul lui Marcel şi ochii lui galbeni deveniră şi mai galbeni, ca şi când ficatul ar fi împins deodată în ei o cantitate sporită de fiere.

În cele din urmă, văzând că ea nu-i mai dă nicio explicaţie, îndrăzni să-şi exprime gândurile:

— I-a reuşit atât de bine intrarea...

— Altă cale nu există.

Răspunsul categoric îl descumpăni..

— O să avem neplăceri cu el. Mi se pare destul de uşuratic.

— N-avem încotro. Avem nevoie de planuri cât mai urgent.

Se-ntoarse spre el zâmbind cu toată faţa, un zâmbet drăgălaş şi nevinovat. În colţul ochilor, o ironie uşoară, care-l înfurie pe Marcel. „Mucoasa asta se crede Mata Hary”, şi-i răspunse cu un zâmbet şi mai ironic, în care se amesteca şi insatisfacţia bărbatului care nu reuşea să se impună femeii din faţa lui.

— Şi acum... îmi săruţi mâna şi ne despărţim, îl anunţă, păstrând în ton ironia dulce din colţul ochilor.

Când plecă aproape că-i întoarse spatele, furios. Ar fi pălmuit-o. Nu-şi dădea seama de ce-l supărase atât de tare o privire ironică. În alte împrejurări nu i-ar fi dat nicio atenţie, dar acum se simţea şicanat. Nu voia să recunoască nici în sinea lui că orgoliul lui bărbătesc suporta greu înfrângerea.

L-a luat pe Remy de la bar şi a oprit un taxi, s-ajungă mai repede acasă.

— Lasă-ne singuri, Cornelia!

Ca un automat al cărui resort a fost declanşat, femeia se strecură afară din cameră.

Remy, uşor intrigat, aştepta să-i spună despre ce este vorba. I se păruse ciudată purtarea lui Marcel, după ce se reîntâlniseră. Tăcuse tot timpul, sugându-şi o măsea, semn sigur de nervozitate.

— Trebuie să pleci la uzină, îi spuse simplu, ca şi când i-ar fi anunţat o veste oarecare.

— Singur?!

— Mâine chiar. Şeful are nevoie urgentă de planuri.

Cu acelaşi aer degajat scoase din buzunarul de sus al hainei un etui de ochelari, pe care i-l întinse.

— Ai aici ce-ţi trebuie ca să lucrezi repede. Nimeni n-o să bănuiască...

— Şi dacă nu vreau să mă duc?

Gura lui Marcel se strâmbă într-un zâmbet ironic. Îşi căută pachetul cu ţigări, aprinse una, aruncând rotocoale de fum spre tavan. Îl lăsă mult timp fără răspuns, apoi întrebă naiv:

— Nu înţeleg ce-ai vrut să spui!

— Am spus că nu vreau să mă duc. Planul iniţial era altul. Mi-e frică...

— Foarte bine! Cui nu-i e frică? Eu nu cred în „supraoameni" decât la cinematograf. Ceilalţi tremură şi... facem ce ni se cere. M-ar fi mirat să-mi spui că nu ţi-e frică, te-aş fi suspectat că joci teatru, ca Toto, care se crede, în prostia ei, o adevărată Mata Hary.

— Dar am omorât un om, ca să rămân aici în locul lui.

— Cine ştie? Dacă se-ntâmplă ceva, spui că ai venit ca telegrafist în locul lui Andrei Hatmanu. N-au de unde să ştie că am fost eu sau tu. Da să lăsăm gluma. Dacă ai să procedezi rapid, n-o să ţi se-ntâmple nimic. Am să fiu pe-aproape, să te culeg în cel mai scurt timp.

— Nu mă duc!

Zâmbetul ironic rămăsese agăţat pe faţa lui Marcel. Ţigara i se stinsese. Îşi pipăi buzunarele, căutând bricheta, băgă mâna în interiorul hainei şi, când şi-o retrase, avea în ea un revolver cu surdină, pe care-l îndreptă spre Remy.

— Mă obligi la gesturi neplăcute.

— Eşti nebun?

— Cred că ai întrecut măsura.

— Nu exagera.

— Ne-am ales o îndeletnicire în care tocmeala nu intră. De ce nu te-ai făcut precupeţ de zarzavaturi?

— Am vrut să spun că-mi pare rău să ratez totul. Sosirea mi-a reuşit atât de bine... Toţi cred că sunt mort.

— Nu pot să iau nicio hotărâre. Treci în camera de dincolo.

Şovăind şi simţind că în ochii lui Marcel a lucit ameninţarea, Remy se îndreptă spre uşa camerei vecine, trăgând tot timpul cu coada ochiului, neîncrezător, spre revolver. În sinea lui se temea de acest individ dur, cu privirea înţepătoare, îl credea în stare de orice, la cea mai mică mânie.

Marcel răsuci de două ori cheia în broasca uşii, apoi o chemă, cu glas spart, pe Cornelia.

— M-ai chemat, Marcel?

Întrebarea şovăitoare, uşor tremurată, contrastă izbitor cu porunca lui aspră.

— Ţine placa asta.

— Da, Marcel. Ce să fac cu ea?

Marcel îşi privi ceasul.

— La ora douăsprezece te plimbi prin faţa magazinului Muzica. Ţii placa în aşa fel încât să se vadă titlul.

Ochii ei pleoştiţi şi fără viaţă se îndreptară spre placa pe care o ţinea în mână. Boby Solo, călare pe o şa, cânta la chitară.

— Te plimbi cinci minute prin faţa magazinului şi vii acasă. La douăsprezece jumătate să fii înapoi.

— Mă plimb cinci minute prin faţa magazinului, apoi vin acasă. Asta e tot?

— Ţi-am spus că nu-ţi cer mare lucru.

Ultimele cuvinte le însoţi cu un gest prin care voia să se debaraseze de ea, dar Cornelia nu se îndura să plece.

— Ce mai vrei? se răsti, văzând că mai zăboveşte.

— Am să fac tot ce-mi porunceşti.

— Iar începi?

— Cu băiatul n-aveţi nimic, nu-i aşa? Mi-ai promis.

Marcel îi întoarse spatele, strâmbându-se a lehamite. Îl enervau aceste cuvinte pe care le asculta de câteva ori pe zi.

— N-am nimic cu el. Ţi-am mai promis de-o sută de ori.

— Mulţumesc, Marcel. Lasă-l să-nveţe.

— Bine, bine! Am să-l sprijin...

— Da?! Îţi mulţumesc, Marcel. Eu fac tot ce...

Între timp Marcel a turnat apă într-un pahar şi a dizolvat o pastilă.

— Bea! O să te liniştească.

— Nu...

O prinse cu mâna de ceafă şi îi duse paharul la gură. Nevoită, goli paharul, şi se strâmbă din cauza gustului, apoi figura îi luă o expresie şi mai tâmpă. Ultima licărire de voinţă se topi în ochii ei parcă decoloraţi.

*

Toto era o clientă obişnuită a raionului cu muzică clasică. De câteva ori pe săptămână se interesa de noutăţi, asculta cele mai celebre interpretări, era una dintre melomanele pe care vânzătoarea le simpatiza. Când Cornelia apăru în faţa vitrinei, plimbându-se cu placa sub braţ, Tolo asculta în cască Stravinski, cu ochii pe jumătate închişi, aparent ruptă de tot ce se petrece în jurul ei. Cornelia era un consemn. Marcel voia să-i vorbească neapărat. Oare ce se întâmplase?

Opri picupul, achită placa şi ieşi grăbită. Cornelia se mai plimba încă, absentă, prin faţa vitrinelor. Un trecător mai atent ar fi putut să creadă că e băută, parcă plutea.

La primul telefon, Tolo formă numărul ştiut, şi Marcel îi răspunse.

— Toto la telefon. S-a-ntâmplat ceva?

— Trebuie să-ţi vorbesc în legătură cu Remy.

Dacă Marcel ar fi fost lângă ea, ar fi rămas surprins, văzând cum se linişteşte.

— Ce-i cu el?

— Pretinde că-i obosit şi nu vrea să plece în provincie. Nu ştiu cum să procedez.

— Mă interesez şi-ţi telefonez. E tot ce aveai să-mi spui?

— Nu-i de ajuns?

— Ba da. Aşteaptă telefonul meu.

A doua zi, un bărbat tânăr, cu o valiză nu prea mare în mână, se prezentă portarului fabricii în care se produceau cantităţi mici de oţeluri speciale şi ceru să vorbească directorului.

— Sunt un coleg de facultate, îl informă pe portar.

Îşi şterse fruntea transpirată, pentru că urcase o bună bucată de drum, din colonia de blocuri situată la câteva sute de metri mai la vale.

— El m-a invitat să trec pe-aici! continuă să-i dea explicaţii portarului care încă mai ezita.

Îl hotărî.

— Alo, tovarăşa Ani? E un tovarăş care vrea să vorbească cu tovarăşu' director. Zice că...

N-a apucat să termine; la celălalt capăt al firului receptorul fu trântit în furcă, după cei mai scurt răspuns: Nu primeşte. Dezolat, portarul se întoarse spre tânărul vizitator:

— Nu primeşte pe nimeni.

— Dacă nu i-ai spus cine sunt! Comunică, te rog, că-l caută Ionescu, fostul lui coleg. Asta-i bună! se enervă el de situaţia penibilă în care se găsea. Telefonează-i că sunt eu.

Portarul se codea. Decât să telefoneze secretarei directorului... E o femeie iute, care repede omul mai înainte să deschidă gura, spre deosebire de director, om cumsecade, cam distrat, mereu cu capul plin de probleme, pe care trebuia să-l saluţi de două ori ca să te vadă.

Intrase în horă şi stimulat de ţigara bună pe care i-o oferi

vizitatorul, ridică pentru a doua oară receptorul.

— Tovarăşu' zice că a fost coleg cu tovarăşu' director. Zice că-l cheamă Ionescu.

În receptor clănţăni o mitralieră în câteva rafale, dovedind că secretara, pe lângă alte calităţi, are o capacitate pulmonară ieşită din comun, apoi un pocnet sec anunţă ultimul cartuş. Portarul privi vinovat spre vizitator. Părea un căţel bătut.

— N-a vrut să mai întrebe...

Vizitatorul aprinse bricheta şi-l servi... Portarul trase adânc fumul parfumat al ţigării de calitate, şi ceva neaşteptat se petrecu. Privirea i se întunecă şi casa începu să se clatine, apoi să se-nvârtească, şi întinse mâinile să se prindă de ceva, dar n-avu de ce şi căzu.

Vizitatorul păşi peste el şi ieşi în curtea întreprinderii, apoi se-ndreptă grăbit spre clădirea administraţiei.

Secretara nu părea femeia aprigă de la telefon. Între două vârste, încerca o vagă cochetărie în faţa bărbaţilor tineri şi fără verighetă. Îi zâmbi atât de frumos, încât vizitatorul privi în spate: n-o fi intrat şi iubitul ei odată cu el?

— Eu sunt Ionescu, fostul coleg al directorului... Ştiu ce dispoziţii v-a dat, dar nu şi pentru mine. El m-a invitat... Aş putea spune că m-aşteaptă...

În timp ce-i vorbea şi-i zâmbea cu toată fiinţa, se-ndrepta spre uşa cabinetului, fără ca ea să-şi dea seama. Numai când puse mâna pe clanţă, instinctul ei profesional tresări, dar era prea târziu. Liniştind-o cu un gest complice cu capul, deschise uşa şi intră. Într-o fracţiune de secundă, ea îl auzi pe vizitator:

— O, ce bine-mi pare că te văd...

Apoi uşa se-nchise.

Frântura de conversaţie o linişti. Era, într-adevăr, un prieten al directorului. De altfel, când stătea încă în cumpănă, uşa se deschise şi şeful apăru.

— Să nu ne deranjeze nimeni...

N-avea cum să-şi închipuie că în dreptul peretelui stătea vizitatorul cu revolverul întins spre el, ameninţător.

După ce închise uşa, directorul îl privi mai mult nedumerit decât speriat pe cel care-l ameninţa. Nu-i venea să creadă că i se-ntâmplă aşa ceva. „Nu cumva e o glumă?”

— La perete! îi ceru, destul de categoric, vizitatorul, spulberându-i iluziile; nu era o glumă. Cu faţa la perete... şi mâinile sus.

Directorul, omul care-şi petrecuse trei sferturi din viaţă în laborator, rămăsese din toate celelalte puncte de vedere un naiv. Îşi strâmbă gura într-un rictus, de mirare şi se supuse.

— Daţi-mi cheile safé-ului!

Directorul nu se mişcă... Asta nu! Erau pe birou, dar se gândea că s-ar putea ca el să nu le vadă.

— Cheile, vă rog! N-are rost! Secretara n-ar auzi nimic, îi spuse, împungându-l cu revolverul în spate. E cu surdină. Şi eu tot aş lua planurile.

Naivul director înţelegea în felul lui eroismul, aşa că înfruntă pericolul şi se-ntoarse, zâmbindu-i superior:

— Nu ţi le dau... Nici nu sunt la mine...

Vizitatorul prinse fugara lui privire spre birou şi-i fu de ajuns.

— Întoarceţi-vă cu spatele!

Se supuse şi vizitatorul găsi uşor cheile. Scoase din safé planurile, îşi mai puse o pereche de ochelari peste aceea pe care o purta. Era miop, nu vedea de-aproape. Cercetă fugar foile de hârtie şi se convinse că găsise ce căuta.

— Domnule, i se adresă cu candoare, indignat, directorul, dumneata prădezi munca de-o viaţă a unui om.

— Vorbe mari, domnule director! Toţi trebuie să trăim.

Curiozitatea nestăpânită îl făcu să se-ntoarcă iar cu faţa la cel

care-l prăda.

— Domnule, nu ţi-e ruşine? Şi mi se pare că eşti român.

— Să-mi fie ruşine că vreau să trăiesc?

În lentilele ochelarilor fără rame se reflectau şirurile de ecuaţii chimice, pe care vizitatorul le cerceta cu aviditate.

— Domnule, nu le lua, e o crimă. Toate ziarele din străinătate vor vorbi despre încă o mare invenţie... O invenţie care va adăuga prestigiu altora... Eşti metalurgist?

— Da. Inginer.

— Ar fi mai firesc să lucrezi aici, alături de noi.

Vizitatorul îşi ridică privirea de pe planuri şi-l cercetă. Glumea sau... Era foarte serios. Unde trăise omul ăsta până acum? Desigur, cu capul în cubilouri.

— Crede-mă, aş face totul ca să-ţi găsesc un post de inginer. Poate chiar...

— Peste douăzeci de ani, cinci voi ieşi din închisoare?

Ironia dură îl aduse pe director la realitate şi îmbufnat se întoarse singur cu faţa la perete, demn, ca să-i dovedească tot dispreţul lui... N-avea cu cine discuta. Mintea lui începu să caute un alt plan, deoarece cumsecădenia lăsa rece „bruta” asta.

Dacă directorul dovedea naivitate în înţelegerea anumitor fapte de natura acesteia pe care-o trăia, nu însemna că este un naiv în general, cu alte cuvinte un prostănac. Era un om de bună-credinţă. În timp ce vizitatorul strângea planurile de pe birou, se-ntoarse iar cu faţa la el şi-l întrebă pe un ton neaşteptat de categoric şi ironic în acelaşi timp:

— Domnule, ţi-e frică?

Pe faţa vizitatorului trecu o umbră şi în ochi îi sclipi, într-adevăr, teama, pentru că privi involuntar spre uşă. Mărturisi, dezarmându-l întrucâtva pe director:

— Da, mi-e frică. Vă miră mărturisirea mea?

Directorul se dovedi un fin psiholog. Continuă cu ironie din ce în ce mai precisă şi îndrăzni, chiar, să facă doi-trei paşi spre el.

— Bănuiesc că viaţa dumitale e destul de complicată... Aş vrea să-ţi iau pulsul... Sunt sigur că inima-ţi aleargă-n galop, că urechile-ţi ţiuie, că prin faţa ochilor îţi trec puncte negre... Nu se poate să nu te gândeşti că secretara s-ar putea să te bănuiască, sau primul om pe care ai să-l întâlneşti în cale, sau portarul... şi toate gândurile astea fac să-ţi crească tensiunea şi să respiri greu şi...

— Gura! urlă vizitatorul, privindu-l fioros.

Directorul observă că un muşchi se zbate în colţul ochilor, trădându-i spaima. Ochii i se îngustaseră şi mâna în care ţinea revolverul tremura uşor. Simţi că e pe drumul cel bun.

— Unde crezi c-ai să fugi?

Întrebarea păru că trezeşte ultima energic din el. Se dădu un pas înapoi şi ridică încet revolverul. Ochii îi sticleau, obrazul i se albise şi broboane de transpiraţie înfloriseră pe fruntea lui, netedă, de copil.

Directorul se gândi că-l va împuşca. Altfel n-avea cum să plece. Îi era teamă că va da imediat alarma... La asta nu se gândise. Întrebă şoptit:

— Tre... trebuie să mă-mpuşti?

Ce se petrecu în capul acestui om, în clipa în care trebuia să apese trăgaciul, directorul nu va putea să-şi explice niciodată. Se frânse deodată şi gemu aproape plângând:

— Nu mai pot!... Nu mai pot! şi se trânti pe fotoliul din faţa biroului, luându-şi capul în mâini.

Revolverul îl aruncă pe birou... Directorul se grăbi să-l ia.

— Cheamă poliţia! Cheamă poliţia! gemu.

Speriat, fâstâcit, cu revolverul în mână, ţinându-l de ţeavă cu două degete, ca pe un obiect infectat, directorul formă un număr de telefon...

*

Îl ascult pe directorul Taflan şi mă gândesc că mai sunt oameni fericiţi pe lumea asta, care au reuşit să-şi păstreze toate iluziile despre oameni. Directorul e o bogăţie nu atât prin ce spune, cât prin felul cum spune. E de o cumsecădenie dezarmantă. Cred că Remy (acesta e numele celui care a încercat să-i fure planurile) s-a predat uluit de bunăcredinţa lui. Înduioşat, i-a dat revolverul şi i-a spus: „Domnule, dumneata restabileşti încrederea mea în om, vreau să mă predau şi să devin paşnic." El pretinde că nu s-ar fi petrecut chiar aşa lucrurile.

— S-a predat de bunăvoie sau a intrat cineva şi l-a surprins? îl întreb, deoarece e foarte important pentru mine şi pentru vinovat.

— El, el. El singur. Mi-a dat revolverul şi mi-a spus: „Cheamă poliţia

— Aşa deodată?

— I-am vorbit eu, ştiţi... simţit... L-am făcut să-nţeleagă ce viaţă duce... I-am promis că-i caut serviciu... şi-o să-i găsesc... Mi-a făcut o impresie bună în cele din urmă...

— În sfârşit, uite c-a ajuns de unde-am plecat.

N-are rost să mai stau de vorbă cu directorul.

Alături m-aşteaptă domnul Remy, nerăbdător şi cam dărâmat. Se vede că-i preocupat de ideea fixă: ce-o să se-ntâmple cu el? Nu pare un tip prea complicat. M-a surprins o privire furişă pe care a aruncat-o unei femei frumoase. Dacă şi-n situaţia lui mai vede aşa ceva, mi se pare semnificativ.

Îl invit în maşină şi hai acasă. Sunt nerăbdător să aflu câte ceva despre el şi motivele care l-au adus aici. Nu cumva există vreo legătură între dispariţia inginerului şi sosirea lui la uzină?.

Tipul pare că se obişnuieşte repede cu situaţia în care se află. La un moment dat se trezeşte fluierând o melodie plină de ritm,

privind peisajul, într-adevăr minunat, prin care trecem. Are conştiinţa chiar atât de curată, pe cât pare? De fapt, dacă este aşa, dacă doar a venit în ţară şi s-a predat de bunăvoie, înainte de a face vreun rău, are tot dreptul să fluiere melodia optimistă care-l obsedează.

După ce ne instalăm în biroul meu şi se trezeşte şi cu o cafea în faţă, pare pus pe taclale.

— Cum ai intrat în ţară? îl întreb, făcând, nu ştiu de ce, o legătură între cazul telegrafistului şi el.

Cred că apropierea am făcut-o mai ales pentru că amândouă faptele s-au petrecut la scurt timp unul după celălalt.

— Am înlocuit un telegrafist.

„Vasăzică, se confirmă."

Are un tic, îşi aranjează tot timpul ochelarii pe nas. Sau e, totuşi, nervos?

Pe birou, în faţa noastră, e valiza din care Mihai scoate obiectele obişnuite, un revolver, un magnetofon destul de voluminos, un aparat de radioemisie, câteva teancuri de bancnote, un foarte mic aparat de fotografiat.

Mihai le înşiră în faţa mea, nu ştiu de ce. Eu continui interogatoriul::

— Telegrafistul ştia că-l înlocuieşte?

— Nu ne-am cunoscut. Nu ştiu ce-au aranjat ceilalţi cu el.

— Ce urma să faci la uzină?

— Să iau planurile fabricării oţelului ultradur. Nu interesa prin ce mijloace.

Îi arăt aparatul de fotografiat.

— L-ai folosit?

— Nu. Veţi developa şi...

— Ce urma să faci cu planurile? Cum aveai de gând să le scoţi din ţară?

— Nu era treaba mea. Trebuia să mă întâlnesc cu cineva la motelul de la kilometrul optzeci şi opt. La o masă a barului o să stea un tip cu un pahar de Pepsi-Cola şi unul de citronadă în faţă. Va bea combinându-le într-un al treilea pahar. Lui trebuia să-i dau planurile, iar el urma să-mi spună cum plec din ţară. Acum...

— Când ai venit, ai luat contact cu cineva?

— Nu.

— Ai înregistrat ceva?

— Nu.

Un tip special de magnetofon. Nu reuşesc să-l pornesc.

— Vrei să-i dai drumul?

Se moşmondeşte un timp, chiondorându-se să bage o banană într-un orificiu.

— Nu văd de-aproape decât cu două perechi de ochelari.

A doua pereche de ochelari e pe birou. I-o dau şi, după ce şi-o pune pe nas, ochii i se măresc caraghios, schimbându-i expresia.

Porneşte magnetofonul şi banda. Se derulează liniştit. N-a înregistrat nimic.

— Cum l-ai adormit pe portar? îl întreb când se aşteaptă mai puţin, pentru că stăm toţi trei şi privim cum se derulează banda.

— Cu bricheta. În rezervorul de gaz este amestecat şi un somnifer puternic. Când şi-a aprins ţigara, odată cu fumul a inhalat şi gazul.

Mă uit atent la brichetă. Nimic deosebit. Puteai s-o găseşti pe stradă şi să-ţi aprinzi ţigara cu ea.

Îi fac un semn discret lui Mihai şi iese din birou. Aranjasem cu el să-l aducă şi pe Hatmanu. Sunt sigur că dacă se cunosc, îmi voi da seama, nu se poate să nu schiţeze cel mai mic gest...

Hatmanu intră.

— Dumnealui v-a înlocuit, îi spun lui Hatmanu, care se holbează la Remy ca la minunea de la Maglavit.

— D... dumnealui?! De ce...

— A făcut o glumă. Are o fire veselă. Am ţinut să vă cunoaşteţi.

Şi, aşa cum se-ntâmplă când eşti într-o situaţie imposibilă, Hatmanu reacţionă hilar: întinse mâna spre Remy. Luat prin surprindere, acesta îi răspunse, şi îşi strânseră mâinile, spre hazul lui Mihai, care ieşi imediat din cameră. Sunt sigur că stă dincolo de uşă şi râde ca oaia-n baltă. Eu tuşesc grav şi apăs energic butonul soneriei, până când simt o durere ascuţită, binefăcătoare, în deget. Apare iar în uşă.

— Condu-l pe domnul Hatmanu.

Şi mai uluit, telegrafistul se îndreaptă spre uşă, fără să dea grai întrebării care îl frământă vizibil: „Îmi daţi drumul acasă?”

Încă nu pot să-l eliberez.

— Ei, domnule Remy, o să mai rămâi la noi câteva zile, până verificăm ceea ce ne-ai mărturisit. Sper că n-o să te plictiseşti. Pot să-ţi trimit o carte, dacă vrei să-ţi petreci timpul citind.

I-am întins pachetul cu ţigări. Aprind bricheta lui de pe masă, şi-l servesc cu foc. Mai întâi îşi apropie ţigara, apoi sare speriat.

— De ce nu aprinzi? După atâta zbucium, un somn bun...

*

A doua zi fac o baie fierbinte, mă bărbieresc pe îndelete, îmi iau o cămaşă care ştiu că-mi stă bine, apoi mă urc în maşină şi cer să mă ducă la motelul de la kilometrul optzeci şi opt. Nu ştiu de ce m-am pregătit atât de pedant pentru această întâlnire. Dacă m-ar fi văzut nevastă-mea cu câtă grijă îmi înnod cravata, cu siguranţă că ar fi intrat la idei. Gândul ăsta mă amuză şi intru în localul motelului bine dispus. E chiar ora la care Remy trebuia să-şi întâlnească amicul. Nu e aproape nimeni în local la această oră dinaintea prânzului. Dintr-o privire îmi dau seama că „omul meu” este aici. Tocmai combină suc şi Pepsi-Cola într-un pahar. Face asta cu

gesturi de alchimist care aşteaptă să-i apară aur în pahar. De fapt nu vrea decât să treacă timpul într-un fel oarecare. La o masă ceva mai departe, un bărbat tânăr şopteşte vorbe dulci unei femei nu tocmai arătoase; de fapt îl supraveghează pe „alchimist".

Mai sunt ocupate încă două mese de către turişti întârziaţi în motel, pe care nu-i interesează atât itinerariul, cât posibilitatea de a rămâne cât mai mult împreună în camere.

Cred că nu pusesem bine mâna pe clanţă, când „alchimistul" m-a reperat şi s-a apucat să combine băutura. Am în mână o servietă în care crede, desigur, că am planurile, dar am revolverul, pe care nu-mi place să-l port la locul lui, că mă incomodează. De altfel nici nu-mi prea place să-l port la mine, şi de aceea nu-l iau decât atunci când bănuiesc că s-ar putea să-mi folosească.

Mă duc drept la el, pun servieta pe masă şi-i spun parola:

— Combinaţia e bună, dar trebuie şi puţin alcool.

— De obicei pun coniac...

„Vasăzică, el este, eu sunt."

— Ai reuşit? mă-ntreabă destul de tare, ca să nu atragă atenţia vorbind şoptit.

— Mai uşor decât credeam, îi spun, privind semnificativ spre servietă.

Deodată îl cuprinde nerăbdarea, simt cum îl mănâncă vârful degetelor. Vrea să deschidă servieta, dar eu o trag discret spre mine.

— Nu aici, îi spun. Termină-ţi băutura şi hai afară.

Când să-şi soarbă paharul cu Pepsi-Cola amestecată cu suc, rămâne cu ochii la mine, nedumerit, contrariat. Deşi surpriza lui n-a ţinut mai mult de o secundă, mi-am dat seama că ceva nu-i în regulă. Şi dacă ceva nu-i în regulă, n-are rost să lungesc povestea şi să dau aici un spectacol. În clipa când a pus paharul pe masă şi simt că e gata să ia o hotărâre mare, poate chiar să mă pocnească, mă aplec spre el şi-i şoptesc:

— N-are rost să mai încerci ceva... Crezi că sunt singur?

Nu o băiat prost, a înţeles într-o clipă situaţia în care se află şi nu mai schiţează niciun gest. Îmi plac oamenii care se-mpacă uşor cu soarta lor.

— Bea-ţi liniştit tot sucul, apoi ridică-te discret şi hai afară. De ce să-i mai deranjăm pe ceilalţi? N-ai voie să bagi mâinile în buzunar. Încrucişează-le pe piept şi hai!

Trage cu coada ochiului în spate şi-l vede pe tânărul amorez holbându-se la el, cu mâinile în buzunar, şi se lămureşte, în sfârşit, care este rolul lui acolo.

— Nu e singurul, îi şoptesc, amuzându-mă şi dorind să-l dezumflu complet.

Mă gândeam că în mintea lui s-ar putea să creadă că mai poate scăpa.

Se ridică de pe scaun, ca şi îndrăgostitul de altfel, şi mă priveşte întrebător.

— Ia-o înainte!

Porneşte liniştit, cuminte, cu capul în jos, ca un copil ruşinat de-o faptă rea. Deschide uşa, se uită iar la mine, aşteaptă instrucţiuni, şi îi arăt discret maşina staţionată ceva mai departe. Alţi doi bărbaţi se plimbă aparent fără rost pe-acolo şi „alchimistul" a înţeles, desigur, că el este vedeta aşteptată.

S-a urcat cuminte în maşină şi s-a retras îmbufnat într-un colţ. La urma-urmei nici n-are motive să fie bine dispus.

Mă urc în faţă, lângă şofer, alături de el se aşază Mihai, şi dă-i bătaie spre casă... La o curbă a şoselei, „alchimistul" se lasă atât de mult într-o parte, încât cade cu nasul în braţele lui Mihai, care sare speriat şi-l prinde zdravăn de păr. „Achimistul" trage în jos cu toată greutatea.

— Opreşte! strigă Mihai.

Când l-a ridicat, ne-am dat seama că murise. Ne trăsese clapa, şi

încă ce frumos!

Pe buza uşor însângerată descoperim un mic ciob şi pricepem totul: spărsese o fiolă de cianură.

— Asta zic şi eu treabă bună! Trebuie să ne bărbierim înainte de-a intra la şef. O să ne pupe pe-amândoi obrajii.

Trimit cadavrul la morga şi mă duc direct la Remy.

— Ce crezi că i-a atras atenţia? îl întreb.

Ridică din umeri, nedumerit.

— Ceva i-a atras atenţia! insist. Cum trebuia să te prezinţi?

— Păi... să-i spun că ar fi mai bun cu alcool... a da! se dumireşte deodată, pocnindu-şi fruntea cu palma lui fină. Mi-a scăpat un amănunt. Trebuia să port o cravată albastră.

La costumul meu gri îmi asortasem o cravată grena... Şi ce mândru fusesem de dimineaţă, când îi privisem nodul impecabil!

— Am... am uitat, mărturiseşte Remy, pentru prima dată speriat de când îl cunosc.

— Se-ntâmplă la o emoţie atât de puternică. Bine că ţi-ai amintit şi-atâta... Alţii uită şi cum îi cheamă...

Ce să-i mai spun? Mihai se uită urât la el.

— Cred c-a sosit timpul să vă faceţi un rost, îi spun, o să ne interesăm de-o casă...

— Sunt... liber?

— Dacă vă mai amintiţi ceva... îmi telefonaţi.

Nu iese bine pe uşă, că Mihai sare nemulţumit:

— Eu nu-i dădeam drumul!

Era pornit mai ales pentru că ne eşuase prinderea „alchimistului”. E tânăr, încă n-a învăţat să suporte insuccesele. Mai târziu o să afle şi el că un succes nu este altceva decât o sumă de insuccese.

— De ce să nu-l eliberăm? S-a predat de bunăvoie, ne-a mărturisit cu cine urma să ia legătura... păcat că n-are ţinere de minte... dar ce

om poate fi acuzat că-i uituc? Din cauza memoriei n-am fost niciodată bun la istorie...

Mihai se uită la mine ca la un om care a cam luat-o razna.

*

O femeie cu gâtul înnodat, lung de mai bine de-un metru, se zgâieşte cu ochi miraţi spre publicul pestriţ, care se agită, nedumerit şi aţâţat de urletele „omului cu reclama". Femeia şarpe n-are oase, n-are frică, îşi desface corpu' la cererea dumneavoastră!

Orchestra formată din trei trompetişti şi o tobă năvăleşte violent în urechile spectatorilor. „Femeia fără oase" priveşte spre ei, parcă mirată de ceea ce afirmase despre ea „omu' cu reclama". O parte din obrazul ei rotund, conturat din vopsea roz, s-a cojit şi pare că suferă de pecingine rea. Dar ce mai contează, când ea îşi înnoadă atât de bine gâtul?

Din toate părţile izbucnesc alămurile reclamei de bâlci, sau huruitul trenului fantomă, sau şuieratul rachetelor cosmice care se-nvârt sclipind în sute de becuri colorate.

În faţa labirintului de geamuri, din care nu poţi ieşi mai repede de zece minute, înşelat în permanenţă de asemănarea geamurilor, e înghesuiala cea mai mare. Amuzamentul e că cei de-afară îi văd prin sticla transparentă pe cei care se zbat înăuntru să găsească drumul cel bun spre ieşire. Se învârt în loc şi se trezesc iar aproape de intrare, şi se-nfundă în spaţii fără ieşire, şi toată lumea, dar mai ales copiii, se amuză copios. Nu e decât un singur spectator grav în toată această mulţime venită să se distreze naiv şi reconfortant: un bărbat cu ochii galbeni, care priveşte superior, zâmbind cu condescendenţă.

— Ce gust să te-ntâlneşti aici! se miră cu vădit dispreţ, adresându-se unei femei frumoase atârnată de braţul lui.

Este Toto. Părerea ei este evident diferită de a lui, deoarece a

reuşit să se lase furată de atmosfera locului. Nu mai fusese într-un bâlci de la vârsta părului strâns în două codiţe de culoarea paiului de orez, şi astăzi se reîntâlnea cu ea, cea de atunci. Ochii îi lucesc, şi ar fi sărit într-un picior, şi ar fi ţipat de spaimă în racheta care cobora şuierând strident, şi ar fi mâncat o acadea sau un cocoş de zahăr înfipt în vârful unui beţişor, sau o turtă dulce în formă de inimioară, colorată naiv.

Entuziasmul ei îl dezarmează pe bărbatul cu ochii galbeni, gelos pe clipele ei de reverie. Nu cumva bucuria asta e un pericol? O femeie în această stare poate comite gesturi neaşteptate, pentru că devine copil cu adevărat. Instinctiv, omul cu ochii galbeni e gelos pe celălalt... Simte nevoia de a-l diminua în ochii ei.

— Nu pare prea şlefuit, continuă, păstrându-şi poza de om care a luat o linguriţă de ulei de ricin. Şi, mai ales, vezi să nu iei jocul în serios. Pentru un tânăr de douăzeci de ani eşti, într-adevăr, un pericol.

— Mi se pare că sunt la fel de periculoasă şi pentru un tânăr de... patruzeci şi ceva de ani, se răsfaţă ea, amuzată de intenţiile pe care le simte dincolo de vorbele lui.

O femeie frumoasă trăieşte din plin plăcerea de-a aţâţa bărbaţii chiar numai pentru plăcerea de-a se şti râvnită. În ochii galbeni ai partenerului său, Toto ghicea pâlpâind dorinţa. Ca să-l aţâţe şi mai mult, îi reaminti:

— Cred că sunt aşteptată.

Bărbatul îşi priveşte ceasul şi-i face semn că poate să plece. O urmăreşte cu privirea lui galbenă, strecurându-se printre spectatorii care mai privesc încă gâtul înnodat al femeii fără oase.

Un tânăr cu trăsăturile feţei în formare, aproape imberb, deşi trecuse demult de vârsta primului bărbierit, caută cu privirea prin mulţime, trădându-şi nerăbdarea de-a întâlni pe cineva. Este unul dintre acei tineri ajunşi la vârsta când cred că axa pământului trece

chiar prin creştetul lui, şi de aici o nesfârşită încredere în el. Fiecare gest arată o puştească îndrăzneală, convingându-te că la fel s-ar fi comportat şi în faţa lui Alb-împărat. E destul de drăguţ şi probabil că a sucit destule căpşoare ca să creadă că nimic nu-i rezistă.

Toto îi apare deodată din mulţime şi aleargă spre ea, gata-gata să dărâme un copilaş rătăcit de părinţi.

— De ce alergi aşa? îl mustră ea.

— Ştiu că eşti nerăbdătoare să mă vezi.

Stilul puştesc o amuză pe Toto. O ia la braţ şi pornesc prin înghesuială, fără grabă, ca doi oameni veniţi să se distreze. Sub dezinvoltura căutată, femeia ghiceşte că tânărul o place cu adevărat. E o femeie cochetă, elegantă, nu se poate să nu-l flateze cucerirea. Manechin la o casă de mode, fiecare lucru pe care-l poartă Toto cade ca turnat pe ea.

De la un timp, bâlciul începe să n-o mai amuze, înghesuiala o enervează.

— Marius, nu vrei să plecăm?

— În clipa asta, sentimentele tale vor fi supuse unui test fără greş. N-am niciun chior, mărturiseşte scurt şi fără jenă, ci dimpotrivă. Mă mai iubeşti?

Toto se prinse în jocul lui.

— Da.

Izbucniră într-un râs contagios; cei din jur, zăbovesc privindu-i. Sunt o pereche potrivită, sau par potrivită, pentru că Toto, când e odihnită şi mulţumită, nu arată ca o femeie de aproape treizeci de ani. Încă îi mai stă bine lângă un tânăr de douăzeci şi doi.

— O femeie ca tine ar putea să se plaseze mai avantajos. E drept că fizicul meu oferă oarecare compensaţii, dar...

— Nici cu maşinuţa nu ne putem plimba? Mă dor picioarele.

— Asta, da... şi reputaţia ta nu are decât de câştigat. Urmează-mă cu încredere.

În mica maşină, trăind din plin spaima că se vor lovi de ceilalţi, observându-l cu câtă pasiune conduce şi ce fericit este când reuşeşte să evite o „catastrofă”, Toto se simţi iar fetiţa de odinioară, fericită şi fără griji, care era atât de departe... Marius avea darul de-a o face să retrăiască bucuriile copilăriei.

Porniră apoi pe jos spre centru, studenţeşte.

A condus-o până-n uşa casei, unde a sărutat-o mai înainte ca ea să-şi dea seama, şi i-a spus ca şi când nu s-ar fi întâmplat nimic deosebit:

— Când te mai întâlnesc?

— Telefonează-mi mâine, să văd ce program am.

— De obicei e încărcat?

— Toate obiceiurile se schimbă.

Răspunsul era încurajator.

Se îndepărtă câţiva paşi, apoi se întoarse din drum, ca şi când ar fi uitat ceva, şi o mai sărută odată, de-a binelea.

— Parcă mai lipsea ceva ca această zi să fie foarte frumoasă, îi mărturisi şi se îndepărtă fără s-o mai privească.

Toto se uită lung după el şi nu-şi mai putu stăpâni un tremur care o străbătu ca o presimţire.

În casă o aştepta Marcel, cu ochii şi mai îngălbeniţi de invidie. Văzuse prin fereastră scena despărţirii.

— Destul de curajos şi expeditiv puştiul.

— Toţi bărbaţii devin îndrăzneţi în preajma unei femei care-i inspiră.

— Crezi c-ai reuşit?

— După cum ai văzut.

Râsul lui superior, uşor sarcastic, o enervă.

— Aşadar, pot să consider că totul a mers bine.

— Da.

Răspunsul sec puse punct discuţiei.

*

Remy ducea o viaţă paşnică. Primise o locuinţă destul de bună şi urma să se prezinte la serviciu. Cel care se zbătuse cel mai mult să-i găsească de lucru fusese Taflan, directorul uzinei, convins că el l-a hotărât să se predea. Se simţea obligat...

Până la rezolvarea acestei probleme, Remy îşi petrecea timpul în lungi plimbări, sau se instala comod într-un fotoliu de rafie al barului „Matelot" şi privea femeile care treceau prin faţa lui. Totul se reducea la aceste priviri hămesite, nu încerca să se apropie de niciuna.

După masa de seară, făcea turul de onoare pe Calea Victoriei, apoi se-ndrepta spre casă. Locuia în Cotroceni, pe o străduţă retrasă la etajul al treilea al unei vile. Camera era spaţioasă, dar mansardată.

Mihai se ţinea adesea pe urmele lui să vadă ce face, şi nu constatase decât amănuntul picant că... îi plac blondele.

Acum se distra văzând melancolia din privirea lui, când o studentă, ieşind de la Facultatea de Drept traversă bulevardul grăbită şi aproape că-l îmbrăţişă. Şi era nostimă, şi era blondă, şi zâmbea copleşitor... Remy se-nroşi mai întâi ca vopsit cu chinoros, apoi o urmări melancolic cum se îndepărtează. Desigur, numai la o întâlnire poate să alerge aşa o femeie, şi dori în clipa aceea să existe undeva o fată care să alerge la el, ca şi tânăra studentă. „La dracul, n-ar fi rău deloc, şi viaţa ar căpăta deodată altă culoare."

Drept răspuns la aceste gânduri, îşi înfipse mâinile până-n coate în buzunare şi plecă agale spre casă.

În colţul străzii lui, Mihai se urcă într-o maşină care staţiona ca din întâmplare în apropiere, dar tocmai când voia să ceară să fie dus la serviciu, îi atrase atenţia un fapt neobişnuit. Din umbra unui grup statuar ţâşni o maşină Dacia... şi se repezi în plina viteză spre Remy.

Când Dacia ajunse în apropierea lui, făcu o manevră bruscă şi urcă pe trotuar. Alarmat de motorul ambalat şi ajutat de propria experienţă, Remy reuşi să sară în ultima clipă pe un gard nu prea înalt, de beton, şi să rămână lipit de gratiile de fier. Cel de lângă şofer încearcă să-l lovească măcar cu portiera, pe care a deschis-o în clipa când trecu pe lângă el, dar nu reuşi decât s-o râcâie de betonul gardului.

Totul nu durase mai mult de câteva secunde.

— După ei!

Cei din Dacia pricepură repede că sunt urmăriţi şi încercară să scape cotind pe străduţele paşnice din cartier.

— Ne-au pierdut? întrebă şoferul din Dacia pe tipul de lângă el, după ce luă un viraj pe două roţi.

— Nu, dar or să ne piardă.

Din servieta pe care o avea pe banchetă scoase un pumn de bile, de mărimea unei alune. Când trecură de un colţ, şi mai înainte ca maşina care îi urmărea să apară, aruncă în urmă pumnul de bile.

— Or să ne piardă, îl asigură iar pe şofer.

Şi aşa se întâmplă. Când maşina în care era Mihai dădu colţul, sub ea se produseră două explozii nu prea puternice, dar suficiente ca să-i distrugă pneurile. Neaşteptându-se la asemenea surpriză, şoferul abia reuşi să menţină maşina pe drum şi frână cât putu de brusc.

Dacia ieşise din raza vederii lor. O jumătate de oră mai târziu, o găsiră abandonată în faţa parcului din apropierea Operei.

Fără prea mari speranţe, Mihai se interesă cine este proprietarul şi, câteva minute mai târziu, sună la uşa unui apartament din Drumul Taberei. Deschise un bărbat buimac de somn, care îl invită în casă, scuzându-se că-l primeşte în pijama.

— Unde este maşina dumneavoastră?.

Gazda privi pe fereastră şi se întoarse nedumerit spre Mihai.

— Nu mai e. Mi-a luat-o cineva.

— Liniştiţi-vă, e în perfectă stare.

Pentru Mihai era limpede că inginerul Sofian n-avea nicio legătură cu cele petrecute.

*

Scăpat de pericol, Remy se grăbi să între în casă şi să încuie uşa pe dinăuntru. Încă speriat, îşi lipi urechea de uşă şi ascultă dacă urcă cineva în urma lui. Atent la ce se întâmplă afară, nu auzi foşnetul uşor din spatele lui. Capul i se scutură scurt, lovit violent de un obiect greu. Nu apucă să se-ntoarcă, să-l vadă pe cel care se strecurase în casă în lipsa lui. Se ghemui la pământ, ca o cârpă care se dezgheaţă. Cel care-l pocnise îl privi nedumerit, ca şi când s-ar fi mirat singur de ceea ce făcuse.

Aşa l-au găsit Dima şi Mihai şi au crezut în prima clipă că Remy nu mai este în viaţă. Au deschis cu greu uşa, l-au întins pe pat. Şi-a revenit mai înainte de a chema medicul.

— Unde sunt?

— În rai nu, că eşti fumător... Cred că acasă.

— Ce s-a-ntâmplat?

— Mai nimic. Trebuie să fie un prieten, din moment ce ştie unde locuieşti. Avea dreptate mama când mă sfătuia să nu mă înhăitez cu oricine. N-ai primit niciodată sfatul ăsta?

— Cam demult şi l-am uitat.

— A doua oară când te lasă memoria. E cazul să iei Gerovital.

Între timp îi studiase lovitura din creştet. O rana superficială, un cucui vânăt, de mărimea unei nuci.

— Frumoasă!... Foarte frumoasă! se entuziasmă Dima, studiindu-l.

— Ce?

— Lovitura. Un băiat priceput! Merită toate felicitările!

— Credeţi?

— Sunt convins! Şi acum, ce ai de gând? Văd că „amicii” se cam interesează de soarta dumitale. Par cam supăraţi.

— Nu-mi iartă că... În sfârşit, o să mă feresc.

— Ce ai de gând să faci?

— Aş pleca în provincie, undeva, să-mi piardă urma.

— Bună idee. Acum te cred lichidat, o să dispari mai uşor. Când vrei să pleci?

— Cât mai curând. O să mă transfer cu serviciul.

— Cu cât ai să rezolvi mai repede, cu atât o să fie mai bine.

*

Întâlnirea cu Toto i-a cam luat somnul lui Marius. La urma urmei nu era decât un student, posesorul a doua costume de haine cam purtate, cu care avea un incontestabil succes printre colege, dar eleganta Toto picase lângă el din altă lume. Mergeau la braţ şi privirile bărbaţilor erau un veritabil balsam pentru orgoliul lui. Îşi pierduse acea agreabilă spontaneitate în conversație, se scorţoşise încă de la a doua întâlnire, cu greu l-ai fi recunoscut. Se plimbau ţinând-o de umeri, posesiv, afişând o degajare sobră. Cea mai mare plăcere a lui era să-şi întâlnească prietenii şi colegii, pe care-i saluta cu două degete, savurând uimirea lor. Ultraelegantă, frumoasă, deşteaptă, Toto ar fi fost la locul ei la braţul oricărui bărbat, puştiul de lângă ea contraria. Nedumerirea celorlalţi o aţâţa şi pe ea, se lăsa mai greu pe pieptul lui, încerca să pară şi mai absentă la ce se-ntâmplă. Îi plăcea jocul de-a face pe îndrăgostita, chiar constatase că e foarte plăcut. Niciodată nu simţise atât de puternic vibraţiile unui bărbat, se trezise în rezonanţă cu el, nu mai ştia cât e joc şi cât e plăcere adevărată.

Ajunseseră în casă fără să-şi dea seama. Numai după ce-a aprins lumina, a constatat că Marius nu i-a mai sărutat mâna la uşă, o

urmase, firesc, ca şi când ar mai fi vizitat-o de nenumărate ori.

N-a putut, nici n-a vrut să-i opună cea mai mică rezistenţă, lăsându-se furată de explozia lui de fericire. Au alunecat pe imensa blană de urs de lângă pat.

Toto, femeie coaptă, pe care umbrele vârstei o nelinişteau, nu-şi amintea un alt moment asemănător în toată viaţa ei. Începu să se teamă de gândul intim că abia acum descoperise iubirea. Nu atât la ea, cât la bărbatul de-alături. Fusese dorită de mulţi bărbaţi, dar niciunul nu i se dăruise atât de sincer ca Marius. Totul căpăta o vibraţie inedită tocmai când se credea blazată iremediabil.

Sentimentul acesta trezi în ea mai categoric dorinţa de a-l păstra, de a-l stăpâni. Şi cel mai bine ar fi reuşit dacă l-ar fi convins să facă ceea ce-i cerea Marcel.

Cu ochii pe jumătate închişi, Marius cerceta camera, cam ciudată, în care se afla. Un colţ era tapetat, până aproape de tavan, cu fotografii mari ale lui Toto, în acele ipostaze caraghioase ale manechinelor. Era în fel de fel de rochii, de pantaloni, de mantouri, pe care le prezenta în gesturi studiate. Şi-o imagina stând împietrită, să fie imortalizată pe peliculă, auzea indicaţiile fotografului. „Zâmbeşte mai mult, mâna mai jos, piciorul mai în faţă...” Nu-i plăcea s-o vadă în ipostazele „făcute” ale meseriei. Toto era model la o fabrică de confecţii. Pe măsuţa de lângă peretele tapisat cu fotografii zăceau câteva reviste de modă, una chiar deschisă, şi Marius bănui că este o pagină în care Toto prezintă ceva.

— Cum de-ai ajuns model? se interesă pe un neaşteptat ton de reproş, ceea ce o surprinse neplăcut.

— E o meserie ca oricare alta, numai că-ţi trebuie şi unele calităţi.

El izbucni brutal în râs.

— Să zâmbeşti stereotip? Stai, nu te indigna. Sunt ignorant, preîntâmpină protestele ei, astupându-i gura cu palma. Ai dreptate, trebuie să fii înzestrat. Aproape un actor.

Şi râse iar, înfuriind-o. O observă cum i se rumenesc obrajii, şi se amuză. Îi stătea bine.

— Eşti adorabilă când te-nfurii. N-am să scap niciun prilej. Nu te supără pe mine. Nu consider asta o meserie şi nici n-am să-ţi dau voie s-o mai practici. Din ce ţi-am spus, reţine faptul că mă gândesc serios la tine, chiar sunt robul unei prejudecăţi. De când privesc fotografiile astea, parcă tot văd mâinile croitorilor cântând pe corpul tău... şi simt că nu-mi place deloc meseria de model. Poate că ce-ţi spun eu e o declaraţie de dragoste.

Totul luă o întorsătură neaşteptată pentru Toto. Dacă acesta este motivul pentru care nu-i plăcea meseria ei, se simţea flatată. Îl îmbrăţişă recunoscătoare.

— Dacă ai avea cu ce să mă-ntreţii, aş renunţa...

— Într-adevăr?

— Jur... Poate că şi asta aduce cu o declaraţie de dragoste. N-ai încercat niciodată să faci ceva?

— Ba da... Am încercat să seduc coniţe în vârstă, dar am renunţat.

— De ce?

— N-au decât grija de-a fi la înălţime. E tot ce-ţi oferă... Am să caut altceva.

— Poate-ţi găsesc eu...

— Model? Ştii c-ar fi ceva? Am fizic, ştiu să stau ţeapăn. Când m-or vedea colegii...

— Nu despre asta este vorba.

— Mă crezi bun şi pentru altceva?

O luă în braţe şi o sărută calm şi pătimaş. Îşi trecu degetele prin părul ei negru cu reflexe albastre, şi degetele îi tremurau de plăcere. Toto simţi pasiunea în privirea lui, şi socoti că e momentul să arunce cărţile pe masă.

— Cunosc, pe cineva care are nevoie de un om de mare încredere. Nu-ţi cere mare lucru. Aş putea să te recomand...

— Nu încerca să mă reţii prin promisiuni.

— Gândeşte-te la ce ţi-am spus. Dacă vrei să câştigi ceva, bineînţeles.

— Şi ce-ar trebui să fac?

— Mai nimic...

— Se pare că sunt în preajma unei mari şanse. Cine e „amicul” dispus să mă-ntreţină şi să-mi ceară „mai nimic”?

— Ce-ţi cere el nu-i greu de realizat, dar nu înseamnă că e şi lipsit de importanţă. Cel puţin pentru el..

„Ceva” nu i-a sunat bine lui Marius. Poate că tonul cu care i-a vorbit, nu atât ce i-a spus. Parcă se simţeau intenţii nemărturisite dincolo de cuvinte.

Îşi aprinse fără grabă o ţigară, aşteptând ca ea să continue, dar tăcu. Trase adânc fumul şi-i căută privirea.

— Hai, Toto, să vorbim deschis. Despre ce este vorba?

— De ce eşti aşa grav?

Se aplecă şi fără să-i ia ţigara din mână, trase şi ea un fum.

— Dacă nu te interesează...

— Despre ce este vorba?

— Nu ştiu prea bine.

— Străin?

Cuvântul păru că se loveşte mult timp de pereţi, revenind la ei, obsedant. Marius îşi auzea propriul glas repetând: „Străin? Străin?”

În capul lui Toto ardeau toate lămpile. Discuţia lor era pe culme, de răspunsul ei depindea dacă o să cadă într-o parte sau alta.

Îşi lăsă fruntea pe pieptul lui şi şopti, încât el mai mult îi simţi buzele, căldura cuvântului, decât îl auzi:

— Poate...

Îşi plimbă uşor gura pe pieptul lui, îi sărută, îşi lipi obrazul de el, se alintă aproape, parcă uitase despre ce discutau. O urmări aproape speriat, îi observă rece fiecare gest, îşi înfipse mâna în părul

ei şi-i smuci capul în sus. Ea îl privi deschis. Întrebător, uşor nedumerită de gestul brutal.

— Îmi propui să devin... îşi lipi palma de gura lui.

— Nu te pripi. Îţi propun să fim fericiţi... Sunt o femeie ambiţioasă. Nu-mi plac decât bărbaţii puternici.

Cu un gest scurt, îi aruncă mâna şi o împinse într-o parte. Se ridică şi constată că nu-i prea sigur pe picioare. De emoţie tremura.

— Nu reacţiona ca un copil. Mi s-a părut că mă iubeşti... Ţi-am spus asta ca să pot fi numai a ta... să nu mai depind de nimeni, să nu mai las mâinile croitorilor pe mine şi să mă prefac să nu le simt gesturile de prisos. Dacă eşti cu adevărat bărbat... n-ai să suporţi să mă laşi mai departe acolo... Îţi ofer o şansă...

Îşi aruncase hainele pe el şi era gata să-i spună adio.

— Nu pleca... N-o să ne mai vedem!

Ochii îi jucau în lacrimi. Părul i se risipise pe umeri, buzele îi luceau, roşii de emoţie, ochii i se dilataseră de spaimă, căpătând un contur straniu.

— Marius, stai! O clipă.

— Ce vrei?

— În cartea aceea de pe măsuţă. Deschide-o! Înăuntru e ceva care te interesează.

Luă cartea, o deschise, şi-n clipa aceea primi cea mai mare lovitură din viaţa lui. O lovitură pentru care nu era pregătit. Viaţa lui de până acum nu căpătase niciodată accente mai grave decât acelea ale unui examen pierdut. Se trezi brusc în faţa unei realităţi în care n-ar fi putut crede nici sub tortură.

Din locul ei, Toto îl urmărea ca o felină la pândă, gata să intervină, la cel mai mic gest. Îi vorbi calm, explicativ, ca şi când i-ar fi murmurat un cântec de leagăn:

— Şi ea a lucrat pentru persoana de care ţi-am vorbit... Nu poţi să-i faci un rău atât de mare. Ştiu că-ţi iubeşti mama...

În cartea deschisă, Marius găsise fotocopia unei fişe din care reieşea că mama lui a făcut spionaj, cu aproape treizeci de ani în urmă.

— Nu... nu se poate!

Dacă şi-ar fi privit propriul cadavru, Marius nu s-ar fi speriat mai tare. În clipa asta în el se răsturna un univers. Îşi adora mama. Crescuse în cultul sacrificiilor pe care le făcea pentru a-l ţine departe de lipsuri. Dactilografia după-amiezile, până noaptea târziu, strângea ban cu ban ca el să-şi poată termina şcoala. Trecuseră ani de când nu-şi mai făcuse o rochie. Nu şi-ar fi închipuit nimic mai neplăcut decât să-şi supere mama. Se întrebase, adesea, dacă învaţă pentru el sau pentru că dorea ea, cu îndârjire, să-şi termine facultatea. Dacă ar fi fost după el, n-ar mai fi suportat unele lipsuri, şi-ar fi căutat un serviciu...

Şi deodată, iată, îi descoperă fotografia pe o bucată de carton, o fotografie din tinereţe, în care mama lui avea un aer pe care nu-l ştia. În fotografia asta simţea o tensiune interioară de care n-ar fi crezut-o în stare, şi ochii aveau ceva mat, alb, pierdut. Tensiunea o simţea mai mult în rictusul buzelor subţiri, sau subţiate în clipa aceea, pentru că ea avea gură frumoasă, plină, de om blând.

Toto aştepta cu răbdare, rezemată de colţul şifonierului, convinsă că după primul şoc va deveni rezonabil. Dar se înşela.

— Nu se poate! aproape mugi el, scoţând fiecare sunet din adâncul fiinţei lui, şi se răsuci pe călcâie, dând buzna afară.

Toto alerga după el, încercă să-l reţină, dar auzi uşa de afară trântindu-se cu putere, apoi paşii lui alergând.

A alergat bezmetic, lovindu-se de trecători; îşi stăpânea greu lacrimile. Cât era de bărbat, simţea că-i vine să plângă, trădându-se, de fapt. Nu era decât un copil care crescuse la adăpost de marile probleme ale vieţii, protejat de femeia care astăzi îl dezamăgea.

Marcel stătea la masă; scria ceva. Lângă el, în picioare, aştepta docilă Cornelia, privind ca prin ceaţă. Tristeţea se accentuase pe chipul ei cu trăsăturile adâncite de suferinţă. Puteai crede că e un fumător de haşiş care abia s-a trezit din somnul drogului şi încearcă ca să-şi adune personalitatea răvăşită. Făcea eforturi să se concentreze, să înţeleagă ce-i spune el.

— Eşti gata? o întrebă, cu nasul vârât în foaia de hârtie.

— Da, Marcel.

— Ţi-am spus ce ai de făcut.

— Da, Marcel.

— Poftim.

Scoase dintr-un etui o pereche de ochelari.

— Pune-i la ochi!

Se execută.

— Pot să plec?

În clipa aceea soneria de la intrare zbârnâi prelung, neliniştitor, de câteva ori. Marcel se ridică alarmat, scoţând din buzunar un tub nu prea mare, pe care-l putea ţine uşor în palmă.

— Cine e?

— Marius, fiul meu. El sună aşa.

— Nu-i deschide.

— Are cheia...

Uşa camerei aproape sări din ţâţâni şi în cameră apăru Marius, tremurând, speriat, gata să cadă de oboseală. Rămase în mijlocul camerei şi-şi plimbă privirea de la unul la celălalt. Se lăsă o tăcere de cavou. Pentru băiat totul se limpezi în clipa aceea. Intui cine-i bărbatul de lângă mama lui şi ce rost are în această casă. Totul era adevărat...

Cornelia fu cea care reuşi să îngâne primele cuvinte:

— A... aveam musafiri, Marius.

Glasul ei îl înfioară. Glasul unui om răpus, căruia îi este

indiferent ce i se mai întâmplă. Nu voia să-l convingă.

— Cine e?

— Un... prieten... de demult.

Marius se frânse. Îşi lăsă greutatea să cadă pe un scaun, şoptind cu disperare reţinută:

— De ce, mamă, de ce?

Marcel simţi că a sosit clipa lui, tânărul era doborât. Îi zâmbea liniştitor, dar zâmbetul lui era un rânjet care-l înfiora pe Marius, în loc să-l câştige.

— Îmi întoarce un serviciu pe care i l-am făcut cu mulţi ani în urmă. Trebuie s-o ajuţi!

Cornelia nu suportă privirea băiatului, o ocoli, veni şi-şi sprijini fruntea de umărul lui.

— E-adevărat, mamă?

Tăcerea ei spunea mai mult decât orice „da". Marcel continuă, convins că a câştigat partida.

— Eu nu i-aş face niciun rău, crede-mă. Amândoi avem aceeaşi cunoştinţă comună, care nu se joacă. Ţi-ar distruge viitorul fără scrupule sau, dimpotrivă, te-ar ajuta să te realizezi. E un om cu puteri mari, Cornelia ştie...

Cuvintele lui erau o împletire de ameninţări şi oferte. Urmărind reacţiile tânărului, se convinse că sentimentul va câştiga mai sigur.

— Cornelia are nevoie de linişte. S-a zbuciumat mult să te-ntreţină... Va avea tot ce-i trebuie şi numai pentru un efort de câteva zile.

— Taci odată!

Izbucnirea lui îl făcu pe Marcel să îndrepte spre el, ameninţător, micul tub, pe care până atunci îl jucase în palmă.

Dar strigătul lui Marius fusese ultimul dinaintea cedării. Un strigăt neputincios. Îşi dădea seama că nu poate să iasă din situaţia imposibilă în care se găseşte. Pe umăr simţea fruntea Corneliei.

— Ce trebuie să fac?

Ochii galbeni tresăriră victorioşi.

— Te angajezi într-o uzină... mecanic de întreţinere. Îţi procur eu actele. Schimbi o piesă... Asta-i tot. A doua zi ai plecat şi rămâi fericit. Nimeni n-o să te mai deranjeze... Iar recompensa va fi atât de substanţială, încât o să poţi trăi liniştit multă vreme... Şi tu şi...

— Te-am rugat să taci!

Fără să-l întrebe, Marius luă pe de masă pachetul de ţigări, aprinse una şi trase fumul adânc, să-i simtă usturimea.

*

A doua zi, Cornelia, purtând o pereche de ochelari cu care n-o mai văzuse nimeni până atunci, urca scările Poştei Centrale. Se strecură printre oameni, ca şi când acum ar fi pus pentru prima dată o pereche de ochelari şi tot ce o înconjura plutea. Uşa rotativă o împinse înăuntru şi se trezi în faţa ghişeului cu efecte poştale. Ceru câteva vederi, apoi se aşeză la una dintre mese, să le completeze. Scria rar, ca un om care gândeşte îndelung textul, şi mintea ei chiar aduna cu greu câteva fraze banale pentru fiecare.

La puţin timp după ea, un personaj care mergea învârtindu-se în jurul axei sale, întorcându-se tot timpul după femeile care-l intersectau, îşi făcu apariţia în holul Poştei. Urmărind o nostimă roşcată, uşa îl lovi destul de puternic şi când se întoarse, un bărbat fioros îl privea atât de mustrător, încât îi pieri pofta să se mai uite în urmă şi se duse cuminte să-şi cumpere o revistă Rebus.

Îşi puse ochelarii pe care din cochetărie, nu-i purta decât atunci când citea, şi se aşeză să dezlege câteva jocuri. Nimeni n-ar fi putut face vreo apropiere între femeia care scria ilustrate şi bărbatul care s-a aşezat lângă ea să completeze rebus. Nu păreau că se cunosc. După un timp, ea şi-a luat ochelarii de pe nas şi i-a aşezat pe masă. Acelaşi gest l-a făcut şi el. În faţa lor erau acum două perechi de

ochelari identici, dar cine să-i observe? Nici chiar Mihai, care îl urmărea pe Remy, tânărul cam neserios, de la distanţă, nu şi-a dat seama cât de asemănători sunt. El se plasase în spatele unor panouri care indicau mersul trenurilor şi-i observa fiecare gest.

Cornelia s-a ridicat, şi-a strâns ilustratele şi... a luat de pe masă ochelarii, dar nu pe ai ei, ci perechea de-alături, pusă de Remy. Şi-a văzut de drum fără ca să atragă atenţia cuiva.

Presupunând că cineva ar putea să-l urmărească, Remy a rămas încă mult timp concentrat asupra unui joc. Mihai se plictisise de-a binelea când el se hotărî să-şi pună ochelarii în buzunar şi să plece. Mototoli o foaie din revistă şi o aruncă în coşul de hârtii.

Cu aceeaşi preocupare pentru femeile din jur, ieşi din clădirea Poştei.

Mihai s-a grăbit să recupereze foaia de hârtie aruncată, dar pe ea nu descoperi nimic deosebit.

Marcel o pândea pe Cornelia cu nerăbdarea unui pasionat care aşteaptă să se termine o cursă de alergări. De reuşita acestei operaţii depindea în bună măsură reuşita întregii afaceri. Îl furnicau degetele la gândul că peste câteva minute va avea în mână planurile pentru care se angajase în cea mai riscantă operaţie din carieră. Se socotea un agent cu experienţă, apreciat ca atare de „firma" lui, reuşise substituiri şi subtilizări care făcuseră vâlvă la timpul lor, unele intrând în rândul legendelor spionajului economic. Se ţinuse departe de ţară, din motive uşor de ghicit. Avea o condamnare în contumacie, care s-ar fi adăugat la vina de-acum, ceea ce i-ar asigura mult prea mulţi ani de meditaţie. Şi, totuşi, riscase. „Firma" îi propusese, ştiindu-l de prin partea locului, şi la fiecare răspuns negativ ridicase oferta, ajungând la sume îngrijorătoare, în care el începuse să nu mai creadă, atât erau de ispititoare. Până acum nu fusese niciodată tras pe sfoară, i se plătise „cinstit", deşi lucra

pentru un patron pe care n-avusese niciodată ocazia să-l cunoască. „Şeful” stătea undeva sus, între el şi cei care-i îndeplineau ordinele interpunându-se multe trepte.

Acceptase jocul convins că aceasta este ultima rundă la care mai ia parte. Ajunsese la o vârstă când dorea să se retragă undeva, să trăiască în linişte. Se simţea obosit. Deşi în culmea gloriei, ştia ce se petrece cu el. Nu voia să rămână în meserie până când îşi vor da seama şi ceilalţi că nu mai e cel de odinioară. Visul lui era să se retragă ca un mare campion care părăseşte ringul înaintea înfrângerii.

În sinea lui era foarte mulţumit de felul cum lucrase aici. Curat... foarte curat! Când va ajunge afară şi va povesti totul, va trezi invidii. Se va vorbi iar de marea lui ingeniozitate. „Planurile au venit la mine!” le va spune. Şi, într-adevăr, veneau, dar asta nu-l scutea de momentele acestea de tensiune. Îl mai sâcâiau şi vorbele pe care le auzea, din când în când, din camera vecină. Muieruşca asta se juca sub nasul lui de-a dragostea. Era un tip orgolios şi ce se întâmpla în camera vecină îl şicana profund. Nu era un bărbat frumos, dar femeile găsiseră întotdeauna suficiente motive să se oprească lângă el. Toto zâmbea uşor ironic în faţa voalatelor lui avansuri, sau trecea peste ele ca şi când nu le-ar fi înţeles. După prima lor întâlnire cochetase cu el apoi se răsucise cu o sută optzeci de grade de când apăruse tinerelul ăsta. I-a atras de câteva ori atenţia că se joacă cu focul, dar ea continua sub nasul lui, asigurându-l că n-are niciun motiv să se alarmeze. „Un joc, aşa cum mi-ai cerut!” dar el simţea cum a luat jocul în serios. Aşteptând-o pe Cornelia, Toto se retrăsese cu puştiul în camera cealaltă, ignorându-l. Îi auzea din când în când, vorbind. Marius era atât de evident depăşit de jocul în care intrase, încât, la un moment dat, Marcel se gândise să renunţe la serviciile lui.

Dar mai erau câteva zile, mai avea timp să se obişnuiască. De

trădat era sigur că nu-l va trăda; era Cornelia la mijloc. În cariera lui întâlnise mulţi care îi îndepliniseră poruncile împotriva voinţei lor. Totul era să ştii să-l prinzi la mijloc, în aşa fel încât să nu poată mişca. Marius era în situaţia asta şi Marcel se felicita pentru felul în care îl adusese aici.

Din faţa ferestrei vedea strada până aproape de capăt. Cornelia trebuia să sosească. Cronometrase până la un minut durata drumului de la Poştă până acasă, pe jos.

Cu ochii pe cadranul ceasului, îşi spuse: „E timpul s-apară", şi când îşi ridică privirea, o văzu pe Cornelia cu câteva case mai departe. Răsuflă uşurat.

— Toto, se-ntoarce Cornelia! Trebuie să pleci, strigă cu glas neaşteptat de tânăr.

Cu mişcări precise, scoase dintr-un sertar câteva pacheţele şi se duse în bucătărie. Luă din bufetul de vase două farfurii adânci, puse în fiecare o anume cantitate de apă, apoi dizolvă conţinutul pachetelor.

Între timp, Cornelia intrase în casă.

— Bravo, Cornelia! Ai lucrat excelent! Ce-a fost mai greu ai făcut! Stai aici! îi oferi un scaun.

Un zâmbet vag lumină privirea înceţoşată a femeii; era prima dată când se purta frumos cu ea. Studie ochelarii în lumina geamului.

— Bine... foarte bine! Toto, hai, dragă, vino să vezi ochelarii!

Se retrase în bucătărie, se aşeză la masă şi vârî lentilele în prima farfurie. Avu loc o efervescenţă uşoară, ca şi când ochelarii ar fi fost introduşi în sifon foarte proaspăt, şi în mijlocul lentilelor începu să se contureze două rotocoale mai închise la culoare, de dimensiunile unor monede de un leu. Când petele deveniră foarte precise, trecu ochelarii în cea de-a doua soluţie. Aproape instantaneu, petele deveniră negre, dar privite mai atent se vedea că nu sunt omogene.

— Bine... foarte bine... Toto.

Toto intrase şi ea în bucătărie.

Aşteptă să se usuce puţin, apoi introduse pe rând lentilele într-un mic aparat de diafilme şi privi spre geam. Cele două pete se dovediră două clişee foarte reuşite. Pe una erau planurile pe care Remy le văzuse în cabinetul directorului Taflan, iar pe a doua doi bărbaţi, unul lângă celălalt. Marcel bănui ce-i cu ei. De fapt, erau Dima şi Mihai.

Toto privi şi ea.

— Cine-s ăştia?

— E bine că-i ştim. Pot deveni monedă forte.

Toto îl privi nedumerită. Marcel cercetă îndelung fotografia celor doi bărbaţi..

— De ce te miri? Monedă forte, adică bani de schimb. Dar să sperăm că nu va fi nevoie. E foarte bine că-i cunoaştem, ştim de cine să ne ferim. Să-mi aduci o fotografie mărită...

Cu mare grijă, Toto puse ochelarii într-un etui şi se pregăti de plecare.

— Şi acum... la uzină. Trebuie să întârziem cât mai mult experienţa de-acolo.

— Fără Pangrati nu se vor descurca prea bine. Întreabă-l pe şef de cât timp are nevoie ca să verifice în străinătate experienţa.

— Cel mult o săptămână, dacă totul merge bine. Şi cred că o să meargă bine.

— Ştie el să se grăbească.

Marcel îşi imagină surpriza celor de-aici, când în cele mai mari reviste de specialitate din străinătate se va lansa bomba: a fost brevetată o nouă metodă de înnobilare a oţelului... De la cea mai mică făbricuţă, până la marile trusturi siderurgice, toate se vor grăbi să afle despre ce este vorba şi... şi vor plăti bine pentru a aplica noul procedeu. După aceea pot să realizeze şi cei de-aici oţelul lor, nu

mai aveau nimic împotrivă. Brevetul va fi în mâna trustului creierilor.

Trustul „Creierii secolului XXI” avea un conducător ştiinţific de mare prestigiu, care nu ştia că patronează o mare afacere gangsterească. Şeful avusese ideea de a se adresa unei mari personalităţi ştiinţifice, să-i propună conducerea unei societăţi de mare prestigiu: „Creierii secolului XXI”. Toată lumea ştiinţifică ştia că în această societate pătrund numai minţile cele mai alese, capabile să gândească în viitor. În laboratoarele societăţii se efectuau experienţe care urmau să ducă înainte tehnologia lumii. Cel puţin aşa ştiau oamenii de ştiinţă, şi chiar nouăzeci şi cinci la sută dintre inginerii supercalificaţi care lucrau ca angajaţi ai trustului de inteligenţă. Şi cum trustul avea laboratoare în mai multe ţări, adesea primeau planuri spre experimentare ori verificare, puse la punct într-un alt laborator, pe care savantul nu-l cunoştea. Toţi ştiau că din considerente de secret de fabricaţie nu li se putea spune mai mult. Planurile luate de Marcel de-aici urmau şi ele să fie trimise într-unul din laboratoarele trustului, unde urmau să fie experimentate, iar rezultatele date imediat publicităţii. La lumina zilei, metoda va fi vândută celor interesaţi... O nouă mare invenţie în laboratoarele trustului „Creierii secolului XXI”.

Pe faţa lui Marcel împietrise un zâmbet care-l urâţea. Toto îl privi fără plăcere. Plecă de lângă el şi se duse în camera vecină unde-o aştepta Marius. Tânărul stătea pe marginea patului şi fuma. Se aşeză lângă el şi-şi băgă degetele în părul lui bogat.

— Plecăm la munte, Marius. O să fie ca o vacanţă pentru noi...

Era greu să spună dacă el a auzit sau nu ce i-a spus...

*

E câte unul care cade din pivniţă-n pod. Aşa mă simt eu acum, când nu sunt în stare să iau o hotărâre. Am în palmă trei elemente şi

nu ştiu cât de legate sunt între ele. Cu alte cuvinte, există vreo legătură între dispariţia lui Pangrati, invenţia la care a lucrat şi purtarea lui Remy? Faptul că Remy a fost trimis la uzină, să amâne cât poate experienţa, dovedeşte limpede că cineva cunoaşte precis valoarea acestei invenţii şi doreşte s-o ia înainte. Dacă a eşuat cu Remy, probabil că va încerca şi prin alte mijloace. Asta e sigur. Dar dispariţia lui Pangrati? Pe măsură ce mă gândesc, mă conving că un tip ca el n-ar fi plecat de-acasă, chiar dacă l-ar fi invitat Lolobrigida la o plimbare. Pangrati se pare că în raporturile cu soţia lui a fost un înţelept care a descoperit înaintea noastră că femeile au dreptate şi atunci când n-au, şi a trăit liniştit, văzându-şi de experienţele lui. Dacă aşa stau lucrurile, atunci dispariţia...

Dar scrisoarea? Scrisoarea asta mă-mpiedică din cale-afară. Soţia jură că-i scrisul lui... Dacă n-a scris-o el, înseamnă că cel care a trimis-o ştie cât de mult o să mă-ncurce. Şi cum intuiţia mă-ndeamnă să citesc pe dos toată treaba asta, nu-mi rămâne decât să plec imediat la Constanţa, să văd dacă nu pot afla ceva. Mai întâi să-i telefonez lui Mihai.

— Tu eşti, Mihai? Unde sunt? Acasă în papuci şi halat, ca orice pensionar. Sunt la ora de gândire... Nevastă-mea încă doarme, aşa că-mi gâdil nările cu aburii unei cafele şi fac pe-nţeleptu-oriental. Da, am şi picioarele cruciş sub mine, bineînţeles. Şi cum tu eşti pe post de Buda-învăţăcel, m-am gândit să-ţi împărtăşesc ceva din înţelepciunea mea. Fă rost astăzi de o listă a colegilor de facultate a lui Pangrati. Numai băieţi. Află care dintre ei seamănă cât de cât descrierii pe care ne-a făcut-o fetiţa şi du-te să stai de vorbă cu ei. Începi cu cei din Bucureşti, că sunt mai la-ndemână. Mă refer mai ales la cel mai tânăr dintre cei doi, pentru că cel cu ochii afumaţi, cum zice fetiţa, n-a putut fi coleg cu el. Apropo de ochi afumaţi, am văzut unu pe stradă acum câteva zile cu ochii ca gălbenuşu', şi dac-ai şti ce puiculiţă-l aştepta... Aia cred că i-ar fi sucit capu' lui

Pangrati. Nu mai veni la slujbă, du-te direct unde ţi-am spus. Îmi permit să te salut!

Nu-mi rămâne decât să-mi iau catrafusele şi s-o şterg la Constanţa. Nu e o treabă neplăcută acum, în plin sezon, deşi e păcat să te duci numai pentru o zi; mai mult îţi faci sânge rău.

Primul drum îl fac la cofetăria Ovidiu, poate-poate îşi mai aminteşte cineva de un bărbat şi o fetiţă, sau de trei bărbaţi şi o fetiţă, dacă i-a remarcat după ce s-au aşezat şi cei doi.

M-aşez la masa la care bănuiesc că au stat ei, după spusele fetiţei, şi pentru că nu este aglomeraţie – la ora asta sezoniştii încă n-au fost răzbiţi de foame şi zac pe plajă – un ospătar se şi iveşte lângă mine. Nu-mi vine să cred în atâta promptitudine. De regulă e aglomeraţie, iar când nu este, ospătarii moţăie pe undeva pe la umbră. Acum, vara, câştigă destul de bine ca să te privească superior, de parc-ar fi cel puţin Paşa din Ianina. Cel de lângă mine e foarte tânăr, nu pare încă alterat de metehnele meseriei.

— O băutură rece, fără alcool.

— O Pepsi?

— Nu, e cancerigenă. N-ai auzit ce se spune despre ciclamate?

Se uită destul de nedumerit la mine. E convins că am mers cam mult prin soare.

— Ai făcut şcoala de ospătari?

— Da.

— Se vede, după felul cum te-ai prezentat să iei comanda. Dacă vă mai învăţau şi ce-i cu ciclamatele... Altceva ce-mi oferi?

— Oranjadă.

— Sintetică?

Se codeşte. Am înţeles.

— Altceva.

— Să vă fac o limonadă dintr-o lămâie şi sifon rece.

— Perfect. Păcat că nu se dă doctoratul şi-n specialitatc-asta.

Semnai dr. Docent-ospătar Niculiţă Niculaie. Asta-i numele?

— Căruţaşu Victor.

— Bine, domn Căruţaşu, fă-mi o limonadă.

Dispare, apare, în trei minute. E un fenomen. Băutura bună, deşi are numai puţină lămâie, cât să-mi ia ochii, în rest sare de lămâie, dar merge.

— Spune-mi, Victore, ai memorie bună? Sau ca mine, înveţi greu şi uiţi repede.

— Învăţ uşor şi nu uit.

— Uite despre ce-i vorba, băiatule. Acum câteva zile, mai precis patru, a fost aici, la masa asta, un bărbat de vreo treizeci şi cinci de ani cu o fetiţă de cinci. Au băut Pepsi şi au mâncat alune... Pe urmă au mai venit doi, un tip mai în vârstă şi unul mai tânăr. S-au aşezat şi au stat de vorbă toţi trei, până când fetiţa a cerut să fie dusă acasă. Fetiţa avea în mână o păpuşă. O fetiţă drăguţă, blondă, îmbrăcată într-o rochiţă roz, cu guleraş alb. Cred că-şi ţinea păpuşa în braţe şi-i vorbea tot timpul, că ţine mult la ea...

— I-am văzut! m-a oprit el.

Intenţionat i-am vorbit fără întrerupere, încercând să-i conturez cât mai precis tabloul, în timp ce el mă asculta cu ochii pe jumătate închişi. Poate că am reuşit.

— Spune-mi ceva despre ei.

— Nu era cu domnu acela înalt, cu ochi îngălbeniţi?

— Ba da.

— N-a stat mult. Cel cu ochii îngălbeniţi, mai în vârstă, a făcut plata.

— Cam ce vârstă are?

— Aproape cincizeci.

— Şi-ălălalt?

— Unu' tânăr, care s-a uitat tot timpu' după femei.

Clatin din cap. Ce să-i faci? Mai greşesc eu, dar el care se pare că

n-avea prea multă treabă...

— Tânărul cum arăta?

— Treizeci de ani, blond, cu faţa de copil... Se uita mereu după femei...

După cum insistă, se pare că fenomenul era evident. Mi se fixează şi mie-n cap, ca un amănunt.

— Ai auzit ceva din discuţia lor?

— Când s-au ridicat să plece, cel mai în vârstă l-a întrebat pe cel cu fetiţa: „Ai fost vreodată la „Marinaru fără griji?”

Merită să-l pup.

— Îţi mulţumesc, Victoraş. Poţi să semnezi doctor de pe-acum, să ştii. Şi eu sunt doctor.

— Aoleu, domn'doctor, mă doare-n coastă.

— Când mai trec pe-aici, văd eu despre ce-i vorba. Până-atunci du-te la policlinică, să vezi ce spun şi-ăia!

„Marinarul fără griji” nu este ceea ce se cheamă o „bombă”, e mai mult un local specific, pe care-l frecventează cu precădere localnicii, şi dintre ei cei care lucrează-n portul mare sau în portul pescarilor. Sezoniştii vin mai ales atunci când vor să găsească o sfoară de guvizi proaspeţi, care se mai zbat încă în momentul când îi cumperi. Pescarii au undiţele-ntinse pe pietrele digului, urcă să vândă imediat ce-au reuşit să prindă atâţia cât să-i înşire cu pricepere pe-o sfoară, încât să crezi că sunt o mulţime. De fapt sunt câţiva, legaţi fiecare în parte, după o tehnică anume. După vânzare stau şi răsuflă la o masă, cu o litră de votcă dinainte. Mulţi dintre ei rămân toată dimineaţa, ca să aibă de ce să se-odihnească după-masă.

Acum localul e paşnic, dar seara s-ar putea să miroasă binişor a cap spart şi nas julit.

Întreb un ospătar, doi, trei, dacă n-a văzut trei bărbaţi, doi mai tineri, unul mai în vârstă, cu ochii afumaţi. În sfârşit, tocmai când credeam că am făcut drumul degeaba, unul dintre ei a rămas pe

gânduri, dându-mi speranţe. Gândeşte, sugându-şi buzele, de parc-ar avea în gură o acadea. Şi când îşi suge buzele, mustaţa subţire îi joacă sub nas, când în sus, când în jos.

— Dom'le, cred că ăia trebuie să fie... Unu' dintre ei s-a făcut praf de tot, l-au luat pe sus.

Ciulesc urechile. Scot din buzunar fotografia lui Pangrati şi i-o arăt.

— Ăsta s-a-mbătat?

— Da, el. Îl recunosc... Dom'le, da' praf. Îi place, nu-i aşa? face semnul cunoscut al băutului, ducându-şi degetul mare spre gură.

— Nu chiar aşa de speriat, da' nici la ureche nu duce paharul, nimereşte gura şi pe-ntuneric.

Se-amuză şi încearcă să-mi fie de folos. Mă cam plictiseşte pentru că face pauze mari, ca şi când ar gândi îndelung la ce vrea să-mi spună, şi când gândeşte, îşi mestecă limba, ca o babă care mănâncă-n gingii. Vai de el ce păţeşte-un cuvânt până scapă din gura lui!

— Au stat la masa de colo... Da... Au cerut şi băutură scumpă... da... băutură scumpă. Parcă sărbătoreau ceva, că tot ciocneau şi-l felicitau... da... îl felicitau pe-ăla de s-a făcut praf.

— Vreo femeie, ceva, n-a apărut la masa lor?

— Ce femei? Nici n-ar fi văzut-o. Praf dom'le... doar mă pricep.

— Au stat până târziu?

— După miezu' nopţii.

— Au chemat vreun taxi, ceva?

— Nu... Au plecat... da... au plecat pe-aici... spre plajă... da... spre plajă... Cred că l-au dus să-l răcorească, să se mai trezească.

Îşi mestecă ăsta limba, dar ce spune mă interesează nu glumă.

— Sigur n-au plecat spre oraş?

— Nu, pe plajă... M-am şi uitat după ei, cum îl târau.

Cred că mi-a spus tot ce mă interesa. Trebuie să plec urgent la Bucureşti. N-am venit degeaba aici. Am aflat câteva chestii mai mult

decât importante, care duc, toate, la o singură concluzie: trebuie să-l căutăm pe Pangrati! Şi încă urgent. Ce mă determină să gândesc aşa?

Mai întâi faptul că dintre cei trei, numai unul s-a îmbătat, şi acela a fost Pangrati. Bine, dar poate că el nu este învăţat cu băutura, în timp ce ceilalţi doi... Totuşi, „amicii”, nu numai că stăteau pe propriile picioare, dar l-au mai şi cărat.

Al doilea fapt îngrijorător este drumul pe care-au apucat. Pe un om beat nu-l duci la mare, să-l trezeşti, îl duci acasă. Condiţia socială şi intelectuală a celor trei nu-mi permit să cred că s-au dus să-l îmbăieze, în miez de noapte, ca pe-o puşlama oarecare. Mai repede cred că l-au dus pe plajă, pentru că de-acolo îi se putea pierde uşor urma.

În sfârşit, ceea ce ştiu aproape sigur este că n-a fost cu ei nicio femeie. Asta schimbă foarte mult datele problemei. Cred că pot reconstitui destul de precis ce-a făcut Pangrati în ziua respectivă, dar nu găsesc locul unei femei în tot ce s-a întâmplat. Cu toate astea, a doua zi, bombă! Pangrati trimite soţiei sale o scrisoare în care îi mărturiseşte că a intrat în săptămâna brânzei şi fuge de-acasă, de dragul unei femei. Care femeie, când au fost singuri? Să presupunem că a cunoscut-o după ce a plecat de la „Marinarul fără griji”. Când să se-ndrăgostească de ea? Din beţia îngrozitoare nu s-a putut trezi decât a doua zi la prânz, iar scrisoarea a fost expediată de dimineaţă. Concluzia? Pangrati trebuie căutat. În ciuda scrisului, n-a trimis el scrisoarea.

Anunţ dispariţia lui, cer să se facă investigaţii cu maximă atenţie şi fug la Bucureşti.

Aici, nici n-apuc să deschid bine gura să explic ce gândesc, când Mihai îmi serveşte a doua bombă, ce pune capac la toate..

— A fost interceptat un mesaj cifrat. Cineva a transmis din apropierea uzinei date privind experienţa. Şi asta încă nu-i nimic,

poţi să-nchizi gura. Îi asigură pe cei de afară că este în posesia planurilor şi că în curând le vor primi.

— Mă, tu faci bancuri!

— Ce bancuri, tovarăşe căpitan? Uitaţi aici mesajul trimis de goniometre.

Nu este o glumă. Mihai, întotdeauna când vrea să fie extrem de serios, schimbă tonul şi mi se adresează oficial. Dacă m-a luat cu „tovarăşe căpitan” şi cu pronumele de reverenţă, e o treabă serioasă. Şi chiar e. Mesajul spune limpede ca apa distilată că indivizii ăştia au reuşit să sustragă planurile. Rămân consternat de întorsătura pe care o iau lucrurile. Afacerea asta, care a început atât de nevinovat, printr-o presupusă fugă amoroasă, şi-a schimbat dintr-odată culoarea. Vasăzică, nu mai e glumă.

Explic şefului de ce cred că Pangrati n-a trimis acea scrisoare, emit ipoteza că a fost răpit, argumentez şi asta, cer să fie căutat cu toate mijloacele, conchid că trebuie să acţionăm cu maximă urgenţă, mai ales pentru protejarea experienţei. Dacă cei de-afară aşteaptă planurile, ca să lucreze, n-ar fi exclus să-ncerce să pună beţe-n roate aici, până când o realizează ei. Ca să spun aşa, a început o cursă contra cronometru. Cine anunţă mai întâi invenţia, trage toate foloasele. Chiar mâine voi pleca la uzină.

Şeful e de aceeaşi părere şi mă-ndeamnă să nu pierd nicio clipă.

În birou mă aşteaptă Mihai.

— Ce facem cu Andrei Hatmanu?

— Ce să facem?

— Blând, blând, dar după ce şi-a revenit din surpriză, a început să facă gălăgie, că n-are nicio vină şi e reţinut pe degeaba. M-a rugat să-ţi spun că vrea să stea de vorbă cu tine.

— Asigură-l că mi-ai transmis.

— Şi?

— Asta ţi-a cerut, asta ai făcut. Mi-ai transmis...

Dau să plec, dar mă răzgândesc. La urma-urmei, de ce-l ţin arestat? Cred că m-am pripit când am cerut mandatul de arestare. Nu pentru că n-ar fi întemeiat, dar omul ăsta mi-ar fi mai util liber şi în atenţie. Degeaba-l ţin aici, că mai multe decât am aflat de la el, tot n-am să aflu.

— Ştii ceva, Mihai? O să-i dăm drumul! Ocupă-te de asta, apoi pregăteşte-te de o excursie plăcută. Plecăm la munte.

Am o salopetă largă, de parc-ar fi trebuit s-o port împreună cu Mihai, dar mă simt bine. M-am întâlnit iar cu mirosul care-mi place atât de mult: mirosul de ulei, şi fier, şi foc, şi cocs, toate la un loc. E mirosul specific unei uzine, pe care nările mele-l recunosc şi-l doresc, pentru că-mi aminteşte de tinereţe. Cum am terminat liceul, după ce am căzut la examenul de admitere în facultate – dacă aş fi intrat, astăzi aş fi fost medic – tata s-a-nfuriat şi m-a trimis în fabrică, să-nvăţ meserie. Prea multe n-am apucat să-nvăţ. Mai înainte de-a ieşi lăcătuş m-am trezit propus pentru şcoala de ofiţeri. Nu beam, îmi plăcea să citesc, treceam drept un băiat de ispravă, cu ceva minte-n cap. Îmi amintesc că tata n-a fost prea încântat că am plecat să-mi fac o meserie, dar n-a avut încotro pentru că mie-mi şi intrase-n cap s-ajung mai celebru decât celebrul Sorge. Abia mai târziu, la şcoală, am văzut eu cum devine cazul cu celebritatea, când m-am trezit pus la studiu serios, mai abitir ca-n facultate, şi când am început să tremur la examene, şi nu în mari acţiuni în care se uimesc lumea cu intuiţia şi inteligenţa mea. Şi cum nu prea mi-a plăcut matematica – un doctor n-are voie să ştie să rezolve ecuaţii şi integrale, iar eu sperasem să ajung doctor – m-am trezit cu atâta matematică, şi fizică, şi chimie pe cap încât mi-a pierit o bună parte din elan. După ce-am terminat şcoala, m-am trezit student la drept unde datorită cunoştinţelor mele de fost candidat la medicină, am excelat la criminalistică. Apoi a mai fost câte-un caz, două mai acătării, dar „cazul vieţii mele” consider că n-a apărut. Te pomeneşti

că mă trezesc avansat la excepţional. Din punctul ăsta de vedere am avut un ghinion formidabil. De câte ori am fost gata, gata s-avansez, s-a modificat legea, şi-a trebuit să aştept un an, doi. Alţii la vârsta mea... O să ies la pensie căpitan.

Până-atunci, mă simt bine ca mecanic de întreţinere şi mă-nvârtesc de colo-colo să văd dacă nu s-a produs vreo defecţiune. Odată cu alţi câţiva, am fost detaşat în această secţie în care urmează să aibă loc experienţa. Îngrijesc de buna funcţionare a cubiloului la care se va efectua prima cantitate de oţel înnobilat prin metoda lui Pangrati. Sa luat hotărârea de a se efectua cât mai repede experienţa şi să se anunţe rezultatul. Nu de alta, dar dacă vrea cineva să ne-o ia înainte... Se pune problema dacă se va reuşi fără Pangrati.

Mă interesează acest mic furnal, de care mă-ngrijesc, şi pe care-l descriu numai pentru motivul că sunt mulţi care nu au văzut un cubilou, şi poate că nu vor înţelege cele ce urmează, dacă nu-şi vor imagina, cât de cât, cum arată. Cubiloul este un mic furnal din tablă căptuşită cu cărămidă refractară. Interiorul lui formează o cavitate în care se topeşte metalul şi în care este tratat, pentru a căpăta calităţile dorite. Pe un fel de burlan gros, situat la baza lui, vine aerul, trimis de turbine cu oarecare forţă, care oxigenează arderea cocsului. Printr-un orificiu situat în partea de sus se încarcă fonta. Cubiloul de faţă nu este nici prea complicat, nici prea mare, ca şi celelalte două situate în aceeaşi hală. E tocmai bun pentru experienţă.

În faţa lui, câteva vagoane cu ouă de cocs. Tot felul de oameni cu treburi se-agită în jurul meu, verifică, pregătesc, par emoţionaţi. Pluteşte în aer o încordare pe care o simt în gesturile lor. Li s-a atras atenţia să lucreze cu maximă atenţie şi fiecare vrea să răspundă, în felul lui, acestei cereri. Eu mă prefac interesat de tot felul de şuruburi, dar privirea mea scociorăste mai ales pe fețele oamenilor.

Cred cu tărie în acele tresăriri abia perceptibile care-l dau în vileag pe cel cu gândul necurat. Nu surprind nimic.

Atmosfera este întreţinută de un tânăr scund, cu părul perie, care fluieră cu o disperare care poate să enerveze cel mai blând pachiderm. Dacă energia din fluier ar depune-o în treabă, în trei săptămâni s-ar trezi fruntaş pe ramură, dar el îmi asasinează urechile, de azi dimineaţă cu aceeaşi melodie. Rău i s-a-nfipt în cap! Dacă l-ar auzi compozitorul, l-ar pupa de bucurie.

În sfârşit, se pare că nu sunt numai eu cel care suferă de pe urma cântecului. Un lucrător între două vârste încearcă să-i mai taie din elan printr-o ironie:

— De unde picaşi, mă, cu fluieru-ăsta?

— De la Bucureşti. E nevoie de oameni deştepţi şi m-au angajat.

— Era grozav, mă băiatule, dacă mai învăţai şi-alt cântec. Fluieri cu talent, da dacă mai ştiai măcar încă unu'...

— Nu-ţi place? Dacă ai şti ce fetiţă am dat gata cu cântecu-ăsta!

Îşi ţuguie, buzele şi-şi pupă vârful degetelor cu un plescăit care răsună în toată hala.

— Te cred, da...

— Lasă, am înţeles... Nu te pricepi şi gata. Păi ştii dumneata că am învăţat trei săptămâni la vioară? De atunci mi s-a dat urechea. Dacă n-o vindeam...

— Ne cântai la vioară.

— Cântam.

— Atunci de ce-ai vândut-o?

— Pen' că eram puşlama, vezi bine! Dac-aş fi avut mintea de-acu'.

— Te-ai fi cuminţit.

— Te cred!

— Care-i motivu'?

— Păi m-am însurat, dom'le.

Iată un eveniment grav din viaţa unui om primit cu hohote de râs

de cei din jur. Drept e că persoana în cauză numai mutră de familist n-are, dar, oricum, cu atât mai mult merită stima celorlalţi cu cât a avut curajul să ia taurul de coarne la vârsta lui fragedă.

E o atmosferă de lucru intens, fiecare, îşi face treaba cu maximă atenţie, discuţia dintre cei doi e un fundal sonor care amuză. Mi-a atras atenţia prima întrebare a celui enervat de fluieratul continuu: „De unde picaşi, mă, cu fluieru-ăsta”? Vasăzică, tânărul familist fusese angajat de curând aici... Merita să mă mai gândesc la asta, dar mai ales să stau cu ochii pe el. Ce-o fi ascunzând bonomia lui? Mutra nu-mi spune mai nimic sau, mai bine-zis, mă linişteşte. Pare un puşti îndrăzneţ, nici într-un caz periculos, dar numai dracul ştie în câte feluri îşi poate schimba chipul!

Verific paleta centrifugii care trimite forţat aer în cubilou şi ascult amuzat, discuţia celor doi.

— Lucru dracului amoru', dom'le, constată plin de înţelepciune imberbul familist. Nu mai beau, nu mai fumez. Mama zice că parcă m-am născut a doua oară. Acu' trag tare, că am nevoie de parale. Obrazu' subţire cu cheltuială se ţine.

Ultima replică stârneşte iar râsul celor care-l ascultă, şi, de ce să nu spun, mă trezesc şi eu râzând. Are destul farmec ţâşbăştul ăsta!

— Nevastă-mea, adică soţia mea – rosteşte el subţiat al doilea cuvânt, care se referea la consoartă – crede că e ceva grozav ele capul meu şi trebuie să câştig corespunzător.

Fiecare cuvânt care i se pare lui mai ales îl pronunţă subliniat, strâmbându-se uşor, ca şi când nici el nu s-ar lua în serios. Dă un adevărat spectacol.

— Păi să vezi duminica ce-nţolit sunt! Ea m-aranjează la croitor... nu vrea de gata, că nu cade bine... Lucru mare!

— Tu nu taci niciodată? îl întreb mai mult ca să-i aţâţ, dar lui îi sare ţandăra.

— Dacă sunt urechi pe care le deranjez, tac... e bine?

— Când o tăcea ăsta, trebuie să-i luăm pulsu'... intervine un tânăr de lângă el.

Dar nu mai primim niciun răspuns. Tânărul familist s-a apucat să fluiere melodia cu care ne zgârie timpanele de azi-dimineaţă. Cel care-l tot aţâţa la vorbă îl mai lăsă puţin să-i treacă năduful şi-l ia la întrebări:

— Când ai făcut nunta, mă, ăsta însuratu'?

— Ce nuntă, dom'le? Încă nu-s oficial, nu-nţelegi?

Opa! Vasăzică toată familia de care se face atât caz, de fapt nu există, iar soţia e în viitor... Imberbul ăsta e plin de surprize.

Se termină ziua de lucru. Mă schimb şi dau o raită prin împrejurimi, printre altele să-l întâlnesc pe Mihai. Mă aşteaptă într-o cabană situată la cel mult doi kilometri, scurtând drumul pe-o potecă. Am chef să beau un pahar cu bere, să-mi potolesc o sete care mă chinuieşte de azi-dimineaţă, fără ca să-mi dau seama ce am.

Mai am puţin de mers, trebuie să ocolesc un perete de piatră aproape lipsit de vegetaţie, când mă trezesc faţă în faţă cu el.

— Iată un gest de subaltern pe care nu pot să-l trec neobservat. Frumos din partea ta că ai venit să-ţi întâmpini şeful. Sunt mort după o halbă de bere...

— ...Pe care n-ai s-o bei, continuă el amabil.

— De-azi dimineaţă rabd...

— Dacă vrei să stai la aceeaşi masă cu Andrei Hatmanu, bietul telegrafist care a suferit acel neaşteptat accident la Zürich, vino la cabană.

Rămân fără vorbe. „Ce caută telegrafistul aici, când ar fi trebuit să fie în cer?”

— De ce nu zboară?

— M-am interesat. Şi-a luat un scurt concediu medical, pretinzând că în urma celor întâmplate a suferit un şoc nervos şi nu mai poate zbura.

— E singur?

— În tovărăşia unui pictor cam bizar şi cam zgomotos, obsedat de propria lui celebritate.

— E celebru?

— În pictura de gang, specializat în nuduri opulente. Par puşi pe distracţie, caută cu lumânarea să le cadă ceva în plasă. N-a scăpat nicio sezonistă de avansurile lor, numai că aici nu prea ajung femei singure...

— Ba cred că e cazul să ajungă două, şi încă drăguţe, în cel mult două ore. Între timp îmi schimb şi eu puţin fasonul şi mă prezint.

Dacă aş crede în metempsihoză, aş fi convins că într-o altă existenţă n-am fost nici cal, nici pisoi, ci mic funcţionar la informaţii, într-un orăşel de provincie, cu cotiere şi ochelari căzuţi pe nas, atât de bine mă prinde travestiul. Mă uit în oglindă şi-mi vine să-ntreb: „Unde eşti, Dima?" aşa nu mă recunosc. Sprâncene groase care stau puţin zbârlite pe deasupra ochelarilor, ochelari demodaţi chiar şi pentru bunica, o haină largă, lucioasă-n coate.

Două ore mai târziu, îmi fac apariţia în cabană, urmărit de privirile ironice ale celor câţiva turişti eleganţi care stau lungiţi pe băncile înşirate de-a lungul zidurilor şi se prăjesc la soare. Pe o bancă ceva mai retrasă două fete drăguţe, chiar drăguţe bine, sporovăiesc de-ale lor. M-aşez în imediata apropiere, să ascult şi eu ce pot trăncăni două femei în concediu. Nimic deosebit: una dintre ele povesteşte un film pe care l-am văzut şi eu şi care nu mi-a plăcut, deşi ea îl povesteşte cu oarecare entuziasm. E drept că actorul merita să te uiţi la el.

Prin faţa mea defilează tot felul de perechi, unele nostime, altele caraghioase, mi-ar pare bine să-i pot spune uneia, de exemplu, să se ducă să-şi schimbe nădragii, că e din cale-afară de caraghioasă. Are cel puţin cinşpe kilograme-n plus peste normal şi pantalonii abia stăpânesc osânza gata să se reverse. El arată ca scăpat din lagărul de

la Dachau şi o priveşte cu nedisimulată plăcere. Şi e caraghioasă, mai ales când merge, şi formele ei capătă o mişcare foarte personală, care pentru el se pare că e îmbietoare.

Mă uit cu plăcere la un grup de sportivi pe chipurile cărora nu descopăr ravagiile efortului, deşi bănuiesc că merg de mult timp, cu rucsacuri enorme în spate. Sunt gălăgioşi, scot în grabă mâncarea, numai regim de slăbire să nu ţii, privindu-i! Ai impresia că-şi rod şi degetele.

Atenţia îmi este atrasă de doi tipi care apar din cabană. Pe unul l-am recunoscut imediat: Andrei Hatmanu, într-un frumos costum sport, care trezeşte imediat invidii. Se vede că face curse-n străinătate, e îmbrăcat cu şic. Lângă el, un tip care atrage atenţia pufăie dintr-o lulea care-i adaugă o doză de prestanţă. Cel puţin aşa crede el, după aerul cu care o poartă. Tipul are o bărbiţă italienească şi ochelari pătrăţoşi, fumurii, care-i sporesc aerul bizar.

Rămân amândoi în faţa cabanei, privind în jur şi, deodată, ca atrase de-un magnet, privirile lor se-ndreptă spre banca celor două femei singure. Numai eu surprind gestul discret prin care Hatmanu este invitat la atac. E, hai că-i nostim, de multe ori m-am întrebat cum de reuşesc unii tipi să acosteze o femeie fără s-o supere, ba mai mult, să-i facă plăcere. Pentru asta se cere oarecare rutină şi chiar inteligenţă. Cele două femei nu arată a fi din categoria celor care aşteaptă să fie asaltate.

Tipul nu-şi face prea multe probleme, vine la ţanc, se-aşează alături şi intră-n vorbă cu un firesc care mă dă gata.

— Duduiţelor, mai întâi m-am aşezat, după aceea am să vă vorbesc, după aceea am să vă spun că sunteţi foarte simpatice, după aceea dumneavoastră o să-mi spuneţi că sunt cam îndrăzneţ, după aceea eu am să recunosc că da, după aceea o să mă invitaţi să vă las în pace, după aceea eu am să constat că avem foarte multe puncte de caracter comune şi că-mi place mai întâi faptul că nu vreţi să-mi

vorbiţi, după aceea nu se poate să nu vă vină să râdeţi, pentru că ce v-am spus eu are oarecare farmec (ele râdeau deja), după aceea o să faceţi puţin pe supăratele, după aceea eu o să insist şi o să vă explic ce rost are să ne plictisim pe cont propriu când ne putem plictisi în patru, şi uite-aşa, o să ne trezim prieteni buni, şi o să mă întrebaţi ce-i cu mine, şi eu o să vă spun că am venit la munte să-mi vindec în sânul naturii un amor nefericit şi dumneavoastră, ca orice femeie, nu se poate să nu mă întrebaţi despre ce amor este vorba, că oricine vrea să afle ceva despre un amor nefericit, şi eu am să vă povestesc un roman citit acum douăzeci de ani, care mi-a plăcut mult şi singurul pe care-l mai ţin minte, şi pentru că e cutremurător, o să vă-nduioşez şi o să trezesc în dumneavoastră dorinţa de a mă consola, pentru că femeile sunt întotdeauna fericite să consoleze un bărbat nefericit... Şi aşa se face că m-am aşezat aici şi vă implor să mă consolaţi, pentru că, într-adevăr, sunt un nefericit în dragoste.

Le priveşte aproape serios prin ochelarii lui fumurii, şi fetele râd cu gura până la urechi şi, la urma-urmei, şi mie-mi vine să râd, pentru că tipul n-a fost rău. Una dintre fete nu pare prostuţă deloc şi-i dă replica, prinzându-se-n joc:

— Într-adevăr, domnule, am să vă atrag atenţia că sunteţi foarte îndrăzneţ, chiar necuviincios.

— Aveţi dreptate, mama a luptat mult să mă-ndrepte, dar n-a avut succes. Nu vreţi să-ncercaţi dumneavoastră?!

— După cum spuneaţi, acum ar urma să vă invit să ne lăsaţi în pace, ceea ce fac cu adevărat.

— Iată, Andrei – se-ntoarce el spre Hatmanu – totul se desfăşoară exact aşa cum am prevăzut, Duduiţă, atunci ce rost mai are să parcurgem toate etapele? Un salt şi... mă recomand.

I-a luat mâna, i-a sărutat-o cu uşoară insistenţă, şi-a murmurat numele, cred că Tery (nu se poate să nu-l scrie cu „y”), apoi a repetat gestul cu cea de a doua, care n-a apucat încă să scoată o

vorbă.

— De la prietenul meu să nu v-aşteptaţi la prea multe, că e timid şi cam plicticos. O să-l suportăm, n-aveam un altul, deşi aţi fi meritat ceva mai bun. Doi ca mine n-au cum să fie într-o staţiune atât de mică... După calculul meu, nu găseşti mai mult de unul la două milioane, şi cum în ţara noastră nu suntem decât vreo zece milioane de adulţi... ceilalţi patru nu ştiu pe unde ar putea să fie...

— Atunci cum de suportaţi o companie care nu-i la fel de strălucită?

— Din două motive. Mai întâi că mi-ar fi greu să umblu după un altul de valoarea mea, aş irosi enorm de mult timp, şi apoi el are bani, duduie. Iată că mi-a scăpat adevărul. Pleacă des în străinătate, nu vine cu mâna goală, chiar ochelarii interesanţi pe care-i port sunt un cadou primit de la el. Pe cuvântul meu că merită să-l stoarcem de ceva lei. Şi ca să-ncepem, o să-l rog să ne invite la o cafea... Dacă aţi şti ce poftă am de-o cafea, cu atât mai mult cu cât la o cafea încep cu adevărat destăinuirile. Sper că n-aţi uitat că am să vă povestesc nefericitul meu amor...

Calm, sigur de el, a prins-o de braţ, a ridicat-o de pe bancă şi a pornit spre cabană, iar ea l-a urmat ca hipnotizată, pentru că aşa sunt femeile, ca găinile, se hipnotizează uşor, dacă ştii să le faci un cerc de cretă în faţă.

Şi eu rămân să crăp de invidie, pentru că tipul e şi mai tare decât credeam eu. Ca să ajung la performanţa lui, trebuie să mă mai nasc odată, lucru nu tocmai uşor de realizat!

Rămân singur, să mă gândesc la toate astea, nu mai e nimic în jurul meu care să-mi atragă atenţia. Ştiu că mai am de aşteptat cel puţin o oră, până când să pot face ceea ce am de gând. Trag din cinci în cinci minute cu ochiul spre intrarea cabanei, aştept să-i văd iar pe cei doi fanţi cuceritori. Mai întâi apare Mihai, care vine şi se-aşează lângă mine.

— Cum a fost?

— Suntem nişte adolescenţi naivi pe lângă tipul cu barbă. S-auzi tu metodă! Brigitte Bardot şi ar fi căzut în plasă, dar două femei care abia aşteptau să fie acostate?

Adevărul era că treaba mersese destul de bine şi acum aşteptam efectul. Cele două femei urmau să-i ia pe fanţi şi să-i ducă într-o plimbare de cel puţin o jumătate de oră.

În ce cameră locuiesc?

— Zece.

Iată-i iar în faţa cabanei, bine dispuşi. Pictorul, de la distanţă, are ceva de vietate de pradă în atitudine. Cu aproape un cap mai înalt decât mine, solid, domină cu autoritate pe cei din anturajul lui. Tot ce face şi ce spune este de o siguranţă imperturbabilă. Îmi explic perfect prietenia dintre el şi Hatmanu, fire retrasă, care are nevoie de un tip ca acesta. Datorită acestei prietenii, s-a trezit la braţ cu o femeie foarte simpatică, se distrează, pornesc într-o plimbare, şi toate astea nu s-ar fi întâmplat dacă ar fi fost singur sau în tovărăşia unuia cu temperament asemănător. În intimitatea lui cred că-l admiră fără rezervă pe pictor, cu atât mai mult cu cât amicul are şi morgă de artist, lângă care se simte bine un om fără alte veleităţi decât acelea de-a fi onest la treaba lui. Dacă o fi onest. Deocamdată prezenţa lui aici îmi cam dă de gândit. Un leşin ciudat în străinătate, un accident şi mai ciudat... iată cele două fapte care-mi reţin atenţia. Şi-acum prezenţa lui aici...

Când trec prin apropierea mea, îl aud pe pictor spunându-i partenerei sale:

— Mergem să cumpărăm lapte din sat. Lapte grozav, muls chiar acum.

Observ în mâna lui un termos. Satul e foarte aproape de-aici. De fapt un cătun, răspândit pe poalele muntelui, dar care are şi un mic centru în jurul şcolii şi cooperativei. Turmele de vaci şi oi înviorează

peisajul de un verde monoton. Creşterea vitelor este singura ocupaţie a localnicilor, în afara acelora care s-au aciuat la uzină şi care şi-au schimbat felul de viaţă, trezindu-se, peste noapte, muncitori. În mijlocul satului au fost înălţate câteva blocuri pentru muncitori care au fost aduşi de prin alte părţi şi pentru o parte dintre funcţionari. La parterul blocurilor se află un complex în care sunt, ca peste tot: frizerie, croitorie, cizmărie, un fotograf.

— Mihai, vezi şi tu ce mai e prin sat! Poate cumperi o sticlă de lapte de oi, că n-am mai băut demult şi are un efect extraordinar asupra tenului.

Mihai, care vrea să arăt ca un june-prim tomnatic, cum sunt cei de prin teatre, rămaşi în aceleaşi roluri de tinereţe până când legea pensiilor îi scoate din scenă, face rost de-o sticlă şi pleacă pe urma lui Hatmanu.

Eu îl caut pe cabanier, închiriez o cameră, vreau să fie cu fereastra spre vale (ştiu eu de ce zic aşa) şi el îmi oferă camera unsprezece, lângă aceea a lui Hatmanu şi a prietenului său. Iau cheia, urc la primul etaj, unde sunt camerele, şi merg la sigur. În nouăzeci şi nouă la sută din cazuri s-ar fi întâmplat acelaşi lucru. Norocul nostru că n-avem decât o fabrică de broaşte şi uşi, care nu-şi dă osteneala să producă prea multe tipuri de chei. Greşesc uşa – e atât de omeneşte – şi vâr cheia în uşa de la camera zece. Încerc, se deschide, bineînţeles, şi intru. Nu m-a zărit nimeni, pot să stau liniştit aici cel puţin o jumătate de oră, deşi n-am nevoie decât de zece minute.

Rucsacul lui Hatmanu e o capodoperă a genului: fel de fel de buzunare, ţinte, cureluşe îl fac să nu semene cu niciunul dintre cele văzute de mine până acum. Îl deschid şi pe capacul de pânză impermeabilă descopăr ecusonul unei case specializate în astfel de obiecte, care s-ar putea să fie una dintre cele mai cunoscute din Franţa. Pentru că alt bagaj nu pare să mai aibă, controlez cu minuţie

buzunar cu buzunar şi ţintă cu ţintă, fără să las vreo urmă. Nu-mi atrage nimic atenţia. Chiar nimic. Lucrurile din el sunt toate de bun gust şi, bineînţeles, străine. Un pulover de culoarea tutunului mă ispiteşte grozav să-l îmbrac, atât e de frumos, şi culoarea asta mă prinde. Bineînţeles că n-am timp de modă, cercetez atent trusa de bărbierit, tubul de pastă, periuţele... toate normale. Sunt aproape sigur că nu-i nimic interesant pentru mine în acest rucsac. Pe spătarul unui scaun atârnă un vindiac plin de fermoare şi capace de buzunare, care-mi ia ceva timp până când mă uit prin toate. O batistă, câteva chei, câteva monede de douăzeci şi cinci de bani, altceva nimic.

Agăţat de tocul uşii, un alt vindiac, al pictorului, desigur, dintr-un material oarecare întâlnit la tot pasul la munte. În buzunarele lui nimic, în afară de foarte mult praf de tutun, căzut din lulea. Un tutun parfumat, probabil adus din străinătate de Hatmanu.

Pictorul n-are rucsac. Un fel de sacoşă, în care sunt aruncate de-a valma un prosop, un săpun, un pulovăr, mai multe cutii de conserve de peşte şi, cel mai important pentru el, desigur, câteva sticle de coniac de format mic, plate, pe care le porţi în buzunar. Cu astea pare cel mai bine aprovizionat.

În cameră nu găsesc nimic, deşi caut peste tot pe unde ar putea fi ascuns ceva. Mă încredinţez că dacă are ceva, atunci acel ceva este asupra lor, şi n-am cum să controlez astfel, decât punându-i într-o observaţie strictă.

Ies din cabană şi mă lungesc iar la soare, ca o reptilă care simte nevoia să-şi încălzească sângele. În cabană e răcoare şi m-a luat cu frig. Stau aşa câteva minute până când Mihai se aşază pe banca de-alături şi-mi şopteşte printre dinţi:

— S-a interceptat un mesaj cifrat care transmite în străinătate câteva amănunte care nu figurau în planuri. Sunt explicaţii la planurile furate.

Vine la mine să-şi aprindă ţigara şi-mi lasă alături o jumătate de foaie de hârtie cu textul de descifrat.

Vasăzică avem dovada sigură că n-am venit degeaba aici. Cei care se interesează de această experienţă vor să afle şi acele mici amănunte, care constituie secretul de fabricaţie, şi care nu apar întotdeauna în planurile experienţei respective din prudenţă sau pentru că inventatorul doreşte să rămână ale lui până în clipa realizării depline, sau pentru totdeauna. Nu-i greu de ghicit că vor încerca să pună şi beţe-n roate.

— La ce oră s-a interceptat emisiunea?

— Acum o jumătate de oră.

— De unde s-a emis?

— Dintr-o maşină care venea dinspre uzină spre oraş. Am dat dispoziţie să fie identificaţi proprietarii tuturor vehiculelor din zonă, dar...

— Dar... dar degeaba. Probabil că şi-au luat toate precauţiile. Nu par chiar atât de neghiobi încât să între singuri în gura lupului. Să aşteptăm rezultatele, iar până atunci aş vrea să ştiu cine era de faţă în biroul directorului, când s-au luat hotărârile respective. În afară de asta, vreau să stau de vorbă cu una dintre fete. Sunt în camera unsprezece, între camera lor şi a lui Hatmanu. Poate intra uşor să-şi refacă fardul.

Mă lungesc pe pat şi răsfoiesc ziarul, dar nu-mi stă gândul să citesc. Cine-a transmis mesajul? Unul dintre cei doi? Imposibil, fetele sunt cu ei. Şi dacă unul dintre ei, de unde a aflat? Trebuie să presupunem o legătură între ei şi conducerea uzinei. O legătură care funcţionează foarte bine, deoarece i-a pus în cunoştinţă de cauză într-un timp record.

Dar dacă nu sunt ei? Nu pot să mă cramponez numai de această posibilitate. S-ar putea ca cineva din anturajul directorului să fi făcut această treabă pe cont propriu. Neapărat cineva din anturajul

directorului, adică din conducerea uzinei, deoarece amănuntele respective s-au discutat numai într-un cerc foarte restrâns de oameni. Din câte spune Mihai, cinci ingineri şi directorul.

Tare nu-mi place când se lăţeşte treaba. Va trebui să aflu, deocamdată discret, ce au făcut toţi aceşti cinci oameni de când s-au discutat amănuntele şi până când s-a recepţionat mesajul. Discret de tot, fără a sta de vorbă cu ei, ca să nu atrag atenţia. E mai bine să se creadă că nimeni nu s-a sesizat. O să lucreze mai degajat şi, cine ştie, poate, poate comite mica greşeală care să-l dea în gât.

Uşa se deschise discret şi cineva intră fără să se fi anunţat. Bănuiesc cine este, mă ridic în capul oaselor şi una dintre cele două femei închide uşa în urma ei şi mă salută.

— Ei, domnişoară, mi se pare că aţi făcut o plimbare plăcută. Pictorul e plin de vervă.

— Nu-i tace gura o clipă, şi reuşeşte să fie amuzant.

— M-am convins cu ajutorul propriilor mele urechi.

— Am fost în sat... mai bine-zis până aproape de sat, într-o poiană foarte frumoasă. Hatmanu n-a vrut să meargă din poartă-n poartă să-ntrebe de lapte, s-a dus numai pictorul.

— Când?

— Acum trei sferturi de oră.

— Cât a lipsit?

— Douăzeci de minute.

Ar fi putut să se urce într-o maşină, să transmită, să-l aducă iar în sat şi să vină cu laptele aşteptat. Mă interesează această potriveală-n timp.

— Apoi?

— Ne-am plimbat puţin, ne-am întâlnit cu trei tineri ingineri, care-l cunoşteau pe Hatmanu. Cu unul dintre ei a fost coleg de şcoală.

— De unde-s inginerii?

— De la uzină.

Ei, fir-ar să fie! Parcă începe să se lege ceva. Nu-mi lipsea legătura dintre conducerea uzinei şi pictor? Iată legătura. Ar fi prea frumos ca să fie adevărat, şi-n cariera mea de puţine ori s-a-ntâmplat să fie atât de frumos încât să-mi pice pară mălăiaţă în gura lui Nătăfleaţă.

— Altceva?

— Mai nimic. Sunt zgomotoşi, veseli, au proiectat pentru diseară o petrecere aici, la cabană, în cinstea noastră.

Zâmbeşte. Zâmbeşte frumos, nu mă mir că se pun la cale petreceri în cinstea ei. Zâmbesc şi eu, ce să fac?

— Bine, domnişoară, du-te şi te distrează. Dacă ai ceva urgent, vino aici şi lasă-mi scris. S-ar putea să fiu şi eu la petrecere.

Rămân iar singur şi încerc să pun oarecare ordine în capul meu, dar nu e chiar atât de simplu. Mă las deocamdată păgubaş şi mă hotărăsc să mai ies pe-afară. Aerul curat o să-mi spele mintea, şi-o să-mi aducă vreun gând grozav.

În uşa de la intrare mă întâlnesc cu un tip înalt, cărunt, cu ochelari fumurii pe nas, care duce la braţ o femeie de-a dreptul frumoasă, de cel mult douăzeci şi cinci de ani. Mă uit lung după ea. Parcă am mai văzut în viaţa mea femeia asta, dar ştiu că nu-i aşa. Toate femeile frumoase ţi se pare că le-ai mai văzut, pentru că au un ce comun, şi anume faptul ca toate sunt frumoase, şi de-aceea ţi se pare că le-ai mai văzut...

*

Lui Toto îi veni să râdă, văzându-l pe micul funcţionar holbându-se la ea, fără grija de-a se feri. I se-ntâmpla adesea să-i simtă pe bărbaţi că s-au oprit în urma ei şi o urmăresc cu privirea. Micul funcţionar, cu ochelarii lui pe nas şi sprâncenele zbârlite, se uita la ea ca la o minune picată chiar atunci din cer şi chicoti plăcut

impresionată, nemulţumindu-l pe Marcel, care-o trase de braţ mai departe.

Îl enerva orice privire de bărbat care se-mpiedica de ea.

Cerură o cameră şi dispărură din ochii celor care îşi făceau de lucru prin încăperea de jos a cabanei, unde era, într-un colţ, un mic bar, la care se putea servi o cafea sau un pahar de băutură tare.

Cum ajunseră sus, Marcel o apostrofă, încă furios:

— Pentru tine, nevoia de-a fi admirată e un viciu. Oricine-ar fi, numai să-l vezi că i se scurg ochii. Chiar şi portarul.

— El nu-i bărbat?

Voia să-l enerveze, dar el nu mai continuă.

— Schimbă-te, să mergem spre sat!

Marius şi Cornelia veniseră mai înainte şi le comunicase unde puteau fi găsiţi. Închiriaseră o cameră la un ţăran căruia îi plecase băiatul la oraş.

Marcel voia să ia cât mai repede legătura cu Marius, să afle dacă a reuşit să se-angajeze şi cum merg treburile. De asemenea, adusese cu el materialul de care avea nevoie ca să dea experienţa peste cap. Totul fusese conceput cu mijloace extrem de simple şi fără cel mai mic risc. Ceea ce avea de făcut Marius nu putea să atragă atenţia nimănui.

Marcel ştia că reuşita unei afaceri depinde în mare parte de simplitatea ei. Aşa lucrase întotdeauna, şi nu greşise. Cei care apără sunt mai atenţi la lucrurile complicate, nu dau atenţie celor simple, ca povestea cu oul lui Columb.

Îl neliniştea mai mult starea lui Marius: era mai fricos decât se aşteptase. E adevărat, făcea totul în silă, şi de-aici un plus de nesiguranţă, dar nu se aşteptase să tresară şi la căderea unei frunze. Îl ţinea tot timpul sub drog, ca să poată face ceva. Norocul era că-i cerea un lucru extrem de simplu şi extrem de eficace în acelaşi timp.

Marius era lungit în pat, cu faţa-n sus şi ochii acoperiţi cu braţul,

ca şi când s-ar fi ferit de lumină. Cornelia pregătea o salată de roşii cu brânză, mâncarea preferată a băiatului, vara. Când au intrat cei doi, Marius nu şi-a schimbat poziţia, ca şi când nu i-ar fi auzit. Toto s-a aşezat pe marginea patului şi i-a pus mâna pe braţ.

— Am venit, Marius.

— Am auzit.

— Nu vrei să ne vezi?

— V-aţi schimbat cumva înfăţişarea?

Marcel rânji, vrând să dea de înţeles că nu-i pasă de ce spune, îl socoteşte într-o pasă rea. De aceea făcu un gest, ca şi când ar fi spus: „Am mai auzit noi de-astea."

— A mers bine? o-ntrebă Marcel pe Cornelia, lăsându-se greoi într-un scaun de lângă masă

— Da... lucrează acolo.

În glasul ei mocnea ceva. Singura ei rugăminte nu fusese respectată; Marius era băgat în această afacere, de care dorise să-l ţină departe. Privirea ei ca două lame de oţel căută spre Toto, pe care o ura de moarte. Aflase că ea îl atrăsese, şi toate dovezile de dragoste pe care le arăta fiului ei nu-i molcomeau sentimentele.

Toţi aceşti oameni, care se urau unii pe alţii, se simţeau legaţi prin situaţia lor comună, şi era sigur că odată terminată această operaţie, se vor destrăma şi nu vor mai voi să afle unul de altul. Singură Toto spera să-l mai vadă pe Marius undeva, departe de-aici. Şeful îi promisese c-o să-l ia în străinătate împreună cu ea, dar cât putea să creadă? În momentul de faţă se legăna în această iluzie.

— Ei, Marius – socoti Marcel că a venit timpul să discute afaceri – spune-mi cum e-acolo? Descrie-mi totul, să vedem cum e mai bine să acţionăm... Asta trebuie să-mi spui, oricât de supărat ai fi pe mine, adăugă cu ironie marcată.

Marius nu se grăbi să-i răspundă, dar în cele din urmă îi descrise, amănunţit, hala, cubiloul, cum e aşezat, pe unde trec oamenii, cum

se-ncarcă, tot ce putea să-l intereseze.

În timp ce Marius vorbea, Marcel luă o sticlă, turnă într-un pahar puţină apă şi aruncă în el o pastila. Cornelia privi cu ură spre pastila care dispărea într-o mică efervescenţă. Ştia ce urma. Trebuia să-i aducă iar în starea care-i convenea lui. Marcel observase la ei semne de independenţă care-l alarmaseră. Marius îl primise indiferent; privirea Corneliei căpătase luciul inteligenţei.

— Bea, Cornelia! o îndemnă, oferindu-i paharul.

Femeia căută spre Marius, care se întrerupsese din povestit, dar băiatul n-o ajută să se împotrivească.

— Bea!

Cu ultima licărire de luciditate, îl fulgeră pe Marcel, apoi dădu pe gât lichidul destul de plăcut la gust.

Fără grabă, Marcel turnă a doua oară apă în pahar şi dădu drumul în el altei pastile.

— Continuă! se adresă lui Marius.

Dar el nu mai continuă. Marcel simţi la el o îndărătnicie pe care era hotărât s-o frângă, prin orice mijloace. Îi întinse paharul.

— Bea!

— Nu beau!

Una dintre sprâncenele lui Marcel se ridică, întrebătoare. Ţinu mai departe paharul întins.

— Nu beau... Nu simt nevoia. Ţi-am spus că fac tot ce-mi ceri, dar numai beau.

— Te-ajută. Dă-mi voie să ştiu mai bine.

Ochii galbeni se fixară în ochii tânărului.

Marius simţi cum îl furnică ceafa, pielea capului, capul întreg. Îl speria privirea lui hipnotică, îl tulbura, o visa noaptea. Pupilele negre parcă se dilatau, căpătau proporţii extraordinare, se apropiau de el acoperind totul, ca o perdea. Se trezea într-un întuneric care-l speria, ca într-o peşteră din care nu putea ieşi.

— Bea!

Când se ridicase Marcel, şi când apăruse în mâna lui acel tub ascuţit, care îl ameninţa?

Glasul aspru îi izbea timpanele şi i se strecura în tot corpul, înfiorându-l.

Întinse aproape fără voie mâna, luă paharul şi-l goli, apoi se cutremură scurt şi parcă îşi reveni dintr-un leşin. Marcel îi luă paharul din mână, îl puse pe masă, trecu peste incident şi reveni la preocupările lor.

— Cum crezi că ţi-ar veni mai uşor să acţionezi? Punând ceva în containerul cu cocs sau în burlanul prin care vine aerul în furnal?

— Mi-ar fi mai uşor să m-apropii de turbina de aer. E într-o încăpere alăturată, mai puţin supravegheată.

— Foarte bine. Am să-ţi dau un fel de burete, pe care să-l introduci în burlan. Din, el se va evapora treptat un gaz care va schimba conţinutul de carbon din cubilou. O treabă simplă. Pui buretele şi-ţi vezi de treabă. Poţi să şi pleci din uzină. O lună de zile nu vor putea face nimic... Ţi se mai pare complicat?

Nu i se mai părea. Acum privirea lui şi privirea Corneliei îşi pierduseră iar luciul.

— Studiază mâine această posibilitate şi după-amiază îţi aduc buretele... Până atunci staţi cuminţi în casă. Aţi înţeles?

— Da! răspunseră amândoi.

Toto îl privea pe Marius cu o milă care-l enervă pe Marcel. Aproape se răsti la ea:

— Hai să mergem!

Afară se înserase.

Cei doi rămaseră ca două modele de gips ale neputinţei. În mintea băiatului se adunau greu gândurile. Nu reuşi să articuleze decât trei cuvinte, pe care le adresa de fiecare dată mamei şi în care cuprindea toată marea lui nedumerire:

— De ce, mamă?

Cu alte cuvinte, cum de ai ajuns în mrejele lui, ce te-a determinat, eşti o femeie blândă, m-ai crescut sacrificându-te, ce-a putut să-ţi promită omul ăsta, cel fel de om ai fost, când ai fost de vârsta mea, de ai ajuns în tovărăşia lui?

Toată marea lui durere era cuprinsă în această întrebare.

— O, Marius, când eşti tânăr! Doamne, câte prostii poţi să faci! Nu ştii ce-nseamnă un pas greşit. Nici n-ai conştiinţa că greşeşti, ţi se pare mai mult o joacă... Şi apoi toată viaţa ţi se schimbă de la el.

Marius întinse mâna şi o trase lângă el, mângâindu-i părul, ca unui copil.

Marcel mergea înaintea lui Toto cu câţiva paşi, pufnind nervos din lulea. Femeia îl simţea furios şi asta îi dădea o satisfacţie pe care nu şi-o putea ascunde. Nu-şi putea explica de ce nu-l înghiţea pe acest bărbat, care o plăcea evident. Izbucnirile lui îşi aveau originea în acest sentiment. De regulă, Toto simpatiza un bărbat care îi arăta oarecare atenţie, dar Marcel o enerva. Marius să fie de vină? Până la apariţia lui, nu primise atenţiile lui Marcel cu ironia ostentativă de acum. Poate că şi Marcel simţise schimbarea odată cu această apariţie şi tocmai de aceea se purta şi mai dur cu fiul Corneliei.

Pufăind din cauza lulelei, dar şi din cauza mersului repede, ajunseră într-o poieniţă de pe versantul opus celui pe care era satul. Jos, acolo unde cele două pante de munte se întâlneau, şerpuia şoseaua regională, destul de bine întreţinută, deşi neasfaltată.

Marcel îşi consultă ceasul: mai avea timp. Se lungi pe un trunchi de copac, făcând tot timpul abstracţie de prezenţa lui Toto. Fără voia lui, începuse să se poarte ca un şef care-şi ignoră subalterna şi pe care ar fi vrut s-o vadă suferind din această cauză, numai că Toto zâmbea tot timpul ironic, ca să-i dea de înţeles că purtarea lui n-o afectează câtuşi de puţin.

Se îndepărtă câţiva paşi şi-şi găsi un culcuş bun pe o pernă de muşchi, şi se rezemă de scoarţa aspră a copacului, şi se lăsă furată de luna mai galbenă acum, la răsărit. Privind luna, şi ascultând liniştea din jur, şi simţind muşchiul moale pe care stătea, reuşi să se smulgă din preocupările ei şi îşi aminti o scenă pe care credea că a uitat-o pentru totdeauna, petrecută cu mulţi ani în urmă, pe timpul când purta însemnul şcolii pe braţ, şi când, fiind în tabără, a întârziat prin pădure cu cel mai frumos băiat, care-i trimisese o scrisoare de dragoste încă din prima zi a sosirii lor la munte. Toto simţi sărutul stângaci, cu buzele strânse, pe care-l primise atunci, şi palma pe care i-a dat-o, şi regretul ei imediat după aceea, când el a fugit şi ea a rămas în pădure, dojenindu-se pentru gestul pripit, pentru că îi plăcea şi pentru că aşteptase cu inima în galop ca el să-şi ia curajul acelui sărut...

Era o fetiţă silitoare, simpatizată de profesori pentru gingăşia inconştientă pe care o degaja, ca pe un parfum plăcut.

Oare când se schimbase? Nu-şi dădea soarbă. De fapt, în sufletul ei considera că nu s-a schimbat, că este aceeaşi, că n-a renunţat la idealurile ei frumoase, pentru că ceea ce făcea acum, era de o inconştienţă dezarmantă. N-avea sentimentul culpei, i se părea doar interesant şi mai ieşit din comun decât altceva. Legea era undeva departe, nu se gândise niciodată la ea, nici nu-i trecea prin minte că într-o zi s-ar putea să fie descoperită. Ei nu i se putea întâmpla ceva, pentru că n-avea de ce să i se-ntâmple. Nu făcea mare lucru, transmitea de colo-colo o vorbă sau o hârtie, primea la ea pe cineva să doarmă, îndeplinea mici servicii, târguindu-i din oraş nimicurile de care avea nevoie.

Când începuse să se schimbe? Poate că de vină era frumuseţea ei şi cei care îi cultivau, fără voie, o încredere nemărginită în puterea pe care o are asupra celorlalţi oameni. Peste tot reuşea înaintea altora, uşor, numai printr-o privire, printr-o anume privire, uşor

naivă, uşor îndrăzneaţă, pe care începuse s-o cultive aproape fără să-şi dea seama.

Era în clasa a unsprezecea când a dezlănţuit pasiunea în profesorul de matematică, şi pasiunea asta a fost poate momentul de cotitură în viaţa ei: şi-a dat seama, pe deplin, cât e de frumoasă. Din curiozitate nu ezita să-şi verifice puterea de seducţie asupra oricărui bărbat, din curiozitate şi orgoliu, fără nimic frivol şi fără să-şi dea seama că, pe nesimţite, pierdea capacitatea de-a se opri într-un anume punct. Pe nesimţite se obişnuise cu acest joc, ajunsese un fel de a fi, orgoliul distrusese în ea dorinţa de a rămâne lângă un singur om. Tot fără voia ei, se trezise cu o nouă filosofie de viaţă, cu un alt ideal. Zâmbea ironic când îşi amintea de primul sărut şi de emoţiile cu care-l pândea, pe fereastră, pe puştiul cu aer căutat de bărbat. Nu i se mai părea un ideal de viaţă să te găseşti lângă un bărbat iubit; idealul de viaţă deveni viaţa înseşi, pe care trebuie s-o trăieşti, să te bucuri de ea, să te porţi ca şi când mâine pământul ar exploda. Oare cine îi strecurase gândul ăsta? Da... el a fost! Acela care i-a făcut serviciul de a-i înlesni un câştig uşor şi fără bătaie de cap. „Viaţa este aşa cum este, n-are rost s-o idealizăm, ci s-o trăim, pe cât posibil mai uşor şi mai bine."

Căzuse la facultate şi acest prim mare eşec răsturnase multe în mintea ei. Ce rost avea să mai creadă într-un ideal pe care nu-l mai putea ajunge? Se visase geolog şi geolog nu va fi niciodată... Hotărât lucru, n-are rost să pierzi timpul făcându-ţi vise, în timp ce viaţa se scurge pe lângă tine, şi uite cum ceilalţi se distrează...

Trăise fericită mulţi ani în această nouă formulă de existenţă, pe care şi-o revedea acum, în această poiană, sub lumina blândă a lunii ca o portocală. Ceva se defectase în mecanismul gândirii ei. Se strecurase pe primul plan al conştiinţei un gând care i s-ar fi părut ce-l puţin bizar cu două săptămâni în urmă. „Viaţa poate fi trăită din plin şi alături de un singur om, care să te apere de griji şi de

jigniri.” Pe Marius nu-l luase la început în serios, dar participa din ce în ce mai intens la nefericirea lui. El nu se putea adapta noii lui vieţi, pentru că nu-şi putea schimba „punctul de vedere asupra vieţii”. Acesta i se părea ei momentul hotărâtor din viaţă: clipa când începi să gândeşti, să împrumuţi un alt punct de vedere. Marius nu putea să-şi schimbe optica, şi de aceea suferea.

— Lasă gândurile, Toto!

Tresări. Fără voia ei se temu. Omul ăsta putea să-ţi citească gândurile. Se simţi în faţa lui ca şi când ar fi ştiut tot ce i-a trecut prin minte în aceste minute de aşteptare.

— Nu-ţi plac gândurile, şi nici oamenii care gândesc, îi răspunse insolent.

— Mărturisesc că nu.

— Nici când se gândesc la tine?

— Poate că am bănuit că la mine te gândeşti şi de-aceea te-am invitat să renunţi... N-arătai prea bine... şi e timpul să ne gândim numai la treburile noastre.

Când zâmbea forţat, Marcel îşi strâmba gura într-un fel ciudat, de parcă cineva i-ar fi tras un colţ în jos.

Cu gesturile lui voit lente, scoase din buzunarul de sus al vindiacului o tabacheră nu prea mare din care îşi luă o ţigară. Renunţase la lulea. Avea acest obicei de a alterna fumatul lulelei cu fumatul unei ţigări.

Trase câteva fumuri lungi, sugându-şi mult fălcile, apoi apăsă un mic resort al tabacherei şi un fir subţire, lucios, apăru dintr-o muchie. Îi scoase mai mult în afară, până când deveni antenă. Îşi consultă ceasul: sosise timpul. Se auziră mai întâi câteva pocnituri, apoi un glas de bărbat. Marcel lipi aparatul de ureche şi ascultă încordat. Din când în când nota ceva în carneţelul pe care-l avea deschis lângă el, pe buştean. Dacă Dima ar fi auzit glasul din aparat, cu siguranţă că ar fi făcut primul colaps din cariera lui: era glasul lui

Taflan, directorul uzinei.

Marcel fu mulţumit de comunicare şi această satisfacţie păru că are o influenţă binefăcătoare asupra sentimentelor pe care le purta colaboratoarei sale. Îşi vârî tabachera în buzunar şi-i zâmbi deschis, nu strâmb ca atunci când voia să fie rău:

— Ei, Toto, mergem şi noi spre cabană? Cred că eşti obosită, a fost o zi plină... şi de emoţii, nu se putu el stăpâni să arunce, totuşi, o uşoară săgeată, dar cu vădită bunăvoinţă. O cafea bună şi o ţigară şi mai bună o să încheie plăcut o zi grea. Vrei să te ridici?

O prinse de braţ, dar fără nicio intenţie erotică; o susţinea pur şi simplu, prieteneşte. În clipa asta redevenise tipul întreprinzător care mai avea mult până să-şi termine treaba, şi era preocupat de acest, gând. Se părea că totul merge ca pe roate şi asta îi dădea curaj şi siguranţă. În rest, se vor aranja ele, chiar şi cu cei doi pe care-i lăsase stingheri în cămăruţa din sat. Ursul nu joacă de voie.

În apropierea cabanei se opriră. Peste tot era lumină şi se auzea muzică. Cineva deschise uşa de la intrare şi afară năvăli zgomotul unei petreceri. În părculeţul din faţa cabanei perechi de excursionişti profitau de seara cu adevărat frumoasă şi cochetau cu luna de culoarea frunzei moarte. Numai pe una dintre bănci stătea un bărbat singur şi fuma la rece o ţigară. Cei doi se aşezară lângă el, fără să-l observe parcă. Marcel lăsă alături, pe bancă, peticul de hârtie pe care scrisese mesajul ascultat cu puţin timp mai înainte prin radio, apoi se prefăcu plictisit şi se ridică, plecând împreună cu Toto, spre cabană.

Tipul singuratic se lungi pe bancă să privească luna, dar mai întâi luă hârtia „uitată” de Marcel şi o puse în buzunar. Îşi aprinse ţigara şi fumă fără grabă, ca un om care n-are decât grija propriilor lui gânduri. Când ţigara ajunse un chiştoc, o prinse între arătător şi degetul mare şi o catapultă departe, urmărind punctul de lumină, care descrise un arc de cerc şi căzu în iarbă.

Plecă spre sat, mergând fără grabă, cumpănindu-şi greutatea când pe un picior, când pe altul, într-un mers marinăresc.

*

Maşina goniometrică patrula fără încetare în jurul uzinei. Se părea că în seara asta nimic n-o să tulbure eterul şi cei doi bărbaţi cu căştile la urechi fumau liniştiţi, învârtind din rutină butoanele aparatului.

— Să oprim puţin pe drumeagul ăsta. În pădure se pierdea un drum de căruţă şi maşina porni pe el câţiva zeci de metri, apoi opri, ferită de ochi indiscreţi. Şoferul coborî să respire aerul dens şi rece, se lăsă de câteva ori pe vine, să-şi dezmorţească oasele. Tocmai voia să spună ceva, când dinăuntru se auzi un „ssst” care-i porunci să tacă.

— S-a întrerupt!

— Caută-l!

Trecu un timp până când în căşti ţiuiră iar sunetele scurte şi lungi ale alfabetului Morse.

— Şi-a schimbat locul. Transmite dintr-un vehicul, ca şi pân-acum...

Mai înainte ca mesajul să se termine, cel de al doilea bărbat ridică receptorul telefonului şi dădu alarma. Să fie oprite şi controlate toate vehiculele care trec prin zona respectivă.

Pe şoselele din împrejurimi apărură brigăzile mobile, care se adăugară celor fixe. Miliţieni cu lanterne puternice opreau tot ce trecea în acel timp pe şosea.

Pe drumul judeţean, aproape de intersecţia lui cu şoseaua naţională, venea în viteză, numai cu luminile poziţiei aprinse, o camionetă uşoară. Şoferul nu-şi dădea osteneala să ocolească gropile drumului, nu-l interesa decât viteza: să ajungă mai repede la asfalt. După felul cum privea în jur, se vedea că nu cunoaşte prea

bine locul, deşi bănuia că nu mai are mult până la drumul bun.

La un cot, din spatele copacilor ţâşni o lumină puternică, orbindu-l. Încetini. Lumina coborî. Îşi dădu seama că cel care-i făcuse semn să oprească era un miliţian. Iată ce-i convenea cel mai puţin. Cum să scape de el?

Apăsă uşor de frână, lăsând impresia că vrea să oprească, dar când fu la câţiva metri, acceleră brusc şi camioneta zvâcni înainte, ca împinsă din spate.

Miliţianul avu suficient timp să sară-ntr-o parte, dar se-mpiedică şi căzu. Un altul aprinse lanterna, să-i ia numărul. Şi atunci se produse lucrul cel mai puţin aşteptat: privind în oglinda retrovizoare, să vadă dacă l-a călcat sau nu pe miliţian, şoferul fu orbit de lumina lanternei reflectată. Îşi feri ochii, dar nu avu timp să vadă că în clipa aceea ajunsese la şosea şi trebuia s-o ia la dreapta sau la stânga. Din viteză, traversă panglica de asfalt şi se trezi în faţă cu zidul de beton al parapetului. Încercă în ultima clipă o manevră, dar roata prinse marginea de beton şi camioneta se răsturnă în zgomot surd dincolo de el. Se rostogoli de câteva ori şi se opri într-un brad puternic, strivindu-se. Din ea nu apăru nimeni...

În cabană, petrecerea devenise şi mai zgomotoasă. Sufletul spectacolului, pentru că era un adevărat spectacol ceea ce se întâmpla, era pictorul. Toţi sezoniştii se strânseseră aici, în salonul mare, ca-ntr-o familie şi petreceau împreună. Pictorul domina totul cu statura lui impozantă şi glasul de stentor, singurul care străbătea prin zgomotul dansului în bocanci, al muzicii, al râsului, al discuţiilor. Glumele lui erau reuşite, provocând cascade de râs. Dansa de unul singur sau cu prima parteneră care-i cădea în mână, în jurul lui făcându-se cerc. Sfidându-şi greutatea, dansa uşor, chiar cu oarecare graţie, în aplauzele celor deveniţi spectatori.

Hatmanu se distra în felul lui, tăcut, dar savurându-şi prietenul

de care, desigur, era mândru. Cele două femei refuzaseră spectacolul pictorului şi acum el îşi recruta partenerele smulgându-le de lângă bărbaţii care le însoţeau, dar nimeni nu se supăra pe acest tip cu farmec în umorul lui gros.

În afară de Hatmanu, mai era un tip care trăia molcom plăcerea acestei seri vesele: micul funcţionar care privea uimit la toţi ceilalţi, ca şi când ar descoperi o lume nebănuită până acum. Marea lui admiraţie se părea că se-ndreaptă tot spre pictor, deoarece nu-l pierdea din ochi, nici chiar atunci când sorbea din cinzeaca de ţuică pe care-o avea în faţă. Ce bine că pictorului nu-i trecea prin cap gluma de a-i bea ţuica, pentru că ar fi scuipat-o surprins, strigând: „Ăsta bea apă, fraţilor!" Dar lui nu-i trecea prin cap această glumă, şi micul funcţionar îşi vedea mai departe de băutură zâmbind tot timpul, de parcă zâmbetul s-ar fi lipit pe faţa lui şi nu mai putea scăpa de el.

Mihai îşi făcu apariţia în cabană, fluierând semnalul ca Dima să-l urmeze în cameră.

*

Cum intru în cameră, Mihai îmi spune ce s-a-ntâmplat pe şosea, arătându-mi şi un mesaj recepţionat de curând.

— Mai întâi, hai la locul accidentului, poate găsim ceva în camionetă. Apoi o să stăm pe gânduri bine de tot, dar ştii cum? Să ne zbârnâie minţile şi să găsim un mijloc de-a afla cine din conducerea uzinei trădează cu atâta repeziciune tot ce se discută acolo.

În câteva minute am ajuns lângă hârbul care fusese o dubiţă T.V. De pe deal am reuşit să îndreptăm în jos farurile maşinii noastre; se vedea foarte bine.

Şoferul e un tânăr de vreo douăzeci şi cinci de ani, cu o figură dubioasă, chiar aşa leşinat.

— Cine-i? îi întreb pe Mihai, care-i cercetează actele.

— Şofer la I.P.C.-3, din judeţ.

— Să-l ducă la spital. Între timp află tot ce se poate afla la ora asta despre el.

Şoferul fu urcat în I.M.S.-ul cu care venisem noi.

— Nu lăsa pe nimeni să se oprească în şosea! îi spun miliţianului. Iar noi, Mihai, să ne uităm puţin prin camionetă.

Reuşesc să deschid uşa din spate şi un miros pătrunzător mă făcu să zgârcesc din nas.

— Ce dracului miroase aşa?

— Ce să fie, brânză, nu vezi?

Câteva putini cu brânză se spărseseră în rostogolire, umplând tot interiorul cu zer.

— Ştii ceva, Mihai, mă tem că ăsta-i motivul pentru care prostănacul ăsta n-a vrut să oprească, şi nu ce credem noi. O fi aranjat cu vreun cioban furtişagul şi alerga să-l ducă la oraş... Dacă n-o fi aşa...

Am controlat fiecare colţişor în care ar fi putut fi ascuns un aparat de emisie, dar nici gând de aşa ceva. Şi nici altceva care să ne dea cât de cât de bănuit.

Între timp, la spital, ţinut puţin sub masca de oxigen, şoferul şi-a revenit şi a mărturisit ceea ce eram aproape sigur că o să mărturisească: furase brânză.

— Hai la cabană, Mihai. Pictorul e mai interesant.

Ultimul mesaj interceptat mă pune pe gânduri, mai ales pentru repeziciunea cu care se află ce se discută în conducerea uzinei. Celui care transmite în afară nu-i trebuie nici douăzeci şi patru de ore ca să afle totul. Are o sursă foarte directă, poate chiar în conducere, şi mă gândesc că aici ar trebui să-mi concentrez atenţia, pentru că de aici iradiază veştile.

Trec încă odată în revistă persoanele care erau de faţă când s-au discutat ultimele amănunte transmise de mesaj, şi constat că numai trei dintre ele au fost şi la şedinţa de rândul trecut. Tuturor li s-a recomandat să păstreze absolută discreţie asupra celor discutate, dar unul dintre ei n-a tăcut. Cei trei sunt directorul Taflan, inginerul şef Duţescu şi... aici am o surpriză, tânărul inginer Alexiu, pe care l-am văzut la cabană în tovărăşia lui Andrei Hatmanu şi a prietenului său, pictorul. „Nu cumva pe aici se scurg veştile? Ar trebui să fac ceva încât să triez pentru ultima dată acest mic grup”, şi-mi bat capul să găsesc mijlocul cel mai bun.

Ideea salvatoare îmi vine în clipa în care sorb o cafea cam fadă, mai mult cicoare, pe care mi-a făcut-o cabanierul. Mă trezesc în picioare gata să plec, şi el ţâşneşte grijuliu de la locul lui. Îi arunc trei lei în palmă şi-mi văd de drum.

Mihai m-aşteaptă în locul ştiut şi-i spun ce are de făcut:

— Zbori la Bucureşti! Mâine dimineaţă un curier al Ministerului siderurgiei să se prezinte la directorul Taflan cu ultimele instrucţiuni. Aş vrea să cuprindă date fundamentale, care să-l pună pe gânduri. Sfătuieşte-te cu un specialist.

— Ce urmăreşti cu asta?

— Ceva foarte simplu. Odată cu mesajul, curierul să-i recomande să nu transmită conţinutul decât inginerului-şef.

— Tot n-am priceput.

— Foarte simplu! Vreau să-l scot din joc pe tânărul inginer Alexiu şi să limitez aria...

— Şi după aceea?

— După aceea, aşteptăm... Stăm şi aşteptăm, ciulim urechile, să vedem dacă cuprinsul mesajului va mai fi comunicat în afară.

Până la înapoierea lui Mihai gândesc în fel şi chip, ca un înţelept oriental, dar nu dau de firul cel bun. În uzină totul se desfăşoară normal, fiecare om pare preocupat de buna reuşită a experienţei. La

cabană lucrurile merg, de asemenea, bine. Pictorului îi place de una dintre cele două tinere excursioniste, a convins-o să-i pozeze şi, înconjurat de un grup de curioşi, o pictează pe fundalul munţilor mereu în ceaţă ce se-nalţă spre vestul micii staţiuni. Nu-i permite să privească tabloul în timp ce lucrează, şi fata e foarte curioasă, îşi dă seama că cei de pe margine sunt cam nedumeriţi. Într-adevăr, dacă ar vedea, cu siguranţă că ar refuza să mai stea cuminte în faţa șevaletului, deoarece viziunea pictorului e cel puţin ciudată. Ca să sublinieze, probabil, plăcerea cu care modelul priveşte minunata privelişte, i-a făcut doi ochi imenşi, de dimensiunile unor ochelari moderni, care sticlesc albastru şi în care se reflectă, la scară infimă, peisajul martor. Dominată de ochii imenşi, figura s-a deformat bizar, fiinţa părând de pe altă planetă. Cu toate acestea, tabloul e interesant, mult mai interesant decât m-aş fi aşteptat de la acest pictor celebru prin mediocritate.

Andrei Hatmanu, rezervat, poartă discuţii interminabile cu partenera lui, bănuiesc că nu au reuşit să scape de subiectele banale abordate cu precădere în astfel de împrejurări. Parcă-i aud făcând consideraţii de doi bani despre viaţă, dragoste, sinceritate în amor, în care fiecare încearcă să se prezinte cât mai onest şi mai grav în faţa celuilalt. Aceste discuţii sunt un fel indirect de a te prezenta partenerului şi mă gândesc că nici eu nu am scăpat de ele, când am cunoscut-o pe nevastă-mea; drept e că abia împlinisem optsprezece ani şi credeam sincer că ce spuneam merita să fie păstrat de istorie. Profesam o filosofie amară – tocmai căzusem la medicină – şi nevastă-mea, pe atunci elevă în penultima clasă, mă asculta cutremurată de enormităţile pe care le auzea. Cred că în prima seară a cunoştinţei noastre n-a reuşit să rostească decât „da” şi „nu”, pe care le repeta de câte ori i se părea că aştept o confirmare sau o negare a ceea ce spuneam. Şi de-atunci, iată că au trecut ceva ani de când ea se străduieşte să compenseze, zi de zi, tăcerea acelor clipe.

Zâmbesc de unul singur de maliţia din capul meu, mă dojenesc fără prea mare asprime, îmi propun să nu uit să-i împărtăşesc şi ei acest gând, apoi mi se pare că, de fapt, aş dori să fie aici, cu mine, şi s-o ascult trăncănind o sută de nimicuri pe zi, dar care-ţi umplu atât de bine timpul, încât nu-l simţi când trece. Cred că m-am învăţat atât de bine cu răul, încât îi duc lipsa. Râd de-a binelea şi mă gândesc că şi asta trebuie să i-o spun, neapărat.

Mihai s-a întors mai repede decât îl aşteptam. Mă asigură că peste o jumătate de oră un curier va înmâna directorului mesajul.

— Din clipa asta, să fie sub cea mai strictă observaţie. Trebuie neapărat să aflăm cu cine ia legătura şi în ce fel. Folosiţi toate mijloacele de supraveghere.

Mă duc la uzină şi îmi văd de treabă, ca să-mi justific postul de la întreţinere. Fiecare îşi vede de lucrul lui. Tânărul vorbăreţ îşi fluieră, ca de obicei, melodia preferată. Ceilalţi s-au resemnat, îl ascultă docili, sau nici nu-l ascultă, pentru că melodia lui a devenit încă un element sonor al zgomotului de fond din hală.

Inginerul de sector ne strânge într-o şedinţă foarte scurtă în care ne spune că s-a hotărât o revizuire amănunţită a utilajelor, până a doua zi toţi vom face această treabă. Nici nu ştiu când trece vremea şi mă trezesc că aud sirena anunţând sfârşitul lucrului.

După-amiază îmi fac tot felul de calcule, valabile în cazul în care se va dovedi vinovat directorul. Cer date amănunţite despre el şi mă-ntreb când ar fi putut intra omul ăsta în legătură cu cei dinafară, şi de ce?

Mă enervează că tot timpul gândul îmi zboară la el şi nu la ceilalţi. Oare instinctul meu funcţionează bine? Ce m-a deranjat la omul ăsta? Poate uşoara lui bizarerie! Mi se pare că intenţionat îşi confecţionează o anume mască: puţin distrat, puţin caraghios, puţin sentimental, total incapabil de fapte reprobabile.

În aşezarea din apropierea uzinei există un mic restaurant în care

întâlneşti mulţi muncitori tăifăsuind în faţa unei halbe de bere. Penserate mă duc şi eu pe-acolo, mai mult din dorinţa de a întâlni o figură străină de uzină, care se-nvârteşte fără rost. Nu e aproape nimeni, deoarece berea s-a terminat şi ospătarii se ţin de şotii prin bucătărie, de unde se aud izbucnind cascade de râs.

S-a întunecat de-a binelea şi mă hotărăsc să mă-ntorc acasă. Şoseaua trece printr-o pădure tânără, foarte frumoasă ziua, dar acum întunecoasă şi plină de mistere. Mă trezesc fluierând melodia tânărului glumeţ şi zâmbesc singur când îmi dau seama ce molipsitoare e.

Cineva se apropie repede de mine venind din sens opus. Curând îmi dau seama că eu sunt cel căutat.

— Un mesaj interceptat acum câteva minute.

Mă emoţionez. Oare s-a şi aflat conţinutul mesajului?

Abia acum, când ştiu, nu-mi mai vine să cred. Până acum cinci minute mă gândisem tot timpul la director, şi acum, când am confirmarea materială, mă mir de parcă niciodată nu mi-ar fi trecut prin cap că ar putea fi el vinovatul. Toate modificările pe care le propunea documentul înmânat de curier erau transmise în afară.

Simt nevoia să stau de vorbă cu Mihai.

— Ce-a făcut directorul din clipa primirii curierului, până când a fost interceptat mesajul?

— Nimic.

Răspunsul categoric mă enervează.

— Dacă nu făcea nimic, nu primeam acest mesaj. Ceva a făcut el.

— M-ai întrebat dacă „am văzut” că a făcut ceva, referindu-te la cei care l-au urmărit. Ei bine, *n-au văzut* nimic, deşi l-au supravegheat cu cea mai mare stricteţe.

— O fi omul invizibil!.

— O fi!

Mihai e şi el furios şi furia lui se manifesta contrându-mă pe

mine. E supărat pentru că izbucnirea mea îl învinovăţeşte, de fapt, că nu l-a supravegheat bine pe director. N-aveam dreptate.

— Ce-ai face acum? îl întreb, mai întâi ca să-i spulber sentimentul de vinovăţie care-l înfuriase, dar şi ca să-i aflu părerea, deoarece în asemenea situaţii cheie are idei salvatoare.

— M-aş duce la director.

— Ca să-l previn?

— Ca să stau de vorbă cu el, să-mi dau seama, cât de cât, cum reacţionează în faţa materialului concret de vinovăţie pe care i-l arăt, şi în acelaşi timp ca să-i percheziţionez centimetru cu centimetru casa. Nu putea să ia legătura cu ceilalţi şi să transmită datele decât prin radio. Alt mod, deşi nu este exclus, este greu de presupus. Îţi repet, l-am supravegheat extrem de atent, clipă de clipă.

— Mesajul în afară a fost transmis dintr-un vehicul.

— Ei bine, susţin că mijlocul prin care directorul i-a furnizat aceste date este radioul.

Mă gândesc că are dreptate. S-ar putea ca mersul direct la ţintă să dea rezultate, cu atât mai mult cu cât nu m-aş duce cu mâna goală să tatonez, ci cu textul unui mesaj interceptat, care se referă la date precise pe care le deţinea numai el şi, poate, inginerul-şef.

— L-a informat pe inginerul-şef despre schimbările pe care i le-a propus Ministerul?

— Nu.

Poftim, e sigur că numai el cunoaşte conţinutul noilor indicaţii, iar posibilitatea ca cel care a transmis să le fi aflat de la Bucureşti era exclusă.

— Bine, Mihai, mergem la director!

Acum, după ce m-am hotărât, mă gândesc că, de fapt, Remy lui i s-a predat. De ce lui şi nu direct unui organ de Miliţie? Nu cumva a existat o înţelegere între ei? Şi ce-au urmărit? „Foarte simplu! mi se

luminează deodată mintea. Directorul i-a dat posibilitatea să vadă planurile, apoi a declarat că n-a apucat să le vadă, că s-a predat."

Mă mai gândesc o clipă şi revin. „Şi ce-au urmărit, predându-se? Putea să-l invite la el ca pe un prieten oarecare, să-i arate planurile, şi apoi Remy să-şi vadă de drum, fără ca cineva să ştie. De ce a trebuit ca falsul telegrafist să se predea?" Mi se pare că asta îl disculpă pe director. Dacă el ar fi dorit să-i facă jocul, n-ar fi mai avut nevoie de comedia predatului. Atunci de ce s-a predat?

Şi mai era ceva. Da. Dacă admiteam că falsul telegrafist a văzut planurile *atunci,* intrând în biroul directorului, şi le-a fotografiat cu sau fără voia acestuia, ce-a făcut cu aparatul? Cum a transmis filmele în afară, deoarece e limpede că el n-a mai ieşit din birou până la sosirea celor care l-au arestat.

Am cerut urgent aprobarea pentru o percheziţie şi, până la sosirea formelor, încerc să aflu informaţii suplimentare despre director. Cercetez cu cea mai mare atenţie totul, dar e imposibil să găsesc ceva suspect în datele pe care le am. Toate referinţele celor care-l cunosc sunt excelente, încât, la un moment dat, ajung să-l suspectez tocmai pentru că toate sunt atât de bune. Din ele se desprinde limpede imaginea unui om excesiv de studios, paşnic, cam închis în sine, dar această aparenţă de om închis este justificată tocmai de pasiunea cu care lucrează şi care nu-i dă timpul să întreţină relaţii de prietenie cu confraţii.

În orice caz, îmi propun să procedez cu maximă prudenţă.

Aprobarea percheziţiei o obţin numai după explicaţii suplimentare şi iată-mă în drum spre el. E trecut de miezul nopţii şi nu vreau să aştept dimineaţa, contând pe factorul surpriză. Dacă cineva te trezeşte în toiul nopţii înseamnă că n-o face degeaba, ştie el ceva.

Prima mea grijă este să nu provoc panică în bloc. Ştiu că oricât de prudent aş fi, soneria tot se va auzi şi capete curioase se vor ivi pe la

ferestre. Îmi trece prin minte o idee pe care o găsesc bună. Pun să-i telefoneze că peste câteva minute cineva o să vină să-i transmită ceva urgent şi-l roagă să fie atent la uşă. Aşa se face că în clipa în care eu şi Mihai ajung în dreptul apartamentului, uşa se deschide şi directorul, cu ochii roşii de somn, ne deschide şi ne invită înăuntru. Nu pare deloc contrariat şi, după ce ne salută, ne întreabă cu cel mai firesc ton din lume:

— Au intervenit ceva schimbări?

Îi fac un semn că *da,* şi el ne invită în sufrageria apartamentului, scuzându-se:

— Sunt singur acasă, familia e la Bucureşti. Cu ce să vă servesc la ora asta?

Ţine să fie o gazdă perfectă. Ne indică printr-un gest unde să ne aşezăm, apoi se lăsă şi el într-un scaun. Aşteptând să-i spunem despre ce este vorba, şi atunci eu am avut ideea grozavă de a nu-i spune nimic. Îi întind hârtia în care era vorba despre aprobarea percheziţiei şi el o citeşte atent odată, încă odată, apoi ridică privirea spre mine şi mă întrebă de-a dreptul dezarmant:

— Şi ce urmează să *facem?*

Nu pricepuse nimic. Nu pricepuse nimic? Un actor genial sau cei care îl cunoşteau aveau perfectă dreptate când afirmau că e un om preocupat exclusiv de lucrările lui. Mie mi-a luat piuitul întrebarea, şi trebuie să recunoaşteţi că pe bună dreptate. Îi arăt un ordin de percheziţie şi el mă întreabă, cu o seninătate uluitoare, ce trebuie *să facem,* adică noi toţi trei.

Aşteaptă răspunsul, iar eu chiar că nu ştiu cum să înnod convorbirea mai departe.

— Aţi citit atent?

— Da... Adică să mai citesc odată.

O mai citeşte, în timp ce eu şi Mihai schimb priviri dezarmate şi, de ce să nu mărturisesc, abia mă stăpânesc să nu izbucnesc în râs.

Situaţia e de-a dreptul hazlie, nu cred să se mai repete vreodată nici dacă aş rămâne în profesie încă două mii de ani.

— Da, făcu el... Am citit-o, dar ştiţi, eu tot nu ştiu ce trebuie să *fac.* Văd că e vorba despre o percheziţie, şi *eu* nu ştiu cum să procedez. Dacă aţi vrea să-mi spuneţi...

Dacă nici acum nu crăp de râs, înseamnă că am pe mine o piele de două degete grosime. Omul ăsta mă priveşte cu seninătatea unui copil, fără ca să-i treacă prin cap că el ar putea fi *obiectul* percheziţiei. Cred că l-a indus în eroare şi telefonul, care i-a spus că trebuie să i se comunice ceva urgent, deci a înţeles că *el* are de făcut ceva. Acum a constatat că e vorba despre o percheziţie, şi se impacientează că nu ştie cum s-o efectueze! Poţi să nu crăpi de râs?

— Ştiţi... este vorba despre o percheziţie la dumneavoastră în casă.

— Da? Bine, atunci...

Şi, în sfârşit, pentru numele lui Dumnezeu, era cazul, îi cade fisa, şi înţelege despre ce este vorba. Ochii i se dilată până dincolo de ramele ochelarilor, înghite de câteva ori ca un peşte într-o apă fără oxigen şi reuşeşte să articuleze, cu un glas substanţial schimbat:

— La... mine? Şi de ce?

Nu era un om căruia să nu-i explici pe îndelete, şi am făcut-o cu răbdare. I-am arătat textul mesajului primit, i-am mărturisit că era singurul care cunoştea acest text, l-am invitat să tragă singur concluzia şi să-şi explice vizita noastră.

— Adică... ar reieşi că am transmis *eu?!*

— Faptele pledează pentru această concluzie: cel care a transmis a aflat de la dumneavoastră. Textul e concret şi cred că nu mai are niciun rost să tăgăduiţi justeţea concluziilor noastre. Mă întreb de ce aţi făcut-o, dar asta...

— Tovarăşe! ridică el tonul la mine, bătând cu palma în masă. Dumneata mă acuzi!

Indignarea îl sufocă pur şi simplu, cel puţin aşa pare. N-aş fi putut bănui în acest tip placid această izbucnire, pe care numai o jignire profundă o poate provoca, sau un teatru perfect.

— Nu eu... ci faptele. V-am explicat. Trebuie să mărturisesc că şi pentru mine e o mare surpriză, dar... Dacă dumneavoastră puteţi să-mi explicaţi cum a putut altfel... pe altă cale. Să afle cel care a transmis...

După prima izbucnire, şi înţelegând evidenţa probelor, se dezumflă pur şi simplu şi se chirceşte, uluit, în scaun.

— Cred... cred că aveţi dreptate, mărturiseşte, rezonabil. Probele, evident... dar în ciuda lor... vreau să mă credeţi că nu este aşa. Nu înţeleg cum s-a ajuns la ele, nu ştiu ce s-a pus la cale... în sfârşit, vă rog să nu greşiţi... Aş vrea să mă-nţelegeţi! Mă tem că în timp ce pierdeţi vremea cu mine, adevăraţii vinovaţi fug, sau fac ceva rău, sau... Cum să vă spun?... chiar dacă mă arestaţi... mă rog, o să mă arestaţi, probele sunt evidente... am o singură dorinţă, să nu vă opriţi la mine... mai cercetaţi. Vreau să spun ca să nu vă mulţumiţi cu ce aţi făcut şi să lăsaţi vinovatul să scape... Bine, uite, din clipa asta mă declar arestat şi fac tot ce-mi spuneţi. Unde trebuie să stau? Cred că nu-mi puneţi cătuşe!

Are farmec, recunosc. *S-a declarat* arestat... *El* s-a declarat. S-a aşezat cuminte pe scaun şi ne-a invitat cu privirea să ne facem datoria, să percheziţionăm.

Niciodată în viaţa mea nu m-am aflat într-o situaţie atât de penibilă cu atât mai mult cu cât, din clipa intrării în această casă, din clipa în care directorul ne-a adresat primele cuvinte: „Au intervenit ceva schimbări?” rostite eu firescul cel mai firesc din lume. În mine s-au clătinat toate convingerile. Intrasem în horă, sunt şi acum în ea, directorul stă cuminte, doar s-a declarat arestat, iar eu scociorăsc în mintea mea, cu iuţeală de computer, un gând salvator. În cele din urmă ajung la concluzia că dincolo de orice impresie, faptele sunt

fapte şi hotărăsc percheziţia. În funcţie de rezultatele ei, vom mai vedea..

Apartamentul nu e prea mare şi după două ore pot să spun că ştiam câte ace de cusut sunt în el, dar ceva suspect nu am găsit. Pe măsură ce căutăm, pe faţa directorului se accentuează o uşoară satisfacţie, pe care nu şi-o poate ascunde. În ultima parte a percheziţiei mă frământă un noian de gânduri: „Şi acum ce fac? Ce să-i spun? Cum să procedez?"

Dacă îl arestez, va fi vâlvă şi spaimă printre eventualii complici.

Dacă nu-l arestez, sunt mai multe şanse să aflu câte ceva, chiar dacă ar fi numai aceea că, deşi liber, nu se va mai transmite nimic în eter.

Ce să-i spun lui, ca să justific faptul că nu-l arestez, deşi el *s-a declarat* arestat? Care erau acele cuvinte de aur pe care trebuie să le găsesc? Cred că cel mai bine ar fi să-i arăt încredere.

— M-am gândit mult la ceea ce mi-aţi spus. Într-adevăr, n-aş vrea să mă mulţumesc cu această percheziţie şi cu dovada textului şi să mă opresc, convins că sunt în posesia vinovatului. Mi-aţi vorbit atât de convingător, încât vă mărturisesc că m-aţi tulburat, şi dacă n-ar fi fost dovada aceasta atât de palpabilă, cred că nici nu v-aş fi deranjat.

— Foarte bine, foarte bine! se alătură el, cu oarecare entuziasm, la ceea ce făcusem până atunci. La urma-urmei, dovada pe care o aveţi nu-i de neglijat, recunosc. Recunosc şi înţeleg... Nu eşti dumneata de vină că cineva a ticluit totul atât de bine încât să par vinovat!

De ce s-a arătat atât de repede mulţumit? Hotărât lucru, omul ăsta e plin de surprize şi nu poţi prevedea în niciun chip reacţiile lui.

Continui:

— Înţelegerea cu care priviţi incidentul mă bucură. Aş dori... fac apel la dumneavoastră, ca totul să rămână între noi...

— N-o să afle absolut nimeni, dacă mă mai puteţi crede.

— Mărturisesc că da... Când urmează să aibă loc experienţa?

— Poimâine dimineaţa.

— Vă doresc succes. Ne bazăm pe dumneavoastră. S-ar putea ca inginerul Pangrati să nu ia parte la experienţă. Reuşita ei va fi cel mai bun răspuns pe care-l veţi da acestei... neînţelegeri.

Plec de la el apafisit şi furios. Mihai merge şi el cu capu-ntre umeri, fără să scoată un sunet. Cred că se gândeşte, ca şi mine, că am trăit cel mai penibil moment din viaţa noastră, momentul în care trebuie să acţionezi împotriva faptelor. Pentru că faptele sunt clare, ar fi trebuit ca acum să plecăm împreună cu directorul sau chiar dacă am plecat fără el, să-l fi lăsat, din alte motive, convinşi fiind de vinovăţia lui. Dar sunt sigur că amândoi am plecat de la omul ăsta cu sentimentul că nu am fost în faţa vinovatului.

În plină pădure mă opresc, îmi încarc plămânii până la refuz cu aerul rece din zori – pentru că de acum mijesc zorile – şi-i spun lui Mihai, ca o concluzie la tot ce s-a petrecut:

— Nu ne rămâne decât să-l observăm pas cu pas. Dacă e vorba să ia legătura cu cineva, nu poate decât prin radio. Cred că e vorba de un aparat minuscul, prin care vorbeşte cu cineva din apropiere...

— Înseamnă că în paralel să-l căutăm pe cel care primeşte informaţiile de la el.

— Chiar la asta mă gândeam...

Pe mine oboseala mă cuprinde deodată, ca şi când ar sta undeva la pândă şi s-ar repezi pe neaşteptate. Aşa se-ntâmplă şi acum. Cât timp am fost sub tensiune nervoasă, nu m-a copleşit, dar acum simt două bombe atomice de picioare. Trag de ele cât pot, s-ajung în cameră şi să mă lungesc pentru două ore, cât timp mai e până să mă prezint la serviciul din uzină.

Probabil că ceasul meu a sunat mai disperat ca oricând, ca să mă

trezească. Îmi simt capul cât o baniţă, cum zicea tata când se trezea brusc din somn. Nu găsesc în el niciun gând şi stau pe marginea patului să mă dumeresc ce-i cu mine. În cele din urmă realizez că sunt căpitanul Dima, am aproape patruzeci de ani, şi trebuie să mă duc la serviciu, deoarece sunt angajat ca maistru de întreţinere. Odată realizat acest adevăr indubitabil, sar drept în pantofi, că e gata să-ntârzii. Arunc câţiva pumni de apă rece pe faţă, îmbrac tot cămaşa boţită din ajun, nu mai am timp s-o schimb, şi-mi iau picioarele la spinare, cât pot de repede.

În uzină, nimic deosebit. Toată lumea la treabă, toată lumea în emoţii, toţi vorbesc despre experienţa care se apropie. Toţi, cu excepţia celui mai cântăreţ om din lume, care ne-a luat de dimineaţă cu melodia preferată. Şi fluieră cu o ardoare, că te apucă mila.

Îmi fac de lucru pe lângă cubilou, controlez ce mi se pare de controlat, ascult între timp ce vorbesc ceilalţi.

— Dă-mi cheia fixă de paişpe de-acolo! cer unui tânăr cam posac, care tocmai trece pe lângă mine.

Se-opreşte şi caută în trusă, răscoleşte, nu dă de ea şi mă-nfurii, temându-mă că am uitat-o undeva. Mă scol şi mă duc s-o caut, şi o văd chiar deasupra.

— Uite-o aici!

O iau, mă apuc de treabă şi deodată mă opresc. Cum de n-a văzut cheia care era chiar deasupra?

Îmi reamintesc gesturile lui, citea fiecare cheie în parte, s-o găsească, n-avea ochiul format. Eu, că nu sunt de meserie, şi dacă-mi ceri o cheie de paişpe o găsesc dintr-o sută, sau în cel mai rău caz o confund cu cea de şaptşpe, dar nu mă uit la una de douăzeci şi doi, cum s-a uitat el.

Îl pândesc şi-l văd lucrând la turbina de aer; nu-mi mai atrage nimic atenţia. De când o fi în uzină? O să-l pun pe Mihai să afle ce hram poartă pe-aici.

În pauza de prânz îmi fac de lucru pe lângă el, încerc să intru în vorbă, dar nu pare deloc dispus să trăncănească. E un băiat finuţ, cu o uşoară tristeţe în privire şi o anume puritate care-mi sare-n ochi.

— Ce-i cu tine de stai aşa-ncruntat? încerc să leg două-trei vorbe.

— Mă doare o măsea.

— Scoate-o şi... îmi plac tinerii care trăncănesc toată ziua, ca nebunu'ăla de Vasile.

Surprind o privire suspicioasă. Nu-i place că mă ţin de capul lui, şi-l las în pace. De altfel, am destule de făcut, aşa că-mi văd de treabă, dar gândul mi se-ntoarce mereu la el. A lucrat tot timpul conştiincios, fără să-mi atragă atenţia cu ceva, dar de ce nu cunoaşte o cheie de paişpe!

*

Marius avea senzaţia că tot timpul se uită cineva în ceafa lui. Era străin printre ceilalţi, şi deşi îşi dădea seama că ar fi trebuit să se apropie de ei, nu ştia cum şi nici nu putea. Îi era groază şi silă de ceea ce făcea, n-avea putere să se smulgă din situaţia lui. Se considera prins într-un ham şi nu putea să tragă decât înainte, cel din căruţă îl ţinea strâns în zăbală. Mintea nu i se limpezea complet niciodată; pastilele lui Marcel îl ţineau într-o ceaţa când mai densă, când mai subţire, dar întotdeauna prezentă.

O singură dată întreaga lui fiinţă s-a simţit mobilizată, atunci când meşterul i-a cerut cheia aceea de paisprezece, aşteptându-l cu mâna întinsă. Făcuse un efort extraordinar să se concentreze, dar nu reuşise, cu atât mai mult cu cât nu o putea alege cu repeziciunea celorlalţi. Apoi a observat că meşterul caută să între în vorbă cu el, şi neliniştea lui a căpătat proporţii. I s-a părut de câteva ori că-l surprinde privindu-l şi l-a cuprins frica adevărată. Aştepta ca pe nu ştiu ce sunetul sirenei de încetarea lucrului, iar când l-a auzit, s-a grăbit să se fofileze cât mai repede spre poartă, să nu dea nimănui

răgazul de a-i vorbi. Meşterul îl căută cu privirea, dar el reuşise s-o şteargă. S-a trezit alergând, şi oboseala fugii îi mărea spaima.

Acasă, Marcel stătea la masă, citea un ziar, iar Cornelia se retrăsese pe un scaun, în colţul camerei, şi cosea ceva. Ai fi putut crede că asişti la o banală scenă de familie, în care cei doi soţi se plictisesc pentru că şi-au spus demult tot ce aveau de spus. Liniştea aparentă fu tulburată de intrarea bruscă a tânărului, gâfâind. Marcel sări de la locul lui, şi primul gest fu să privească pe fereastră, să vadă dacă Marius e urmărit. Cornelia nu şi-a dat seama că băiatul a venit alergând, ca şi când s-ar fi întâmplat ceva, şi îl primi cu zâmbetul ei şters, de bucurie reţinută.

Marius se duse drept la Cornelia şi rămase lângă ea. Simţind privirea umilă, rugătoare a mamei, îi mângâie părul cu gesturi rare, liniştitoare, care voiau s-o asigure de fidelitatea lui.

— S-a-ntâmplat ceva? sparse Marcel tăcerea prelungită.

— Mă suspectează.

— Cine?

— Un maistru... venit de curând dintr-o altă secţie.

— De ce crezi că te suspectează?

— Am simţit...

Cu gesturi intenţionat liniştitoare, Marcel îşi scoase port-vizitul şi căută ceva, apoi îi întinse lui Marcel o fotografie.

— Ăsta e?

Tânărul tresări atât de vizibil, încât Marcel nu mai aşteptă niciun răspuns.

— Eşti sigur?

— Da.

— Nu te speria, ăsta suspectează pe oricine... Ce te-a-ntrebat?

— De ce sunt trist... M-a privit tot timpul... a căutat să intre-n vorbă. De ce nu mă laşi în pace? ridică el tonul, provocând un rictus pe obrazul cu trăsături mari al omului cu ochi galbeni. De ce nu mă

lași în pace? repetă, cu glasul tremurat.

— Nu te văicări ca o femeie!

Între timp scosese din buzunar tubul cu pastile, și aruncă una într-un pahar cu apă. Tânărul încercă o ușoară împotrivire, făcând un pas înapoi, dar ochii galbeni îl fixară:

— Bea!

— Nu... n-am nevoie...

— O să te liniștească.

Îi era imposibil să-și desprindă privirea de pe cele două gălbenușuri care-l fixau. Întinse mâna spre pahar.

Pe masă era fotografia lui Dima, pe care i-o făcuse Remy în clipa predării.

Treptat, privirea lui Marius se goli de orice gând, obrazul i se destinse într-o expresie tâmpă, de om bolnav.

Marcel îl fixă mai departe cu privirea lui ascuțită, apoi vorbi fără nuanțe, cu ton sec, de comandă.

— Mâine dimineață capeți buretele pe care îl introduci în turbina de aer... Repetă!

— Mâine primesc buretele pe care îl pun în turbina de aer.

— De maistru nu ți-e frică!

Considerând că nu mai are de ce să rămână aici și constatând că soarele alunecase dincolo de crestele brazilor, Marcel își luă pălăria de vânător agățată pe spătarul scaunului și plecă.

Toto îl aștepta într-un loc convenit, la marginea pădurii. A observat imediat că Marcel nu era în apele lui.

— Ceva neplăcut?

— Prea simpaticul nostru colaborator tremură ca o piftie.

— Fără motiv?

— Unul dintre cei doi din fotografie este aici, angajat ca maistru de întreținere.

— A simțit ceva?

— Nu cred... În orice caz, întâmplarea ne recomandă prudenţă... şi chiar mai mult decât atât.

Rămase pe gânduri. Se întreba care este cea mai bună atitudine. A doua zi urma să aibă loc experienţa şi prezenţa lui Dima în uzină nu-l linişte a deloc, chiar dacă nu l-ar fi bănuit cu nimic pe Marius. Simpla lui prezenţă îl va face pe tânăr să lucreze stângaci, să se dea de gol. Ar fi fost, evident, mai bine să-i poată spune a doua zi dimineaţa lui Marius: „Du-te şi vezi-ţi de treabă, maistrul n-o să mai vină." Dar cum să facă să dispară?

— Du-te în cabană şi aşteaptă-mă în cameră, îi spuse lui Toto, când în sinea lui reuşi să ia o hotărâre.

— Lipseşti mult?

— Nu ştiu. S-ar putea să vin să te iau imediat undeva. Să nu-ţi schimbi rochia.

Toto ştia că n-are niciun rost să ceară vreo lămurire, deşi era foarte contrariată de purtarea lui. Oare se-ntâmplase ceva grav?

Ar fi vrut să se ducă până la Marius, să afle de la el ce s-a-ntâmplat, dar se temu să iasă din cuvântul lui Marcel şi se-ndreptă cuminte spre cabană.

Se înnoptase demult, când Marcel apăru în cameră şi-i ceru scurt:

— Hai!

S-au urcat în maşină, Toto, ca de obicei, la volan.

— Spre sat, cu luminile stinse.

S-au angajat pe drumul de piatră, care lega satul de uzină, tăind pădurea. Toto conducea cu strângere de inimă, fără faruri.

— Opreşte! Trage aici, pe dreapta!

Un fluierat scurt şi din pădure apăru o namilă de om pe care Toto îl cunoştea şi de care se temea fără voie, numai când îl vedea. O impresiona mai ales faţa lui ciupită de vărsat şi gura cu colţurile buzelor trase în jos, într-un imens dispreţ pentru tot ce-i pe lume, şi chiar pentru propria-i persoană

— Când îţi fac semn, vii urgent!

S-a-ndepărtat împreună cu namila, oprindu-se la cel mult o sută de paşi, într-un loc de unde puteau fi văzuţi de Toto.

Femeia nu înţelegea prea bine ce se va-ntâmpla, aştepta cu inima cât un purice, înspăimântată şi de întunericul din jur. Ascunsese maşina sub coroana unor arbori viguroşi, prin care nu răzbătea o singură rază de lună.

La început, lui Toto nu i-a venit să creadă când l-a auzit pe vlăjgan cântând un cântec de pahar, lălăindu-se ca un om care a întrecut cu mult măsura băuturii. Şi i se păru straniu şi ridicol în acelaşi timp, când însuşi Marcel, sobrul şi elegantul Marcel, prinse să lălăiască acelaşi cântec, bălăbănindu-se ca un om beat.

Foarte atentă, văzu apropiindu-se de ei un bărbat şi cei doi „beţi" se-ndreptară spre el. Când ajunseră aproape, namila se-mpletici, ca şi când ar fi fost gata să cadă, dar îşi azvârli în clipa aceea pumnul într-o parte, izbindu-l pe necunoscut în stomac. Probabil că lovitura fusese năprasnică, deoarece îl frânse în două, ca secerat. În cădere, namila îl mai lovi odată în ceafă şi necunoscutul se trezi în genunchi.

Un fluier scurt şi un semn o făcu să ambaleze motorul şi să se-apropie. Când parcursese jumătate distanţa, necunoscutul, care părea că zace lipsit de conştiinţă, zvâcni de jos şi-l izbi pe Marcel cu cotul în stomac, apoi îşi repezi piciorul în pieptul namilei, dezechilibrând-o. Până când să-şi revină cei doi din surpriză, dar şi din lovitură, o rupse la fugă înspre Toto, care venea cu toată viteza. Într-o fracţiune de secundă, femeia înţelese că obligaţia ei este să se repeadă în el. Privind în spate, la urmăritorii lui, necunoscutul alerga, fără să observe, chiar în maşina care se apropia vertiginos, cu farurile stinse. Era sigură că n-o să-i scape. Când fu la câţiva metri de el, aprinse brusc farurile, să-l orbească, şi apăsă până la refuz pedala acceleraţiei. Necunoscutul se trezi paralizat de punctele de

lumină care se repezeau în el, şi instinctiv îşi dădu seama că nu se mai poate feri din faţa lor. Totul se petrecu în fracţiuni de secundă. Motorul ambalat se auzi chiar lângă el. Şi atunci se-ntâmplă faptul cel mai puţin aşteptat de cei trei. Necunoscutul nu încercă să se ferească, ci dimpotrivă se repezi spre automobil. În clipa în care maşina şi omul se-ntâlniră, Toto îşi astupă ochii de groază, auzi o izbitură seacă în partea din faţă a capotei, apoi nimic... Opri în dreptul lui Marcel, scrâşnind din frâne. Aşteptară toţi trei, atenţi, câteva secunde, s-audă măcar un geamăt, dar nici cel mai mic zgomot n-ajunse până la ei. Namila şi Marcel se urcară în maşină şi Toto acceleră.

— L-ai omorât? întrebă Marcel, încă în tensiunea celor petrecute.

— Dracul ştie! De izbit, l-am izbit. Am auzit când s-a lovit de capotă.

— Scoţi maşina pe asfalt, să i se piardă urma.

— O duc tot acolo?

— Da. Vino cât mai repede la cabană. Eu recepţionez mesajul şi-i dau textul pentru retransmis, arătă spre namila de lângă el.

În şosea, cei doi coborâră şi o luară pe un drumeag care ducea spre uzină, dar şi spre cabană. Marcel îşi consultă ceasul, apoi se abătură câţiva paşi în pădure şi ascultară un mic aparat de radioemisie. În el se auzi clar glasul directorului uzinei...

*

Vasăzică, mi-a fost dat să mă nasc a doua oară! Pentru că născut a doua oară sunt. Stau lungit la pământ, fac pe mortu-n, păpuşoi, indivizii se tot uită-nspre mine, să vadă dacă mi-au venit de petrecanie sau nu. Am căzut în şanţul drumului, nu mă pot vedea. Cum de-am scăpat întreg, încă nu ştiu. Totul a fost inspiraţie de-o fracţiune de secundă, în care mi-am amintit figura unui cascador, care sărea peste o maşină ce se repezea-n el. Era imposibil s-o

ocolesc! Mi-am proptit palma-n capotă şi m-am azvârlit în sus. Când am căzut, maşina trecuse, era cât pe-aci să m-agaţe cu bara din spate.

De fapt, dacă sunt întreg sau nu am să văd eu după ce scap de ei. În primele momente nu simţi durerea unei răni.

Îi văd aruncându-se în maşină şi gonind cu toată viteza spre şosea. Încep şi eu să fac apel general: mişc un picior, pe celălalt, o mână, pe a doua, capul, mă ridic puţin de mijloc, nu-ntâmpin nicio greutate, încep să cred că sunt întreg şi, cuprins de o bucurie naivă, îmi iau inima-n dinţi şi sar în picioare. Nu cad la loc, deci totul e-n regulă. Trebuie să mă duc să-l întâlnesc pe Mihai. Când mă urnesc din loc, constat că şchiopătez de-un picior, dar ce mai contează!

Mihai m-aşteaptă nerăbdător, nu prea obişnuiesc să întârzii. Mă vede şontâcăind şi cam tăvălit prin praf şi se-ngrijorează de-a binelea. M-ajută să-mi scutur haina la spate şi nu zice nimic.

— Să ştii, Mihai, că sunt un tip de valoare.

— Nu m-am îndoit niciodată.

— Altfel nu încercau să mă răpească, nu? Nu răpeşte un oarecare...

— Te-au atacat?

— Ca să mă răpească... Nu văd de ce te miri aşa... Sunt destul de arătos, iar ei vor să lanseze o nouă stea. Belmondo e fumat, Alain Delon nu mai place blondelor, au nevoie de-un nou tip. Şi nu mai sta cu gura deschisă, ţi-am spus de-atâtea ori că se vede urât molaru ăla lipsă... Şi chiar, când ai de gând să te duci la dentist?

Între uzină şi casa directorului, în linie dreaptă, nu sunt mai mult de trei sute de metri. Am de gând să-mi petrec noaptea patrulând între aceste două puncte, cu aparatul de recepţie deschis. Mihai mi-a adus unul cu circuit acordabil, cu ajutorul căruia vreau să mă conving de ceva. Dacă directorul intră în legătură cu cineva prin radio am să-l aud şi eu odată cu acel „cineva”, care retransmite

printr-un aparat puternic, instalat într-un vehicul.

— Şi-acum plimbare, Mihai. E o noapte minunată. Când eram mic, priveam cerul împreună cu un prieten, ne întreceam care vede mai multe stele. Avea un ochi extraordinar, parcă privea cu binoclul...

Vede aparatul de recepţie şi se lămureşte.

Între noi se auzi deodată un glas cunoscut nouă. Şi atât de aproape, încât Mihai, în prima clipă, a-ntors capul, aşteptându-se să-l vadă. Apoi şi-a dat seama că directorul uzinei venise-ntre noi pe calea undelor. De surpriză, Mihai se-ncleştă atât de tare de braţul meu, încât jur c-o să rămân c-o vânătaie de toată frumuseţea. A înlemnit în poziţia în care l-a surprins glasul directorului, şi-mi amintesc un film care mi-a plăcut la nebunie în tinereţe, „Drumul spre stele”, în care, oprindu-se timpul, oamenii rămâneau paralizaţi în cele mai caraghioase atitudini. Mă uit la el cum soarbe fiecare cuvânt, şi figura lui se destinde pe măsură ce începe să-nţeleagă. Ceea ce ne impresionează pe-amândoi este un oftat de-a dreptul dureros, şi glasul şoptit, al unui om care vorbeşte cu el însuşi, copleşit de-o mare nedumerire: „Cum se poate una ca asta, cum se poate”?! auzim murmurat, aproape stins şi iar ne impresionează oftatul din rărunchi.

Un timp nu mai auzim nimic, apoi glasul directorului, schimbat, se adresă cuiva: „Experienţa am fixat-o pentru mâine la ora zece... Luaţi toate măsurile...”

Se-ntrerupse.

Mihai îmi dădu, în sfârşit, drumul la braţ; pot să-mi frec puţin locul, să pun sângele-n mişcare.

— Ei bine, Mihai, dacă tot nu-ţi mai foloseşte braţul meu, cred că putem să ne vedem de treabă, şi încă foarte repede, nu?

— La uzină? îşi aruncă el gândul spre mine.

— Te cred, băiatule! Ai priceput şi tu, după câte-mi dau seama.

O rupe la fugă câţiva paşi spre uzină, apoi se-ntoarce spre mine cu o figură fericită, care mi se pare cu totul nepotrivită, dar mi-o explic imediat ce-l aud:

— Dac-ai şti ce mă bucur că directoru-i om cinstit...

— Şi mie-mi pare bine, ca să-ţi spun drept.

— De ce mergi ca o babă cu ouă-n poală? Hai odată!

Uzina doarme, cu un ochi deschis: geamul cămăruţei portarului de noapte, un om cumsecade care se alarmează când ne vede la ora asta. Ne legitimăm, dar încă mai are sufletu-n cumpănă.

Descuiem uşor cabinetul directorului şi stau mai întâi în uşă să privesc în jur.

— Aici s-a predat Remy.

— A stat pe scaunul din dreapta biroului.

— Hai să vedem despre ce este vorba!

Nu ne-a trebuit prea mult ca să dăm de o miniatură excepţională, în care erau cuprinse, de fapt, un micromagnetofon şi un aparat de emisie, prinse cu o ventuză de sertar. Complicatul mecanism era agentul fără chip care fura cu atâta uşurinţă informaţiile. Tot ce se vorbea în acest birou era înregistrat de micromagnetofon pe o bandă de sârmă extrem de subţire. La ore anume, banda se derula şi microaparatul de emisie transmitea în afara uzinei textul înregistrat, care nu putea fi recepţionat decât din apropiere, cel mult 200 de metri. Cineva prelua emisiunea, oprea din ea esenţialul şi, cu un aparat puternic, emitea în străinătate. Maşinile noastre goniometrice nu recepţionau decât aceste emisiuni puternice.

— Vasăzică, ăsta-i agentul! oftă Mihai, ţinând în palmă minunea transistorizată.

— Ăsta, Mihai.

— Şi cine preia şi transmite?

— Cineva care se-nvârte printre picioarele noastre, îţi închipui. Nu poate fi prea departe, doar vine des s-asculte.

Am descoperit uşor un minuscul resort care dădea banda de sârmă înapoi. Am ascultat cu răbdare până când am auzit oftatul acela din rărunchi al directorului, şi mormăiala lui de om complet dezorientat: „Cum se poate una ca asta, cum se poate?”

— De-aici încolo am recepţionat noi.

— Vasăzică, asta a fost sarcina lui Remy. A plasat aparatul şi apoi s-a declarat băiat de treabă şi trăieşte liniştit într-un orăşel liniştit.

— Mă tem că noaptea asta o să fie ceva mai agitată pentru el.

Am ordonat un cordon sever în jurul uzinei, pe o rază de două-trei sute de metri, apoi ne-am urcat în maşină. Hai la Remy.

— Prima din dreapta e fereastra camerei lui, mă informează Mihai.

— Nu s-a culcat.

— O fi având musafiri.

— Ai mai vorbit cu el?

— Da... După cum mi-a mărturisit, suntem chiar „prieteni”. O să creadă că vreau să-l întreb ceva, n-o să se gândească la nimic rău.

— Cine mai locuieşte în apartament?

— O familie de bătrâni, proprietarii apartamentului.

Poarta nu este încuiată, ajungem uşor în faţa uşii de la intrare. În dreptul butonului soneriei, un mic anunţ:

Avramescu – sunaţi de 2 ori.

— Avramescu e proprietarul.

Ca să nu trezesc nicio suspiciune, sun de două ori. Un bun vecin care nu doarme la ora asta vine aproape sigur să vadă cine îl caută pe proprietar.

Când deschide uşa, îmi dau seama că nu-i trecuse nicio clipă prin minte că s-ar putea să fie pentru el. Mihai se arătă mai prietenos ca-ntotdeauna.

— Mi se pare că trebuia să sun o singură dată.

— Nu-i nimic... Poftiţi.

Intrăm în cameră şi Mihai, cu o repeziciune care mă surprinde şi pe mine, îi spune:

— În numele legii, te arestez!

Şi nu numai că-i spune, dar şi aud clicul cătuşei pe care i-i prinde de-ncheietura mâinii.

Individul joacă destul de bine mirarea de a se vedea tratat astfel, dar Mihai îşi continuă treaba cu aceeaşi iuţeală. Cât ai bate din palme s-a şi lămurit că n-are asupra lui nicio armă. De altfel, era şi greu, n-avea pe el decât pijamaua, peste care aruncase un halat de casă...

— Hai să ne-aşezăm o clipă, până soseşte maşina.

Eu trebuie să fac semn pe fereastră, ca s-o chem, dar nu mă grăbesc. În momentele astea de uluială obţii mai uşor o mărturisire. Nu de alta, dar ar fi în stare să nege că a văzut vreodată, în viaţa lui, microaparatul din cabinetul directorului.

— Ce spui de ghinionul ăsta? îl întreabă Mihai, ca şi când s-ar fi referit la o a treia persoană, cunoştinţă comună.

— Ce mama dracului s-a-ntâmplat?

— Bine spui, mama dracului! Îţi închipui că nu te deranjez la ora asta ca să văd dacă ai insomnii. De altfel, văd că ai... Ce citeşti? „Ecuaţia cu trei necunoscute”. Iată o întâmplare drăguţă. Am plăcerea să-ţi prezint chiar pe eroul cărţii, căpitanul Dima. Era timpul să vă cunoaşteţi. El s-a ocupat de cazul vostru şi, după cum vezi, dacă-ţi priveşti încheietura mâinii drepte, l-a şi rezolvat.

Demult nu l-am mai auzit pe Mihai turuind aşa; simţeam în fiecare cuvânt o satisfacţie pe care nu şi-o putea stăpâni.

— Ei bine, bănuieşti de ce ţi-am pus această frumoasă brăţară? După cum mă priveşti, s-ar spune că nu. Pe cuvântul meu că ştii să priveşti uimit. Ca uimirea să fie de-adevăratelea, ascultă ce-ţi spun: Am găsit jucăria! Jucăria pe care ai prins-o de biroul directorului... Frumoasă treabă, n-am ce spune... Mai întâi am ascultat-o din

apropierea uzinei, apoi... Acum, da, poţi să mă priveşti aşa. Cred că eşti cu adevărat uimit. Ai primit-o aici, în ţară, sau ai venit cu ea?

Vasăzică, Mihai ştie să arunce indirect întrebările cheie! Nu-l interesa dacă a reuşit să vină cu microaparatul sau l-a primit aici. Dorea ca cel din faţa lui să recunoască un lucru: că *el* a plasat acolo „jucăria”. Punându-i în felul acesta întrebarea, părea că pune accentul pe altceva: „Ai venit cu el sau mai ai aici complici care ţi l-au procurat?” Falsul telegrafist căzu în plasă. Grija lui fu aceea de a-şi feri complicii:

— L-am adus eu.

— Credeam că ai pe-aici vreo cunoştinţă... în afara celei din bar, cu care trebuia să iei legătura şi pe care ne-ai mărturisit-o.

— Nu mai cunosc pe nimeni.

— Evident, evident. Dar cine recepţiona semnalul slab al microaparatului şi-l retransmitea?

Urmă un moment de derută.

— Ştiu că cineva urma să retransmită, dar nu-l cunosc... Rolul meu a fost acela de a plasa microaparatul.

— Se poate, se poate... Ştiu că n-ai o memorie pe care să se poată conta. Nici Franklin n-avea memorie şi a inventat paratrăsnetul. Poate, după câteva ore de odihnă... eu tot mai sper...

Am făcut semnul convenit şi în câteva momente maşina a fost jos. Ne-am urcat toţi trei şi-am dat bătaie. Până la ziuă trebuia să ne-ntoarcem la uzină.

N-aş fi crezut în ruptul capului că un om poate să-ntinerească sub ochii tăi. Directorul Taflan mă făcu să văd şi minunea asta. Privirea lui posomorâtă căpătă vioiciunea din clipa când l-am cunoscut, întreaga lui figură iradia o fericire fără margini, începusem să cred c-o să sară într-un picior.

— V-am spus eu... v-am spus eu? repeta ca o placă uzată... Vă

mulţumesc că m-aţi crezut... vă mulţumesc foarte mult... deşi, hâm, după câte înţeleg acum, aveaţi serioase motive să, hâm... cum să spun, să mă acuzaţi... Vocea mea, hâm, hâm – îşi tot dregea glasul, emoţionat – vocea mea se-auzea clar, evident... Chiar mă mir, hâm, că nu m-aţi arestat...

— Pentru că toate au trecut, vă rog să supravegheaţi îndeaproape desfăşurarea experienţei.

— Desigur, desigur... Iar dumneata, hâm, ca să zic aşa, maistru de întreţinere, nu?

Da.

— Hâm, foarte bine!

— Aş dori ca în uzină să nu mă mai cunoaşteţi...

— Evident, hâm, evident!

În aer pluteşte nerăbdarea din fiecare om care are o cât de mică legătură cu experienţa. Tânărul cântăreţ a renunţat la melodia lui obsedantă şi-şi vede de treabă într-o tăcere suspectă. Mă plimb de colo-colo, n-am chef să scap nimic. Îl caut pe tânărul nou angajat. Obrazul lui are o rigiditate care trădează o mare tensiune interioară. Se uită la lucruri de parcă privirea îi trece prin ele, şi fixitatea asta nu-mi spune nimic bun.

Am intrat în ultima oră dinaintea experienţei, aş putea spune că a început numărătoarea inversă. Îl văd pe tânărul taciturn, cu trusa pe umăr, apropiindu-se de turbina de aer, şi nu-mi plac fugarele priviri pe care le-aruncă în jur. „Ce are-n cap băiatul ăsta?” Am făcut bine că am cerut date despre el. Las totul şi mă ţin de coada lui. Stau ferit undeva deasupra, pe-o macara rulantă, nu-i trece prin minte să privească-n sus. Acum sunt sigur că o să încerce ceva. Nu mai e nimeni prin apropiere, toată lumea roieşte în jurul cubiloului; turbina de aer e într-o hală alăturată. Scoate din trusă o cheie franceză, desface cu oarecare uşurinţă un capac prin care se

controlează paletele turbinei şi introduce înăuntru ceva... ceva ca un burete, din care mi se pare că picură un lichid. Da, e un burete îmbibat cu o substanţă anume. Lasă capacul, înşurubează în mare grabă şi-o rupe la fugă mai înainte ca eu să fac un gest. E drept că am vrut să văd până la capăt ce are de gând. Sar câte trei trepte şi mă reped după el. Îl zăresc în celălalt capăt al culoarului, în clipa care închide uşa. Las la o parte toate bătrâneţile şi-o rup la fugă atât de vârtos, încât îmi aud trosnind încheieturile genunchilor. Jur în sinea mea că începând de astăzi voi face în fiecare dimineaţă zece minute de gimnastică şi mă trezesc în curte, încotro a apucat? Aud o creangă rupându-se şi m-avânt într-acolo. A sărit gardul. La o sută de metri începe o pădure deasă în care nu văd cum o să-l mai urmăresc.

Alergând, comunic:

— Mihai, sunt în pădure! îl urmăresc pe Marius, tânărul taciturn de care ţi-am vorbit. Opreşte experienţa!

Sar gardul cu o sprinteneală care mă uimeşte şi văd în ce parte se pierde printre copaci. Întind pasul, dacă nu m-apropii de el, l-am scăpat.

În pădure aud, din când în când, foşnetul frunzelor uscate. Pornesc pe-o cărare care mi se pare că o să-i iasă în faţă. E bine să-i spun lui Mihai unde sunt.

Alo, Mihai, sunt în partea...

Ce mama dracului e asta? Parcă cineva mi-a luat capul şi mi l-a scuturat ca pe-o puşculiţă în care vrei să auzi cum sună banii.

Mintea mi se tulbură, picioarele mi se taie, şi cad într-o groapă adâncă... Cu ultima licărire de conştiinţă mă gândesc că cineva m-a pocnit în moalele capului. A dracului poveste!

*

O labă imensă prinse umărul lui Dima, îl întoarse cu faţa-n sus, îi

cotrobăi buzunarele. Nu găsi mare lucru: câteva chei, o batistă, un revolver la brâu, ţinut strâns de curea, câteva monezi. Ceva mai departe, pe iarbă, zăcea micul aparat de emisie-recepţie, în care se auzea glasul lui Mihai.

— Alo, Dima! Dima! Răspunde! Unde eşti?

Un tip se-apropie de locul unde zace Dima. Când ajunge în dreptul aparatului ascultă o clipă, apoi călcă furios pe el, strivindu-l. Un trosnet sec, de material plastic, şi din aparat a rămas o grămăjoară de piese şi sârme. Un şut scurt proiectă totul într-un tufiş.

— Leagă-l! se adresă tipul namilei.

Dacă Dima ar fi putut să-l privească, ar fi fost şocat de ochii lui galbeni, ar fi avut senzaţia că l-a mai văzut cândva, şi poate că şi-ar fi amintit ziua când l-a invidiat pentru că o femeie tânără stătea agăţată tandru de braţul lui.

— Du-l la maşină! porunci el namilei, care-l ridică pe umăr cu uşurinţa cu care ridici un sac de lână.

Când îl văzu pe Dima în cârca namilei, în mintea lui Marius se produse un şoc care-o limpezi de puterea drogului şi ceea ce până atunci i se păruse mai mult sau mai puţin grav, se transformă într-o treabă foarte urâtă. Viaţa unui om era în primejdie din cauza lui!

Când namila îl aruncă pe Dima în partea din spate a stationului, zgomotul trupului izbit de caroserie îl trezi total la realitate. Un muşchi i se zbătea violent la tâmplă, şi Marcel îl observă şi îşi dădu seama de starea în care se află. Ceva se rupsese în el, pierduse controlul.

— Ce-ai făcut de te-a mirosit aşa repede? îl întrebă pe tânăr, mai mult cu intenţia de a-l scoate din gânduri.

— Nimic... am pus ăla acolo şi... am fugit.

— Are nas, copoiul.

— Eu nu mai fac nimic! aproape strigă Marius, îngrozit. Nimic,

nimic! Să mă laşi în pace!

Omul cu ochii galbeni îl privi cu o linişte nefirească, binevoitor chiar. Părea că înţelege depresiunea tânărului şi vrea să-l facă să simtă asta. I se adresă calm, liniştitor, părinteşte:

— Nici n-ai mai avea ce să faci. De-acum totul o să fie frumos pentru tine.

Privirea tânărului se-ndreptă spre maşină.

— Unde îl...

Namila se aşeză la volan.

— Rolul tău s-a terminat, de ce îţi mai pui probleme? Doar n-o să-l las aici!

— Ce-i faci? Nu vreau ca din vina mea să...

— N-o să i se-ntâmple nimic. Rămâi aici, o să vină Toto să te ia. Hai, linişteşte-te! Crede-mă, ţi-ai pierdut cumpătul mult prea târziu. Totul s-a terminat... Peste două ore ai un tren care te duce acasă... Dacă n-o să doreşti, n-o să ne mai întâlnim niciodată, decât cel mult atunci când o să vrei să-mi arăt recunoştinţa. Mai bine ai grijă de Cornelia... Stai acolo, pe buşteanu-ăla, şi aşteapt-o pe Toto. Cu ea o să te simţi mai bine. Veniţi amândoi acasă...

Marius s-a trântit pe trunchiul răsturnat, şi-a proptit coatele-n genunchi şi fruntea-n palme şi a rămas nemişcat. Ai fi putut crede că n-a auzit motorul stationului care-l ducea pe Dima spre o adresă necunoscută.

Când maşina se pierdu pe drumul de căruţă, Marcel se-nvioră deodată. Se grăbi spre locul de unde Toto pândea să nu se-apropie cineva pe neaşteptate.

Marcel scoase din buzunar un mic obiect pe care i-l puse în palmă, spunându-i:

— Ai grijă de Marius...

Toto dădu un mic ţipăt şi-şi retrase mâna, de parcă ar fi simţit un şarpe în palmă. Cu pupilele dilatate de spaimă, se retrase un pas,

căutând să-nţeleagă dacă e adevărat sau nu.

— Hai, Toto, fără sentimentalisme! Dacă nu... porunci într-un fel care nu mai admitea opunere. Te-aştept acasă.

— De... ce?

— Dacă ai să ţii neapărat, am să-ţi explic. În niciun caz acum... Hai, du-te!

Toto izbucni în plâns, dar se supuse, retrăgându-se mai întâi pas cu pas, apoi o rupse la fugă spre Marius.

Tânărul stătea în aceeaşi poziţie în care îl lăsase Marcel.

Toto se aşeză lângă el tăcută, vinovată, cu ochii în lacrimi, dar nu mai plângea. Cu gesturile cu care îndeplineşti un ceremonial, scoase din gentuţa pe care o purta agăţată de umăr un pachet de ţigări şi-l desfăcu fără nicio grabă. Îi întinse pachetul şi Marius luă o ţigară, şi abia atunci îşi ridică privirea spre ea. Se uita la ea ca un câine bătut care-şi priveşte vinovat şi supus stăpânul. Privirea asta fu gata s-o facă să fugă şi să strige la Marcel, şi să-l blesteme, şi să-l distrugă, dar tânărul întinse mâna spre pachet şi luă o ţigară. Gestul parcă o hipnotiză. Când el întinse ţigara, aproape că uită ce se va întâmpla. Aprinse flacăra brichetei pe care o primise de la Marcel. Marius trase lung din ţigara care refuza să se-aprindă. Inhală cu nesaţ fumul mai înecăcios ca de obicei, până când o gheară îi prinse inima şi i-o strânse puternic. Prin pânza neagră care se ţesea în faţa ochilor, o zări pe Toto, îngrozită, fugind de lângă el.

Marcel privea ţintă prin parbriz, fără să vadă. Mintea îi era năpădită de o mulţime de gânduri. O pleoapă i se zbătea enervat, îşi frecă de câteva ori ochiul, dar zvâcnirile se repetau, ca o presimţire. Reuşita întregii afaceri depindea acum de repeziciunea cu care izbutea să fugă.

— Mai repede! ceru namilei, dând astfel glas propriilor gânduri.

— Să nu ne oprească pentru exces de viteză.

Acul kilometrajului sărise de 130 şi drumul lăturalnic nu era dintre cele mai bune.

Namila nu înţelegea de ce este atât de crispat. Lui i se părea că totul merge perfect. Constată că ochii şefului se îngălbeniseră şi mai rău.

— A mers bine, spuse într-un târziu namila, cu dorinţa inconştientă de a-l linişti pe şef, dar şi cu aceea de a-l auzi confirmându-i părerea.

— A mers. Mai repede... unde se poate.

— Şi cu ăsta ce facem?

— Îl mai ţinem.

— N-ar fi mai bine să... arătă el cu capul spre adâncul unei prăpăstii pe lângă care tocmai treceau.

— Nu.

— Să spun drept cu... experienţa mea... cum să zic... dacă scapi de el, ai scăpat. Până dă de el, până... suntem departe.

— Trebuie să-l mai ţinem.

Namila ridică din umeri, nedumerit. Nu era treaba lui să hotărască.

În faţa casei lui Toto opri cu bara de direcţie chiar în poarta de fier şi sări de la volan cu sprinteneala unui om de şaizeci de kilograme, să deschidă. Cu coada ochiului privi în spate. Dima zăcea sub foaia de cort aruncată peste el.

Băgă maşina în garaj, închise uşa şi totul fu înghiţit, aşa cum înghite apa urma unui peşte care trece prin ea.

Din garaj, o uşă joasă, prin care treceai aplecându-te, dădea în locuinţă. Îl instalară pe Dima într-un fotoliu enorm, din piele, de altfel foarte comod. Marcel se opri o clipă, să răsufle. Îl transportaseră destul de greu, din cauza locului strâmt.

După ce-şi trase sufletul, lăsă storurile la ferestre şi aprinse lumina.

— Scoate-i plasturele şi dezleagă-l.

Namila trase fără nicio grijă de fâşia lată de plasture şi tăie legăturile.

Între timp, Marcel se îndeletnici cu o treabă care părea cel puţin ciudată pentru acest moment. Dintr-un sertar al unui scrin luă o fotografie mult mărită şi o lipi cu o bucată de scoci pe peretele din faţa lui Dima. Nu era alta decât fotografia pe care reuşise să le-o facă, lui şi lui Mihai, Remy, în timpul interogatoriului. Un zâmbet de o imensă satisfacţie îi încreţi colţul ochilor. Când i se păru că totul este pregătit, scoase din buzunar un mic tub din care ţâşni un miros înţepător, şi-l plimbă pe la nasul lui Dima. Venind de departe, de foarte departe, conştiinţa lui se adună şi, scuturându-şi capul, ca şi când atunci ar fi ieşit de sub apă, se dezmetici de-a binelea. În faţă îi apăru bărbatul cu ochii de gălbenuşuri pe care, din prima clipă, avu senzaţia că l-a văzut undeva, dar nu ştia unde.

Surpriza cea mare o avu atunci când dădu cu ochii de fotografia prinsă de perete... Aproape că nu-i venea să creadă, dar erau el şi Mihai, în birou. Juca tare de tot tipul cu ochii de gălbenuşuri, trebuia să recunoască.

*

Să te pocnească-n cap un tip ascuns într-o pădure te surprinde şi nu prea, dar să dai cu ochii de propria ta figură lipită pe-un zid într-o casă oarecare, poate să te lase cu gura căscată. Cred că i-am dat o satisfacţie grozavă tipului cu ochii galbeni, pe care-l simt gustând din plin uimirea mea. Şi nu-i o fotografie prea rea, deşi nu sunt deloc fotogenic. Dacă aş fi fost şi fotogenic...

— Sunteţi cam surprins, domnule...

— Dima! mă recomand eu ca un băiat bine crescut.

— Domnule Dima... Numele meu e Marcel.

Tonul lui nu este maliţios, cât satisfăcut, şi trebuie să recunosc că

are motive, în momentul de faţă atuurile sunt în mâna lui. Şi cum nu-l bănuiesc un jucător lipsit de experienţă, o să-mi fie destul de greu să câştig. Dar o partidă nu o pierdută decât atunci când se termină. În orice clipă mai poţi să tragi cartea salvatoare sau să arunci zarul bun.

— De ce sunteţi atât de uimit, domnule Dima? insistă el, privind în treacăt fotografia de pe perete.

— Să vă spun sincer, nu sunt atât de uimit pe cât credeţi... în multe case, în care sunt fete foarte tinere, am întâlnit pe pereţi fotografiile actorilor preferaţi. Altele obişnuiesc să păstreze cântăreţi, sportivi... multe nutresc o deosebită admiraţie pentru mine...

Tipul se-amuză. De ce n-ar face-o? În dreapta mea stă un urangutan cu revolverul îndreptat spre pieptul meu. Are o mutră care trădează un tip ce nu pare să-şi facă numeroase probleme de conştiinţă când apasă pe trăgaci.

— Într-adevăr, domnule Dima, aveţi motive de satisfacţie, fotografia e reuşită.

— Mai ales pentru mine, care nu sunt prea fotogenic. Acesta este, de fapt, motivul uimirii mele. Cum de-a putut domnul Remy să reuşească atât de bine?

Nu i-a prea plăcut că l-am numit pe cel care m-a fotografiat. Era sigur că n-am de unde să cunosc fotograful, dar într-un colţ al fotografiei se vede un fragment dintr-un aparat de emisie, pe care l-am găsit în lucrurile lui în ziua în care s-a predat. Acel aparat n-a stat pe biroul meu decât atâta timp cât a stat şi Remy la mine. Nu-mi închipui deloc cum de a reuşit. Poate aflu.

— Reuşită fotografie, deşi bănuiesc că n-a realizat-o în condiţii optime. Nu-mi reamintesc să mă fi rugat să zâmbesc, şi nici n-am observat aparatul în mâna lui.

Râde.

— Nici n-a avut... Fotografia a fost făcută cu cele două perechi de ochelari pe care le poartă. Prima pereche formează imaginea pe cea de-a doua, care are pe ea o substanţă sensibilă numai la temperatura corpului uman.

Încerc să reconstitui fiecare moment din ziua predării falsului telegrafist şi-mi reamintesc că, la un moment dat, l-am surprins privindu-mă fix, ţinându-şi lentila ochelarului înconjurată cu palma. Atunci am crezut că îl obosea lumina, iar el probabil că ţinea palma aproape, ca să ridice temperatura stratului sensibil la treizeci şi şapte de grade.

— A lucrat ingenios domnul Remy, constat.

— Dacă v-ar auzi, ar fi încântat. Ţine foarte mult să i se recunoască unele calităţi.

— Am să i-o spun personal.

— Dacă s-o ivi ocazia.

Pe faţa lui se-ntinde iar zâmbetul acela gras, care mă enervează.

— N-aduce anul, ce-aduce ceasul, domnule Marcel. Eu sper să am acest prilej.

— Într-adevăr, ar trebui s-aducă ceasul, domnule Dima. Peste douăzeci şi patru de ore, domnul Remy va fi departe, împreună cu mine.

Nu bănuieşte că Remy este de-acum într-un loc unde va avea timp să gândească pe-ndelete la cele mai ingenioase mijloace de fotografiere.

— Cum aţi reuşit să identificaţi fotograful?

— După un obiect de pe birou, care a aparţinut domnului Remy.

Am sesizat eu bine că nu-i convine că am identificat fotograful. Îmi mărturiseşte:

— Din orgoliu, n-am putut să nu v-o arăt.

— Orgoliul e un defect.

— În cazul meu, da.

— Şi defectele ne pierd.

— În cazul meu, nu, răspunde, revenind la tonul lui maliţios.

Mă fixează şi îi susţin privirea. Cred că-l privesc şi eu cu oarecare ironie, deşi nu prea am motive; în mâna mea nu sunt decât nouarii.

Se ridică de pe scaun şi-şi vâră până-n coate mâinile în buzunar. Tace câteva momente, înălţându-se când pe vârfuri, când pe tocuri, apoi îmi mărturiseşte ce are de gând:

— Domnule Dima, am să te rog să aştepţi aici... un timp mai îndelungat.

— Mă păstraţi?

— Ca pe un lucru foarte preţios, n-aveţi niciun motiv să vă simţiţi jignit.

— Încă e bine că v-aţi dat seama de valoarea mea.

— Dacă nu reuşesc să fug, veţi fi preţul răscumpărării mele. Dacă da – acum îmi trânti bomba – vedeţi şi dumneavoastră cum o să vă descurcaţi. Faceţi orice, numai de pe acest fotoliu să nu vă ridicaţi... dacă ţineţi să mai trăiţi.

Făcu un uşor semn spre urangutanul care se duse şi răsuci un comutator. Un foarte uşor bâzâit, ca de muscă enervantă, se auzi în interiorul fotoliului.

— Sper că n-o să plutească.

— O să explodeze.

Frumoasă perspectivă! Abia acum, în faţa acestei realităţi, mă uit atent în jur. I se pare că privirea mi se opreşte pe fereastră şi mă previne:

— Nu încercaţi să strigaţi, v-aţi uza glasul de prisos... Adio, domnul Dima!

— La revedere.

— Adio!

— N-am să uit niciodată prietenia cu care m-aţi tratat...

— Şi ca să nu mă dezmint...

Al dracului, se amuză copios. Lângă fotoliu e o măsuţă pe care acum observ un aparat de radio. Apăsă clapeta şi camera e inundată de ultimul şlagăr la modă.

— Aşa o să treacă timpul mai uşor...

Pe retină îmi rămâne mult timp zâmbetul lui scârbos şi ochii lui galbeni. Uşa s-a-nchis în urma lor şi stau cuminte în fotoliul foarte confortabil. Cam fără motiv, mai bine-zis fără niciun motiv, mă trezesc râzând, pentru că situaţia mea neplăcută mi se pare destul de caraghioasă, ca să râd în hohote.

Când mă amuz mai copios, uşa se deschide şi cineva intră în cameră. Râsul mi se opreşte-n gât. În cameră a pătruns femeia pe care o recunosc în prima clipă. De data asta îmi reamintesc că am mai văzut-o odată, pe stradă, la braţul unui bărbat urât şi cam copt... în mintea mea s-a aprins un bec de cinci mii de waţi. Ştiu unde şi când l-am mai văzut pe domnul Marcel, înainte de a-l reîntâlni la cabană. Acum ştiu când i-am mai privit ochii galbeni. Era atunci când a trecut pe lângă mine, când se ducea la-ntâlnire! Ce întâmplare stranie! Să fi ştiut atunci...

Femeia a intrat valvârtej, a trântit uşa în urma ei, s-a dus drept la şifonier, a scos o valiză şi a început să arunce în ea tot felul de lucruri. La început n-am observat, dar acum îmi dau seama că plânge, deoarece o aud din când în când suspinând. E în spatele meu şi nu mă pot întoarce s-o privesc, nu de alta, dar să nu păţească ceva fotoliul de sub mine. Nu ştiu când a deschis uşa Marcel, dar îl aud din prag, vorbindu-i:

— Trece, Toto... Eşti fată deşteaptă!

Se-apropie de ea, o prinde de umăr şi-i caută privirea. Acum îi văd în oglinda din faţa mea. El zâmbeşte la fel de scârbos, deşi îşi dă osteneala să pară impresionat de necazul ei. Nu înţeleg de ce-o consolează, dar probabil că are ea un motiv temeinic să plângă.

— Nu mai sta aici decât timpul absolut necesar şi vino acolo...

Hai, fii tare... Ai să uiţi mai uşor decât crezi.

Drept răspuns, ea se întoarse şi continuă să aleagă lucruri din şifonier. Nereuşita îl făcu pe individ să zâmbească iar. O privea cu ochi flămânzi, dar răi.

Plecă din cameră, făcând totală abstracţie de prezenţa mea. Prin oglindă asist cum tot felul de obiecte iau drumul valizei.

— Plecaţi pentru mai mult timp, domnişoară, sau voi avea plăcerea să locuim împreună?

Nu prea-i pasă de mine. Trece în camera de-alături, o aude trăgând sertarele unei mobile, răscolind grăbit în ele. Se-ntoarce cu o cutie pe care o aruncă în valiză.

— Îmi pare rău că nu reuşesc să vă atrag cât de cât atenţia...

Nu înţeleg de ce replica asta o opreşte din drum şi o face să se uite la mine. Acum îi văd ochii plânşi... plânşi bine.

— Vă aşteptaţi să arăt altfel? La examen ne-a ales după dosar, nu după...

Îmi arăt mutra, convins că o să-mi contrazică vorbele şi că, totuşi, nu mă găseşte rău, dar mă conving că m-a privit fără să mă vadă. Se-apucă iar de treabă. Aleargă de colo-colo prin casă, ca orice om care-şi face bagajul în pripă şi vrea să nu uite nimic din ce consideră necesar. Eu n-am ce face, îi dau cu gura, doar doar voi reuşi s-o scot din muţenia ei, s-o prind într-un dialog şi, cine ştie, poate s-o conving să-mi dea o mână de ajutor. Nu prea văd să am multe şanse, dar în situaţia mea nu-ţi poţi permite să scapi o ocazie chiar dacă procentul de reuşită este de unu la un milion. Sub mine bâzâie enervant maşina infernală care mă-mbie să fac ceva, orice, măcar aşa, ca să nu mă mai gândesc la situaţia frumoasă în care sunt.

— Cred că te-nţeleg, îi spun, când mi se pare că face o pauză în goana ei prin cameră. E rău să fii cea mai mică rotiţă, să te-nvârteşti după toate celelalte. Vrei să te opreşti, să scapi, dar...

— Taci! strigă ea la mine atât de violent, încât mă sperii pur şi

simplu. Taci odată! Vreau să mori şi tu! Toţi să muriţi! Toţi, toţi, şi unii şi alţii! Să nu mă mai hărţuiţi!

Nu a ţipat, a urlat pur şi simplu, şi nu numai la mine, la noi „toţi", cu alte cuvinte şi la omul cu ochii de gălbenuşuri care a părăsit de curând camera. Femeia asta a suferit un şoc puternic, dacă s-a descumpănit în halul ăsta...

Ar mai fi urlat aşa, dezlănţuit, şi eu aş fi ascultat-o neputincios din fotoliul meu confortabil, dacă uşa camerei nu s-ar fi deschis cu oarecare zgomot şi în prag n-ar fi apărut, cu mutra schimonosită de furie, Marcel. Gura i se strâmbase într-un rânjet care mă-nfioră pur şi simplu. În mână ţinea un tub ascuţit la un capăt, ca un creion metalic de reclamă, foarte gros. Când îl văzu, femeia îşi înghiţi cuvintele, privind îngrozită spre mâna lui, care se juca răsucind acel „ceva", pe care nu-l identificata încă prin oglindă.

— De ce să murim cu toţii, Toto? întrebă el cu un calm şi o blândeţe care-mi făcu pielea de găină pe mine. De ce să murim? Şi poate că nici nu vrei să murim toţi, poate că ar fi mai bine să trăiască el, spuse şi arătă spre mine.

Vorbea apropiindu-se de ea, şi femeia înţelese că viaţa ei n-atârnă decât de-un fir de păr, pentru că groaza cea mai neagră se citea în privirea-i tulbure. Scânci ca un copil care cere îndurare:

— Nu... Marcel... Te rog...

— De ce vrei *tu* să murim, Toto? continuă el să-ntrebe, obsedat de cele auzite. De ce?

Toto se retrase câţiva paşi, apoi încercă să fugă spre camera de baie, dar din tubul din palma lui Marcel ţâşni o lamă de oţel care şfichiui scurt prin aer şi se-nfipse în spatele ei, chiar sub omoplat. Femeia se opri atât de brusc, de parcă s-ar fi lovit de un geam imens, invizibil, care nu-i dădea voie să mai înainteze. Întoarse privirea speriată, şi mirată, şi rugătoare spre el, bolborosind în neştire:

— De ce, Marcel?... De ce?

O a doua lamă, a treia, a patra ţâşni intermitent, şi mi-am întors privirea de la ea, să n-o mai văd zbătându-se. Îl privesc pe el, şi în clipele astea sunt convins că e nebun. În privirea lui citesc pasiunea crimei şi ura şi, parcă, deşi nu-mi vine să cred, o perversitate diabolică de bărbat refuzat care se răzbuna. Aş putea să jur că zvârcolirile ei îi produc o plăcere bolnavă. Nebunul a iubit-o pe femeia asta. Şi asist la cea mai cruntă scenă de răzbunare pe care mi-o pot închipui.

Rămase mult timp cu privirea pironită pe trupul fără viaţă. Nările îi fremătau ca şi când ar fi adulmecat ceva, colţul gurii îi alunecase în jos, un muşchi i se zbătea violent în obraz, parcă ar fi vrut să scape de sub piele. Mă tem că în clipa în care se va dezmetici, va îndrepta spre mine aruncătorul de lame şi va termina cu toate aici... Dar cred că nici nu şi-a mai amintit de mine. S-a smuls violent din loc şi a năvălit afară din cameră, gata să răstoarne namila care asistase şi ea la toată scena.

Am rămas singur cu cadavrul scăldat în sânge la câţiva metri, şi cred că sunt la un pas de-o criză de nervi. Îmi vine să mă ridic de pe fotoliu, orice s-ar întâmpla, numai să se termine într-un fel povestea asta. Rezist primului impuls, închid ochii şi încerc să devin rezonabil. N-are rost să mă curăţ ca un prost, în timp ce individul îşi vede de drum, cu treburile aranjate. La urma-urmei, asistasem la o „scenă de familie” şi n-avea rost să-i dau o importanţă mai mare decât o merită. Mă uit cu compasiune la cea care până acum câteva minute a fost o femeie atât de frumoasă. O femeie care ar fi putut înfrumuseţa viaţa unui bărbat şi pe a ei, ce-ar fi putut să se bucure de dărnicia naturii, şi ar fi putut de asemenea să dea viaţă unui copil la fel de frumos. Acum zace la picioarele mele desfigurată de groază, pentru că murise stăpânită de acest sentiment ce-i rămăsese întipărit în trăsăturile rigide ale chipului.

Dar n-am timp de filosofie. Dorinţa de a face totul pentru a scăpa persistă în noi chiar şi atunci când e absurdă. Cel puţin aşa mi se pare acum gândul că trebuie să fac ceva. Ce să mai încerc în situaţia asta limpede ca lumina zilei? Stau pe un fotoliu de pe care nu mă pot ridica, sunt încuiat într-o cameră evident departe de orice ureche omenească, pentru că altfel n-ar fi plecat atât de sigur de el. Nu-mi dau deloc seama pe unde ar putea fi situată această locuinţă. M-au adus leşinat. Nu ştiu cât a durat drumul, de câte ori a cotit, aproximativ la cât timp, ca să încerc o localizare în spaţiu. Dacă eu nu pot chema pe nimeni, să-ncerc să descifrez vreun zgomot care vine de-afară, poate aşa să aflu câte ceva.

Mă enervează muzica optimistă care se revarsă spre mine din difuzorul radioului şi-l închid cu oarecare furie. Îmi amintesc ironia lui Marcel din clipa când l-a aprins. Bine că e destul de-aproape de mine şi nu sunt nevoit s-ascult la infinit muzică, şi sfatul medicului, şi nu ştiu ce consideraţiuni despre timpul probabil...

Hotărât lucru, aş putea să jur că sunt în centrul pământului. Dacă închid ochii, realizez perfect starea probabilă a propriului meu mormânt: la fel de linişte, la fel de întuneric, la fel de confortabil, pentru că, trebuie să mărturisesc, o fi el fotoliul ăsta cu „cheie", dar de stat se stă minunat în el. Am întâlnit puţine la fel de confortabile.

Tot stând eu aşa, probabil că m-am împăcat cu soarta, pentru că-mi vine chef s-ascult muzică. Ba chiar mă gândesc la câteva melodii preferate, pe care aş dori să le-ascult. Nu cu aer patetic, „pentru ultima oară", ci pur şi simplu mi-ar face plăcere să le-aud. M-am lămurit că altceva n-am nicio şansă s-aud. La urma urmei, cea mai mare şansă am s-aud o bubuitură, pe care n-aş vrea s-o savurez în toată splendoarea ei.

Probabil că speranţa se ţine de mine ca scaieţii de oaie, dacă-mi mai arde de muzică. E ciudat cât de greu admitem propria noastră dispariţie. Asta, cred eu, face să nu ne pierdem chiar cu totul

cumpătul şi să nu devenim laşi. *Evident*, nu voi pieri, dar încă nu ştiu cum voi scăpa. *Evident*, nu ştiu mai ales *cum* voi scăpa.

Întind mâna să apăs iar clapa aparatului de radio şi sub cutia lui văd colţul unui plic, pe care-l trag afară, curios ca o adolescentă. Ziare n-am, cărţi, nu o scrisoare nu poate să fie decât plăcută, chiar dacă nu-ţi este adresată, sau mai ales atunci. Iată cum şi în ce împrejurări ne trădăm adevărata fire: sunt un indiscret!

Vă închipuiţi că n-am luat plicul numai ca să aflu cine îi mai scrie gazdei, ci mai ales pentru altceva. Orice scrisoare ajunge la destinatar numai dacă are adresa pe ea. Ori eu citesc şi constat, cu o bucurie cam nejustificată – îmi fac curaj – că sunt în strada Piersicilor, numărul 93, pentru că scrisoarea a fost expediată pe această adresă. Numele gazdei este Toto Păltineanu, din Bucureşti. Îmi amintesc că Marcel aşa i s-a adresat femeii. Vasăzică sunt în Bucureşti, strada Piersicilor, 93, în locuinţa domnişoarei Toto Păltineanu. N-am nicio idee unde ar putea să fie strada asta, dar mă bucur ca un naiv, am senzaţia că am aflat ceva, că am făcut, deci, un pas înainte. Cine expediază? Mă interesează, şi încă foarte tare, pentru că expeditorul este Marius – atât semna pe spatele plicului. Scrisoarea fusese expediată din Bucureşti şi, din conţinutul ei, am dedus că tânărul o scrisese într-un moment de cumpănă. Sunt pasaje care mă impresionează pur şi simplu, îmi dau seama că acest băiat a intrat într-o situaţie îngrozitoare, în care nu s-a dorit niciodată şi din care nu ştie cum să iasă. Înţeleg cu atât mai bine fiecare cuvânt al scrisorii, cu cât îl cunosc pe cel care a trimis-o. Nu mă mai miră tristeţea neputincioasă, absolută, de pe chipul lui. Oare ce-o fi făcând? Dacă în cele din urmă va găsi puterea să se smulgă din lanţul în care stă, ca o verigă minoră, şi... şi de la el îmi va veni salvarea?

Cenzurez imediat acest gând, mai mult o dorinţă a mea decât o realitate posibilă, dar iată ultimul pasaj al scrisorii:

„Sunt gata la orice gest, Toto, dacă tu îmi promiţi că vei fi alături de mine. Eu... eu singur te voi scăpa de Marcel, într-un fel oarecare. Trebuie să te salvez, să ne salvăm din braţele lui. Aici nu-l cunoaşte nimeni, nu se va afla că a dispărut... Promite-mi că vei veni cu mine undeva departe, unde să nu ne ştie nimeni, într-un orăşel liniştit de provincie, în care să ne trăim dragostea"...

Poate că cineva spune că acel licăr de speranţă încolţit în mintea mea e cu totul hazardat. Marius îl iubea atât de tare pe omul cu ochii galbeni, încât era gata ca *„el... el singur"* să-i vină de hac... Poate că nu s-a răzgândit!

Până atunci, stau liniştit în fotoliu şi aştept. Ce? Nu ştiu. O idee. Cred că o idee.

Şi deodată... Jur că şi Arhimede tot aşa trebuie să-şi fi descoperit principiul. Parcă deodată ţi se sparge un balon de săpun în cap şi din el îţi vine cadou o idee mare... Aşa mi s-a întâmplat şi mie. Privirea îmi rămâne pe aparatul de radio... *Aparatul de radio*! Vasăzică, lângă mine, radiofonist amator încercat, se află un aparat de radio, în care sunt lămpi, şi electrolitici, şi condensatori, şi rezistenţe, şi... nu aşteaptă decât un om priceput care să realizeze, aţi ghicit ce, un aparat de emisie. Ideea mă face să transpir, nu pentru că aş avea vreo şansă să scap cu ajutorul ei, ci pentru că îmi dă ceva de lucru... Fac ceva ca să scap... Aparatul nu va bate prea departe, dar mai ştii ce amator dă de mine în eter, şi...

Cochetăria la bărbaţi este un lucru extraordinar, şi o recomand tuturor. Ce s-ar fi întâmplat dacă în buzunar n-aş fi avut mica, nevinovata mea trusă de unghii, cu foarfecele ei ghilotină? Nevinovata trusă pe care Marcel a considerat că n-are rost să mi-o ia, gândindu-se, probabil, că în atâtea ore am să mă plictisesc, şi pilitul unghiilor o să-mi facă aşteptarea mai plăcută. Îţi mulţumesc, Marcel, ochii tăi galbeni parcă nu mai sunt chiar atât de scârboşi.

Iau aparatul de radio în braţe, găsesc schema lipită pe

apărătoarea din spate a cutiei şi m-aşez pe studiat. Timp am destul, adică am şi nu prea, dar sunt hotărât să mă grăbesc... încet...

*

Mihai intră într-o panică furioasă, care îi sperie pe cei din jur.

— Dima e-n pericol!

— De unde-a transmis?

— Nu ştiu! Căutăm toată pădurea, cu toate forţele. Când să-mi spună locul, s-a-ntrerupt.

Era limpede că se întrerupsese pentru că cineva îl forţase s-o facă, altfel nu rămâi cu fraza la jumătate. De fapt, Mihai mai auzise ceva, ca o icnitură scurtă, şi ar fi jurat că o scosese Dima în clipa în care cineva îl lovise. Apoi zgomotul puternic, probabil din clipa căderii aparatului.

S-a gândit că Dima a transmis imediat ce s-a afundat în pădure şi ordonă ca cercetările să înceapă de la liziera dinspre uzină spre interior. Şi aşa se procedă, numai că între timp Marcel se urcase în maşină şi se afundase pe drumul de căruţă care ducea spre interiorul pădurii. La câţiva kilometri era şoseaua, în partea opusă uzinei. Cei care îl căutau veneau în urma lui.

Îl descoperiră pe Marius mort, căzut lângă buşteanul pe care stătuse împreună cu Toto.

— E tânărul despre care mi-a cerut să aflu tot ce se poate afla.

— Unde stă?

— Locuieşte cu mama lui, în sat. Mă duc s-o aduc aici.

Mihai sconta pe şocul provocat de imaginea fiului omorât, după toate aparenţele, chiar de cei pe care i-a servit. Dacă mama lui ştie ceva, poate că o să mărturisească unde sunt cei care l-au răpit pe Dima.

Pe Cornelia au găsit-o lucrând un pulovăr, într-un calm desăvârşit, care contrasta puternic cu tot ce se întâmplase. Mihai se

întrebă dacă ea este cea pe care o căuta.

— Marius e la uzină... Căutaţi-l acolo.

Ceva era cu femeia asta şi Mihai nu înţelegea ce. Măcar din curiozitate şi tot ar fi trebuit să întrebe de ce-l caută, cine sunt, dar ea le zâmbea binevoitor, surprinzător de detaşată. Privirea ei trece prin lucruri, fără să le vadă. „Ce mama dracului, parcă-i o morfinomană trezită din somn!” îşi spuse Mihai, contrariat de purtarea ei nefirească.

— Doamnă, vă aduc o veste neplăcută... Băiatul dumneavoastră... a alergat prin pădure şi a căzut... rănindu-se... rănindu-se mai grav... Vreţi să mergeţi cu noi să-l ajutaţi?

— Da, merg... trebuie să fiu lângă el...

Dacă i-ar fi spus că fiul ei o aşteaptă la o petrecere în pădure, ar fi reacţionat la fel.

Pe drum, figura ei neutră îşi schimbă expresia, deveni gânditoare, se vedea efortul pe care-l făcea de-a se concentra. Abia acum începea să înţeleagă ce îi spusese Mihai în legătură cu băiatul ei. Îngrijorată, întrebă:

— Ce spuneaţi că s-a întâmplat?

— Fiul dumneavoastră este într-o situaţie... destul de gravă.

În sfârşit, reacţionă ca un om normal.

— E... arestat? şovăi ea îndelung, până rosti ultimul cuvânt.

— Nu... Cred, cred că „prietenul” pe care probabil că-l ştiţi s-a răzbunat pe el...

Printre dinţii încleştaţi, mama scăpă un geamăt de animal rănit. Îşi frământa în aşa hal mâinile, încât Mihai se aştepta din clipă în clipă s-audă cum i se rupe un deget. Era ceva nefiresc în această tortură neputincioasă, de o violenţă dusă la extrem.

— Ne puteţi ajuta să punem mâna pe cel care s-a răzbunat pe fiul dumneavoastră. Trebuie să-l găsim cât mai repede... înainte de-a mai comite încă o crimă.

— Crimă? strigă pur şi simplu femeia. Încă o crimă? Marius e mort?

În clipa aceea maşina opri şi când Mihai trase prelata I.M.S.-ului într-o parte, mama îşi văzu copilul lungit la pământ. Dădu un ţipăt, vru să se repeadă spre băiat, dar căzu fără cunoştinţă după primul pas.

Când şi-a revenit, n-au mai putut afla nimic de la ea. Şocul lăsase urme puternice. Obrazul de ceară, gura încleştată, ochii imobili, surdă la orice se petrecea în jur.

— Duceţi-o la spital! ceru Mihai. Drumul ăsta s-a închis. Mult timp nu vom putea afla nimic de la ea, poate niciodată.

Între timp se dăduse alarmă generală, se luaseră urmele cauciucurilor automobilului care staţionase în apropiere, se ajunsese, cu ajutorul unui câine, până la şosea, dar de aici urma se pierdea. Ceea ce părea sigur, era faptul că se îndreptaseră spre Bucureşti.

Mihai porni şi el spre Capitală.

La Bucureşti lumea era în alertă. Dima era căutat cu toate mijloacele posibile. Se hotărâse ca cel mai mic indiciu să fie comunicat lui Mihai, care se instală în biroul lui, lângă telefon. Începu o lungă şi istovitoare aşteptare. La fiecare telefon tresărea plin de speranţe, dar de fiecare dată primea acelaşi mesaj: „În sectorul cutare, nicio veste".

Trecu după-amiaza în această aşteptare ternă, când lui Mihai îi veni ideea de-a încerca să afle ceva de la Remy, falsul telegrafist. Ceru să fie adus la el.

— Domnule Remy, ai un prilej unic de a-ţi uşura situaţia, îi vorbi fără ocol. Căpitanul Dima a dispărut şi am toate motivele să cred că prietenii dumitale ştiu ceva de toată povestea asta. De asemenea, am motive să cred că nu este mort, ci răpit. Unde puteau să-l ascundă, şi în ce scop? Pentru dumneata afacerea asta s-a încheiat,

nu rămâne decât să faci ceva ca să ieşi cât s-o putea mai bine din ea. Ai acest prilej. Unde este Dima?

— Nu ştiu.

— Mi-ai dat un răspuns pripit. Poate că e mai bine să te gândeşti câteva minute.

— Nu ştiu. Dacă sunt atât de categoric, vă închipuiţi că nu ştiu. Vă rog să mă credeţi că v-aş spune, dar nu cunosc decât o singură casă aici, aceea în care am stat.

— La Cornelia şi la fiul ei Marius?

Remy nu se aştepta ca Mihai să-i cunoască pe cei doi. Oare ce mai ştia?

— Da, e singurul loc cunoscut de mine, dar se pare că nu mai are rost să vi-l divulg.

— Am fost la Cornelia şi nu este acolo.

— În altă parte... ridică din umăr a neştiinţă.

— Dacă, totuşi, voi afla că nu mi-ai spus adevărul, asta va fi ca o piatră de picioarele dumitale.

— Nu ştiu, răspunse Remy şi mai sigur de el. Credeţi-mă că nu ştiu.

Îl trimise înapoi în celulă şi rămase cu coatele pe masă, construind zeci de ipoteze şi renunţând pe rând la toate. I se păruse că Remy nu-l minţise. Pe undeva era firesc să fie aşa. Rolul lui fusese foarte precis în această afacere: să plaseze aparatul emisie-recepţie în biroul directorului Taflan şi apoi să stea cuminte şi s-aştepte rezultatele.

Către miezul nopţii telefonul sună violent şi lui Mihai, care era nici treaz, nici adormit, cu fruntea rezemată chiar de receptor, îi trebui câteva secunde până să-şi dea seama ce se-ntâmplă.

— S-a primit un mesaj de la tovarăşu' căpitan Dima.

— Ce spui?

— S-a primit un mesaj de la tovarăşu' căpitan Dima. Da' nu poate

să fie dumnealui.

— Mai întâi îmi spui că s-a primit un mesaj de la el şi apoi că nu poate să fie el. Ce vrei să cred? Ce fel de mesaj.

— Prin Morse. Un emiţător foarte slab.

— Şi de ce nu crezi că este el?

— Eu cunosc cum „bate" dumnealui. Cel care transmite acum nu „bate" la fel. Să nu fie vreun truc. Precis nu este „bătaia" tovarăşului căpitan.

— Şi ce spune?

— „Aici Dima... Strada Piersicilor, 93". Repetă mereu adresa asta... chiar și-acuma.

Mihai luă măsuri speciale în vederea apropierii de adresa respectivă. Dacă este, într-adevăr, o cursă? Cel care recepţionase mesajul avea perfectă dreptate. Telegrafiştii se recunosc după „bătaie", aşa cum grafologii recunosc după scris.

În timp ce gândea la toate astea, cu ajutorul unui foarte bun specialist, Mihai îşi schimbase complet înfăţişarea. Părea un autentic poştaş, care îşi ţinea pe umăr, firesc, geanta plină de scrisori şi ziare.

— Gata mandatul?

— Câteva minute şi...

Totul fusese pus la punct în cele mai mici amănunte. La adresa respectivă locuia o oarecare Toto Păltineanu, ai cărei părinţi erau în provincie. Pentru ca apropierea lui să fie cât mai autentică, se confecţionase un mandat poştal din partea tatălui, în valoare de 1500 de lei. Ca să poată sta cât mai mult în preajma destinatarei, şi pentru a justifica de ce vrea să între în casă, i se dăduseră toţi banii în hârtii de câte 5 lei, să dureze cât mai mult număratul lor. Se făcuse ora 7.

Fu lăsat pe o stradă paralelă. Când ajunse în dreptul casei cu numărul 93, Mihai văzu, două case mai departe, o maşină a Salvării, în care ştia că sunt oamenii de intervenţie, în caz de nevoie.

La prima vedere clădirea părea pustie. Un gard de fier, năpădit de iederă, iar în fundul unei curţi destul de mari, o casă gospodărească,solidă, dar care nu lăsa o impresie deosebită. Lipit de ea, garajul. Storurile erau trase la ferestre, deşi acum, vara, mai toate casele au măcar un oberliht deschis. De ce nu voiau proprietarii să profite de aerul curat al acestei frumoase grădini?

Prima surpriză edificatoare pentru Mihai fură urmele cauciucurilor din, faţa garajului, aceleaşi cu cele din pădure. Ar fi jurat.

Sună. Cu mandatul telegrafic în mână, ca să fie văzut dinăuntru, aşteptă îndelung, dar nimeni nu apăru. Bătu în uşă, ca şi când ar fi crezut că soneria e defectă, dar cu acelaşi rezultat. Se hotărî să bată în storurile ferestrelor, mai întâi în ale camerelor din faţă, apoi ocoli casa, unde mai descoperi încă o încăpere. Bătu într-un anume fel, ca un semnal, litera „d" a alfabetului Morse. La a doua bătaie, din cameră se auzi, destul de slab, dar totuşi distinct, glasul lui Dima, îndemnându-l să între. Bătu mai puternic şi, de data asta clar, Dima îi strigă să forţeze uşa. Alergă la poartă, făcu un anume semn spre maşina Salvării şi peste câteva minute în faţa intrării se aflau doi lăcătuşi. Pătrunseră destul de uşor în casă. Ajunseră în camera în care Dima stătea, aparent confortabil, dar cu barba crescută, cu ochii roşii de oboseală şi palid ca un cadavru.

— Răsuceşte comutatorul de lângă uşă! îi ceru lui Mihai.

Bâzâitul din fotoliu încetă. Se părea că nu-i mai paşte niciun pericol.

— Ieşiţi din cameră.

Fără să ceară nicio explicaţie, Mihai şi unul dintre lăcătuşi îl ascultară. Precaut, aşteptându-se din clipă în clipă să sară în aer, Dima se ridică. Nu se întâmplă nimic.

— Intraţi. Să fie cercetat fotoliul ăsta, dar cu mare grijă, are în el o maşină infernală. Duceţi la morgă femeia asta. Îţi explic eu,

răspunse privirii mirate cu care Mihai îl întrebă ce s-a întâmplat.

*

Numai cine a picat de-a-npicioarele de oboseală şi n-a putut să-şi lase capul pe pernă ştie cât preţuieşte somnul. Aş da „un regat pentru un... pat” fie şi de scânduri, numai să mă pot lungi şi să sforăi, şi să topesc tensiunea asta din mine, care mă copleşeşte.

Sunt bucuros că m-am ridicat în picioare fără să păţesc nimic, dar n-am timp să răsuflu o clipă. De iuţeala cu care voi acţiona acum, depinde succesul.

— Încuiaţi aici, lăsaţi pe cineva de pază şi hai repede la Remy.

— Am stat de vorbă cu el, jură că habar n-are de casa asta.

— S-ar putea, dar are habar de multe altele, printre care una hotărâtoare cu ajutorul căreia vom pune mâna pe individul care m-a adus aici.

Remy nu se arătă deloc mirat că mă vede. De unde deduc că nu ştia ce mi se întâmplase. Surprizele am să i le fac eu. Fără niciun cuvânt, scot din sertarul biroului fotografia pe care mi-a prins-o Marcel înaintea ochilor şi i-o pun în faţă. „Degeaba, domnule Remy, şi un copil şi-ar fi dat seama că ai rămas ţuţ când ai văzut-o.” Îl las s-o privească mult, să vedem dacă recunoaşte singur, dar tace, prins cu mâţa-n sac. Bine, deschid eu atacul:

— Mi-a oferit-o domnul Marcel din orgoliu, ca să-mi dovedească ce iscusit fotograf sunteţi... şi a trebuit să admit că da.

Nu-l mai întreb dacă o recunoaşte, ci vorbesc ca şi când nu s-ar mai putea tăgădui că el a făcut-o.

— I-am promis că am să vă exprim personal admiraţia mea, şi el s-a îndoit. Iată că mă ţin de cuvânt. La urma-urmei, domnule Remy, o fotografie excelentă, mai ales făcută în condiţiile cunoscute. Un ochelar nu este un vizor, şi cu toate astea aţi încadrat perfect, mai mult chiar, m-aţi prins din unghiul cel mai favorabil: în fotografia

dumneavoastră rivalizez cu Jean Marais. Dacă ar exista vreun concurs de frumuseţe prin fotografie, n-aş ezita s-o trimit. Toată admiraţia pentru felul cum v-aţi îndeplinit ambele misiuni: plasarea microaparatului în biroul directorului şi fotografia mea.

Aş putea să jur că tipului îi făceau plăcere cuvintele mele, pentru că ştia că dincolo de uşorul meu ton ironic aveam toate motivele să recunosc că-şi cunoaşte meseria.

— Cred că am lucrat destul de bine, acceptă el cu oarecare falsă modestie. Dar dacă, totuşi, sunt aici, şi dumneavoastră îmi arătaţi fotografia asta, înseamnă că aş putea să vă întorc complimentele.

— Da, parcă ar trebui să fim şi noi mulţumiţi de ceea ce am făcut, mă umflu eu în pene, nu de alta, dar o atmosferă binevoitoare, uşor comică, nu poate să facă rău discuţiei care ştiu că va urma.

Domnule Remy – continui – felul dumneavoastră de a fi şi de a privi lucid situaţia îmi dă încrederea că ne vom înţelege. Vă daţi perfect de bine seama că sunteţi aici, şi că nu staţi prea pe roze, ca să spun aşa.

— Aţi găsit expresia cea mai fericită: nu stau deloc pe roze, dar în meseria noastră ştii de la-nceput că într-o zi s-ar putea să greşeşti şi să te aşezi pe ghimpi şi nu pe petale. E ceea ce mi s-a întâmplat acum...

— Iar mie aseară... E adevărat, nu stăteam pe ghimpi, dar pe o bombă, da... şi nu părea deloc mai plăcut. Pentru că nu ştiţi cum mi-am petrecut noaptea, şi pentru că a fost una dintre cele mai plăcute din viaţa mea, am să v-o povestesc...

I-a plăcut mai ales felul în care am scăpat, dar nu mă mai felicită. Ar fi fost prea mult, n-ar mai fi rămas decât să ne îmbrăţişăm, plini de admiraţie unul pentru celălalt. Povestea mea a creat un climat propice pentru a-i putea spune, în cele din urmă:

— Domnule Remy, nu cred că mai aveţi vreun motiv să nu vă uşuraţi soarta, şi după cum bine ştiţi, o puteţi face într-un singur fel,

spunându-ne unde îl putem întâlni pe Marcel.

— Habar n-am.

— Unde este acum, nu ştiţi, dar unde va fi la o anumită oră, da. Când i-am spus că am să vă exprim personal admiraţia pentru calitatea fotografiei, mi-a mărturisit că nu voi mai avea prilejul, deoarece dumneata, împreună cu el, veţi fi departe în următoarele douăzeci şi patru de ore. E uşor de dedus că urma să vă întâlniţi undeva, pentru a putea pleca împreună. Dacă ne-aţi mărturisi unde... cred că ne-aţi face un real serviciu.

Remy zâmbi, uşor ironic. „Nu e prost lipul, a înţeles repede şi ce-i cu el, şi ce are de făcut." Nu ştiu de ce, îndemnat de-un instinct care nu mă lasă niciodată la ananghie, mai arunc câteva vorbe, ca să preîntâmpin un refuz:

— Ştiu că domnul Marcel avea neapărată nevoie de dumneata, ca să poată pleca.

Jur că am aruncat aceste ultime vorbe într-o doară, gândindu-mă că el s-ar fi putut să-mi spună că la ora asta e prea târziu, că întâlnirea ar fi trebuit să aibă loc acum cinci ore şi că Marcel este acum departe de ţară. Efectul cuvintelor mele fu cu totul neaşteptat. Zâmbetul fin se şterse de pe figura lui şi o uşoară dungă apăru între sprâncenele-i bogate. Îşi punea serios problema, câte mai ştiu şi ce atitudine trebuie să adopte în noua situaţie. „Dacă-i aşa, stai, băiatule, că-ţi mai servesc eu de-astea care să-ţi dea de gândit."

— Ideea de a vă condiţiona doi oameni nu e rea, îi poate face pe doi parteneri să lupte unul pentru celălalt până-n pânzele albe. Cu ce îl ai dumneata la mână, de te aşteaptă cu atâta loialitate? După câte-l cunosc acum, o fi şters-o bucuros fără s-aştepte...

Ţintesc numai decari! Tipul a căzut rău pe gânduri. S-o-ntorc puţin şi să-i reamintesc convorbirea noastră amicală de adineauri.

— Realismul conversaţiei de până acum mă face să cred că n-o să acceptaţi să vă agravaţi situaţia fără niciun motiv. Nici aşa, el cu

paralele dincolo, dumneata cu ponoasele aici. Şi nici nu e un tip prea agreabil, trebuie să recunoaşteţi, cu ochii lui galbeni ca şofranul. Primul lucru pe care am să-l fac, am să chem medicul să-i facă probele hepatice.

Zâmbeşte!

— Domnule Dima, jucaţi cu cărţile pe faţă. Într-adevăr, cred că aşa cum ştii să câştigi, trebuie să şiii să şi pierzi. Se pare că a sosit momentul să dau dovadă că ştiu şi acest lucru mai neplăcut. Da... Marcel nu poate pleca fără mine. Cine a pus la cale tot „jocul", s-a gândit la toate, chiar şi la felul de-a fi al lui Marcel. E adevărat că nu m-ar fi aşteptat, dacă n-ar fi trebuit s-o facă. Dar, pentru că tot va veni clipa mărturisirilor, să-ncep de-acum, ca să puteţi înţelege mai bine.. Suntem trimişi aici de o societate onorabilă.

— Nu mă-ndoiesc!

Nu mi-am dat seama în prima clipă de ironia spontană din cuvintele mele, dar tipul e suficient de deştept ca să se amuze.

— Cu toate astea, aşa este. Sute, poate chiar mii de oameni care lucrează în acest „trust", pentru că, de fapt, este un trust, sunt convinşi că sunt angajaţii unei societăţi mai mult decât oneste. Cine n-a auzit în apus, şi poate că şi dumneavoastră aţi auzit, de trustul „Creierii secolului XXI"?

— Am auzit, într-adevăr. Un trust ştiinţific cu preocupări mai mult decât meritorii în dezvoltarea tehnicii epocii noastre.

— Vedeţi? Abia acum am să vă fac mărturisirea care o să vă mire în cel mai înalt grad. „Creierii secolului XXI"este o formidabilă înşelătorie şi cred că nimeni n-ar putea dovedi asta. Trustul este, de fapt, o asociaţie banditească, ai căror şefi sunt total necunoscuţi celor de rând, după cum cei „de rând" nu se cunosc între ei, decât într-un număr foarte restrâns. Iată de ce puteţi să mă credeţi că eu şi Marcel nu suntem vechi cunoştinţe; dimpotrivă, ne-am văzut prima dată cu prilejul acestei... acestei acţiuni, deşi bănuiesc că facem

amândoi parte de mai mult timp din trust. De asemenea, cei care urmează să ne „recupereze” de-aici nu ne vor recunoaşte decât după o anume parolă, pe care eu n-o ştiu.

— Am înţeles că dumneata eşti legat de el prin această parolă, pe care n-o cunoşti, deci nu poţi pleca, pentru că nu vei fi primit... Unde? În ce chip urma să plecaţi?

— Cu un vapor care stă în ancoră în rada portului Constanţa. A transportat o încărcătură oarecare şi, cu acest prilej... Sunt convins că numai câţiva oameni, câţiva oameni din echipaj, cunosc şi această a doua misiune.

— Este o navă a trustului?

— Desigur. O navă de transport care este folosită şi în alte scopuri, atunci când se iveşte nevoia.

— Un trust destul de puternic.

— În care optzeci la sută dintre oameni habar nu au cu ce se îndeletnicesc. Sunt savanţi de bună-credinţă care experimentează cele mai noi metode de producţie în foarte multe ramuri ale economiei. Primesc planuri, le experimentează, comunică rezultate, nu ştiu ale cui sunt şi cum au ajuns la ei. Sunt convinşi că provin din alte laboratoare ale trustului, iar secretul în care sunt obligaţi să lucreze îi explică prin tot mai frecventul spionaj economic practicat de concurenţă. Toţi ştiu că trustul are laboratoare în mai toate ţările dezvoltate ale lumii, dar şi în locuri mai puţin cunoscute, pe diferite insule aproape pustii, de exemplu.

— Într-un asemenea laborator va ajunge, sau a ajuns, şi inginerul Adrian Pangrati?

— Cred că mai e pe vapor, dar e posibil să fi fost expediat.

— Unde?

— După cum aţi spus, spre unul dintre laboratoarele trustului. Vor face totul ca să-l determine să lucreze pentru ei... de la momeala unui onorariu substanţial, la ameninţări diverse. Trustul face orice

ca să racoleze un savant care se dovedeşte ingenios şi al cărui cap promite noi invenţii.

— Când urma să-l întâlneşti pe Marcel?

Îşi consultă ceasul. Un zâmbet amar, resemnat, îi încreţi colţurile ochilor. Desigur, se gândeşte cât de aproape a fost de victorie. Poate că e şi puţină răutate în zâmbetul lui, vrea să-i joace un renghi lui Marcel.

— Peste două ore trebuia să mă-ntâlnesc cu el la Constanţa într-un local, „Marinarul fără griji”.

— Din care a fost răpit Pangrati?

— Da... E aşezat propice, pe malul mării. M-aşteaptă cam demult şi cred că e plin de griji.

Zâmbetul lui e maliţios, cu siguranţă vrea să-i facă bucata omului cu ochii galbeni.

— De ce eşti îngrijorat, dacă întâlnirea e fixată peste două ore?

— De azi-dimineaţă s-a dus din trei în trei ore în local şi m-a aşteptat.

— Şi dacă nu vă întâlniţi?

— Peste nu ştiu cât timp de la ora ultimei noastre întâlniri, vaporul va pleca... fără el.

— De ce nu şi cu el?

— Cei de pe vapor nu-l cunosc. El a lucrat într-un centru, cei de pe vapor sunt oamenii mărilor... Se vor recunoaşte prin parolă.

— Spune parola şi...

— Nu cred că e numai atât. Prin parolă mă leagă pe mine de el, dar v-am spus că legătura e dublă. Eu trebuie să-i transmit un număr...

Aştept să-l spună. Îi zâmbeşte iar lui Marcel, când continuă:

— Numărul trei.

— Atât?

— Da. Îi spun acest număr. La ce îi va folosi, nu ştiu, dar sunt

sigur că fără să-l cunoască, nu se poate urca pe vapor.

— Domnule Remy, vom mai avea ocazia să stăm de vorbă, aşa că n-aş dori să vă obosesc prea mult.

Poate să nu-mi dea dreptate?

— Da... vom avea timp suficient de conversaţie.

— E bine că suntem de aceeaşi părere. Acum mă grăbesc pentru că, după cum mi-ai mărturisit dumneata, domnul Marcel trebuie să fie impacientat şi n-are rost să-l las prea mult timp pradă acestui neplăcut sentiment.

O oră de la această plăcută convorbire aterizez la Constanţa şi mă grăbesc să organizez prinderea omului cu ochii de gălbenuş. Mă bucur ca un copil de mutra pe care presupun că o va face în clipa în care mă va vedea.

Localul mă ajută, în sensul că imediat în dreapta intrării e o draperie care închide o cămăruţă cu numai patru mese. În spatele ei pot sta liniştit s-aştept. La o masă mai sunt plasaţi doi băieţi de-ai mei. Iar afară, ca să-l preia, se plimbă Mihai.

Mai sunt câteva minute până la ora întâlnirii şi încep să am trac. De fapt, e nerăbdarea de-a mă găsi faţă în faţă cu el. Printr-o deschizătură a draperiei văd orice muşteriu care apare. Nu e nici prânz, nici seară, localul parc destul de gol, deşi sunt ocupate şapte, opt mese.

A apărut. De la prima vedere mi se pare că descifrez pe chipul lui îndoială şi nelinişte. Cu toate că face eforturi să pară tipul cel mai indiferent din lume, privirea îi alunecă fugar în toate părţile. Are inima cât un purice, aş putea să jur.

Intră. Îl las să mai înainteze puţin, şi în clipa în care se opreşte, ca un om nehotărât, care îşi alege mai întâi masa, fac doi paşi de pisică, ajung chiar în spatele lui şi-i şoptesc cu un glas subţiat de bucurie:

— Orice s-ar spune, domnule Marcel, viaţa e plină de surprize.

Întoarce uşor capul, crede că n-a auzit bine, dar dă cu ochii de

mine, în carne şi oase. Dă cu ochii de mine şi rămâne ţuţ, cum se spune.

— Îţi închipui că n-aş fi de părere să-ncerci să bagi mâinile în buzunare. Ce spui de surpriza asta?

Se dovedeşte mai rezonabil decât m-aşteptam, dar cred că nici nu şi-a revenit din surpriză. Face tot ce-i spun şi această docilitate mă pune în gardă. Teama mea se dovedeşte fără temei. Cinsprezece minute mai târziu îl invit să stea într-un fotoliu ceva mai puţin confortabil decât acela în care am stat eu.

— Vă puteţi ridica în orice moment, sub el nu bâzâie nicio maşinărie infernală.

Nu-i arde de glumă. De altfel, mi-am dat curând seama că în tăcerea lui îşi pregătea lovitura, şi încă una puternică.

Stă nemişcat, parcă e o figură de ceară din muzeul Tussaud şi am senzaţia că ar rămâne aşa un secol, dacă aş avea timp să-l asist.

— Domnule Marcel, bănuiesc că ziua de azi nu e cea mai fericită din viaţa dumitale, dar asta e. Domnul Remy, reţinut de treburi mai importante, n-a putut veni la rendez-vous şi m-a rugat să-l înlocuiesc, ceea ce am şi făcut. Am ajuns la concluzia că suntem prieteni şi ne putem face mici servicii, ca acesta.

— De niciun folos pentru dumneavoastră, mă întrerupe cu o violenţă abia reţinută.

Cred că s-a speriat de propriul lui glas: parcă frecase cineva o furculiţă pe marginea unei tigăi. Îşi trădase emoţia.

— Nu faci întotdeauna un serviciu cuiva, urmărind neapărat foloase, deşi prezenţa dumneavoastră aici s-ar putea să vă contrazică afirmaţiile.

— Chiar deloc. Scopul dumneavoastră nu este să ajung eu aici, ci inginerul Adrian Pangrati. Or dumneavoastră, reţinându-mă pe mine, l-aţi condamnat la moarte.

Asta zic şi cu surpriză! Iată de ce tăcea domnul Marcel, îmi

pregătea acest bobârnac.

— Mărturisesc că nu vă înţeleg pe deplin.

— S-ar putea să ştiţi unde este inginerul Pangrati...

— Oarecum.

— Pot să vă spun eu... Pe vaporul „Neptun”, ancorat în radă. Dacă în următoarele două ore nu sunt pe vapor, şi celor de-acolo li se va părea ceva nefiresc, Pangrati va fi exterminat. Şi pentru ca niciun corp delict să nu existe, va fi dizolvat într-o baie de acid... care va fi expulzată apoi în mare.

Într-adevăr, tipul ăsta nu-mi spune prostii, ştie că mă are la mână, că suntem gata la orice numai ca să-l salvăm pe Pangrati.

— Îmi propuneţi un schimb?

— Da.

— Ar trebui să am certitudinea că cei de-acolo vă consideră atât de important încât să-l accepte.

— Cred că da.

— Şi dacă nu? Poate că nu ştiţi atât de multe încât să deveniţi periculos şi nu vor să se mai complice cu un schimb care, oricum, dezvăluie unele preocupări cel puţin ciudate ale echipajului. Schimbul presupune că am aflat de răpire, ceea ce ar putea provoca oarecare vâlvă. De aceea vă mai întreb încă odată: Credeţi că acceptă schimbul? Nu aveţi voie să vă înşelaţi, pentru că, după cum bine ştiţi, a greşi în această privinţă înseamnă a-l trimite la moarte pe Pangrati. Riscaţi această substanţială agravare a propriei dumneavoastră situaţii?

Am senzaţia că a înţeles foarte bine ce i-am spus, nu se grăbeşte să-mi dea un răspuns. Nu mai e atât de sigur că cei de pe vas vor accepta să se dezvăluie de dragul lui. Îl vor sacrifica, negând orice legătură cu el, îl vor declara chiar nebun. Desigur, asta va însemna moartea lui Pangrati, de care se vor descotorosi urgent, ca de singura dovadă materială.

Situaţia lui Marcel nu e bună, a lui Pangrati, în schimb, e disperată. Şi eu la Pangrati mă gândesc şi mă îngrozesc. Îmi dau seama că s-a creat un cerc vicios. Dacă acceptăm schimbul, e pierdut, dacă nu-l acceptăm şi Marcel nu se duce acolo, e pierdut. Dar dacă îi permit lui Marcel să se ducă pe vapor, ca şi când totul ar fi normal? Atunci chiar Marcel, când se va vedea acolo, va putea cere dizolvarea lui Pangrati şi dovedeşte apoi că e vinovat. Dar să presupunem că vom lua aici, pe uscat, toate dovezile vinovăţiei lui, şi Marcel nu va spune nimic, pot să fiu sigur că cei de pe vas nu vor mirosi ceva şi nu se vor descotorosi de Pangrati şi chiar de Marcel?

— Aş vrea să aud propunerea dumneavoastră. Vă daţi seama că schimbul e foarte riscant.

— Într-adevăr.

— Dorim să-l salvăm pe Pangrati, propuneţi-ne ceva.

Vreau să văd ce are în cap, ca să pot acţiona cât mai în cunoştinţă de cauză. Îmi consult pe furiş ceasul, a trecut un sfert de oră din cele două pe care le avem la dispoziţie pentru salvarea lui Pangrati. Simt în mine o presiune de tub de oxigen, dar n-am ce face.

— Nu văd decât o singură soluţie, să-mi daţi drumul să plec, fără a cere ceva în schimb. Vă promit să tac. De altfel, n-am niciun interes să trăncănesc, deoarece asta ar însemna un eşec profesional, neplăcut din toate punctele de vedere pentru mine, dar mai ales pecuniar. Urmăriţi apoi vasul, aflaţi laboratorul în care va lucra Pangrati și... nu mă mai interesează nimic. Eu voi fi debarcat la Istambul, de unde voi pleca acasă pe calea aerului, îmi voi încasa drepturile şi... vom mai vedea... Dar pentru reuşită, va trebui să-l convingeţi pe Remy să-mi spună ceva...

Şi-a calculat perfect şansele. Mintea îi merge ca pe roate.

— Cei de pe vas nu vă cunosc, arunc eu destul de neaşteptat ceea ce ştiu de la Remy, încercând să schimb cursul discuţiei, să nu las impresia că sunt obligat să fac ceea ce-mi sugerează el. De ce n-aţi

plecat fără Remy, aţi avut vreun motiv special să-l aşteptaţi atât de mult?

Ceva nu-i place în cuvintele mele, desigur faptul că ştiu că avea nevoie de Remy, înainte să-mi spună el. Continui:

— Mi-aţi propus să mergeţi pe vapor, ca şi când nu s-ar fi întâmplat nimic. E imposibil, deoarece nu cunoaşteţi ceea ce Remy trebuie să vă transmită.

Face feţe, feţe.

— Tocmai începusem să vă spun...

— Vasăzică îmi cereţi un serviciu pe care nu prea puteţi să mi-l răsplătiţi. Şi dacă Remy refuză?

— Totuşi n-a spus că... trebuie să-mi transmită ceva?

— Dar nu şi ce.

— Convingeţi-l!

— Aş încerca să vă conving pe amândoi. Domnul Remy a fost de înţeles şi, într-adevăr, ne-a mărturisit totul. Ca să mă conving de buna dumneavoastră intenţie, vă rog să daţi dovadă de aceeaşi bunăvoinţă. Care e parola cu care vă faceţi recunoscut pe vapor?

— De ce aveţi nevoie de ea?

— Vreau să văd cât de deschis discutăm. Chiar dacă vă temeţi că am folosi-o noi, tot n-ar fi în detrimentul intereselor dumneavoastră să ne-o spuneţi.

— Refuz.

— Vă dau cinci minute de gândire. Dacă doriţi, vă pot înlesni o întrevedere cu domnul Remy.

Dau dispoziţie să fie adus Remy şi apoi alerg la şef. Trebuie să luăm hotărâri capitale. Mă tem, însă, că tipul ne are-n mână.

*

Ritualul se desfăşură întocmai. Cinci marinari băuţi, gălăgioşi, ieşiră pe poarta portului. În forfota de pe plajă nimeni nu stătea să

se uite la ei. Se dezbrăcară să facă baie. Cine să observe că la întoarcerea din apă, unul dintre ei nu mai era cel care plecase?

Se îmbrăcară făcând glume cam grosolane şi porniră, la fel de gălăgioşi, spre port. Unul dintre ei, cu ochii de gălbenuşuri, părea mai turmentat decât toţi. Cunoscuţi de-acum de vameşi, trecură fără să li se facă un control prea riguros.

De undeva, de sus, de pe deal, un bărbat privea prin binoclu, cu nostalgie, scena. Oftă uşor. În apropierea lui era o maşină în care se urcă.

Pe plajă, unul dintre marinari nu-şi mai găsi hainele la locul ştiut. Descoperi, în schimb, alături, un costum care îi venea destul de bine. Se mulţumi cu el, se îmbrăcă şi plecă spre oraş.

Comandantul cargoului „Neptun” nu lăsa o impresie prea grozavă. Omul cu ochii galbeni fu gata să izbucnească în râs, când un marinar deschise uşa unei cabine şi-i spuse:

— Domnul comandant.

Domnul comandant avea o figură clasică de babă, cu gura strânsă şi bărbia ascuţită ridicată până aproape la nivelul nasului.

Se lămuri curând că nu asta era figura lui cea adevărată, dar că îl surprinseseră într-un moment nefavorabil. Îi făcu semn noului sosit să se aşeze, iar el se ridică şi trecu în colţul cabinei unde o draperie ascundea o chiuvetă. Omul cu ochii galbeni auzi câteva sunete caracteristice, care îl informară ce face comandantul, şi zâmbi. Când reveni, micul Nelson arăta cât de cât mai acătării. Gura nu-i mai era înfundată în cap, iar bărbia îi coborâse la locul ei. Comandantul îşi plantase dantura, pe care o schimbase de curând şi îl jena. De câte ori stătea singur, renunţa la ea, să-şi odihnească gingiile.

— Ei bine? se adresă el noului venit.

— „Delfinul albastru s-a-ntors la stânca lui.”

Figura comandantului se lumină.

— Celălalt?

— Ne-am întâlnit, mi-a spus ce trebuia, apoi a primit o altă misiune. A mai rămas aici.

— Dacă zici că ţi-a spus...

Căpitanul deschise un sertar al mesei la care stătea şi scoase din el câteva fiole, pe care le aşeză în faţa noului sosit...

— Sper că nu te-a minţit! spuse el. Nu-ţi purta sâmbetele... Ştii, poţi să mai uiţi şi... mortul e de vină.

— Nu cred că mi-a jucat un renghi.

— S-a mai văzut, s-a mai văzut. Sunt şapte fiole. După cum ştii, şase dintre ele au otravă, una... vitamina C. De *el* depinde dacă ai să te întăreşti sau am să chem oamenii să te culeagă şi să scăpăm de cadavrul tău. Ăsta e numărul unu, ăsta din stânga ta.

Bărbatul cu ochii de gălbenuş întinse calm mâna spre fiola a treia, îi rupse cu un gest scurt gâtul şi bău conţinutul. Gustul acrişor al vitaminei C îl linişti. Remy nu-i făcuse bucata.

— Mda, se lămuri comandantul, strângând fiolele. Să ştii că am fost sigur din prima clipă că eşti tu.

— După ce?

— După ochi. Mi s-a atras atenţia că ai ochi de hepatic.

— Lasă asta, făcu supărat tipul cu ochii de gălbenuşuri, evident neplăcut impresionat.

— În meseria ta, un semn particular ca ăsta e de-a dreptul neplăcut, da' ce dracului să faci, ochii nu-i poţi schimba, insistă comandantul, nepăsându-i de nemulţumirea lui.

— Unde-i tipu'?

— La locu' lui.

— Cuminte?

— Nu prea. Refuză orice colaborare. Dacă nu face urât, e pentru că l-am convins că suntem în plină mare. Alături de cabina în care-i închis e motorul dinamului electric şi crede că navigăm.

Tipul cu ochii galbeni râse mulţumit:

— Nu prea-mi place că refuză. Până plec de pe vas, aş vrea să-l conving. Dacă se-ncăpăţânează şi şefu' n-are ce face cu el, o să fie mai zgârcit decât Harpagon. Adu-l puţin aici! Sau nu, merg eu la el. Când ridici ancora? întrebă în timp ce coborau treptele unei scări înguste de fier.

— Am şi plecat! Se vede că nu eşti marinar, altfel ai fi simţit că suntem în plin marş. În clipa în care te-ai urcat pe punte...

Căpitanul descuie o uşă masivă de fier şi dincolo de ea se ivi o cabină nu prea mare, situată evident sub nivelul apei. Nu avea niciun hublou, ardea în permanenţă un bec, în schimb era mult mai răcoare decât pe puntea de sus.

Tipul cu ochii de gălbenuş se opri după primul pas în cabină şi se uită în jur cu o imensă silă, care nu-i dispăru din privire nici când se opri pe bărbatul nebărbierit şi speriat care stătea lungit pe un pat lat de două palme. Bărbatul se ridică şi aşteptă să i se spună de ce e deranjat.

— Dumneata eşti inginerul Pangrati?

— Da.

Tipul eu ochii galbeni îi întinse mâna şi el se apropie să-i răspundă la salut. În clipa în care fu suficient de aproape, palma întinsă a omului cu ochii galbeni se ridică fulgerător şi, strângându-se într-un pumn, lovi năprasnic. Gestul fu atât de neaşteptat, încât chiar comandantul rămase cu gura căscată, privindu-l pe prizonier cum stă răsturnat în patul din care se ridicase cu puţin timp mai înainte. Cel lovit îşi scutură capul, ca şi când ar fi vrut să se convingă că-l mai are pe umeri, apoi încercă să se ridice, dar căzu înapoi, ca un boboc de raţă obosit.

— În general, să ştii, nu prea am timp de pierdut... Peste puţin ajungem în Bosfor, şi până acolo... vreau un răspuns clar. Află că de cinci am picat eu pe vas, bibliile au fost ascunse. Ţi s-au pus mai

multe întrebări în ultimul timp, la care ţi-ai permis să dai un anumit răspuns. Te rog... *insistent* să-ţi revizuieşti punctele de vedere până într-un ceas.

Îi făcu semn comandantului să iasă şi îl urmă, trăgând uşa grea şi încuind-o.

— Lasă cheia la mine! Peste o oră mă-ntorc. Până la Bosfor o să-l fac mieluşelul lui Dumnezeu, te asigur. Am mai dat eu de încăpăţânaţi d-ăştia. Sper că n-ai comunicat că refuză.

— Încă nu.

— Bine-ai făcut!

Căpitanul îl privea cu o teamă instinctivă. Tipul nu ştia prea multe, sau părea că se răzbună de ceva păţit.

— Care-i cabina mea? întrebă, când ajunseră pe punte. Aş vrea să mă odihnesc puţin. Ai ceva de citit?

Căpitanul râse ca de-o glumă bună. Voia s-o facă pe omul subţire, întreabă de cărţi.

— Bine, se lămuri cel cu ochii galbeni, am să ascult radioul.

Comandantului i se spuseseră câteva lucruri despre tip, dar realitatea întrecea aşteptările. Îi admira în sufletul lui pe cei care puteau lucra tare, poate şi pentru motivul că el nu reuşise în felul acesta niciodată. Nu-l ajuta fizicul, nu reuşea să se impună, pe când ăsta... Nu văzuse de multe ori în viaţa lui un pumn atât de dur şi atât de bine plasat. Şi ce din scurt l-a luat! Te pomeneşti că peste o oră inginerul va fi blând ca un mieluşel. I-ar fi fost necaz. El încerca de câteva zile să-l convingă prin fel de fel de argumente, fără niciun rezultat.

Nu-i plăcuse însă faptul că tipul procedase aşa, evident demonstrativ, ca să-i arate cât de grozav este. Într-un fel scena fusese un afront la adresa lui, care nu reuşise nimic în atâta timp, iar el îi va demonstra că obţine totul într-o oră.

Comandantul se hotărî să asiste din umbră la a doua întâlnire, să-

l vadă lucrând fără asistenţă, să nu se mai grozăvească.

Cu puţin înainte de împlinirea timpului pe care îl primise inginerul să se gândească, micul comandant se strecură în cală şi îşi găsi un loc ascuns. După ce tipul va intra în cabină, va putea să privească pe ferestruica uşii tot ce se petrece dincolo.

Nu aşteptă prea mult. Cu o mutră şi mai acră decât prima dată, tipul se ivi. Intră în cabină şi comandantul sări de la locul lui şi privi la confruntarea celor doi.

Inginerul stătea lungit în pat, cu braţele sub cap şi ochii-n tavan. Nici n-a întors capul când a intrat individul cu ochi de gălbenuşuri.

— Ei, Pangrati? întrebă el, într-un târziu. Îmi datorezi un răspuns.

Inginerul nu catadicsi să-ntoarcă privirea spre el. Afară, comandantul sări în sus de bucurie, nu-i mersese deloc tipului!

— Ce crezi că ai să reuşeşti prin încăpăţânare?

Inginerul sări din pat şi se apropie agresiv. Tremura de furie.

— Încerci să mă impresionezi? Crezi că sunt un copil căruia să-i dai două la spate şi să facă tot ce vrei?

Se înfruntau de la numai o jumătate de metru. Inginerul nu se apropiase, evident, cu gândul de a-l lovi pe tip, şi de aceea acesta rămăsese mai departe cu o mână în buzunar. Agresivitatea inginerului era de atitudine şi de ton. Întreaga lui înfăţişare convingea că nu trăsese în viaţa lui o palmă cuiva.

— Ei bine, domnule, continuă din ce în ce mai pornit, află că nu mă sperii deloc, chiar dacă ai încuiat toate bibliile de pe vapor...

Nu mai apucă să continue, că un dos de palmă fulgerător îi azvârli capul într-o parte. Al doilea i-l trimise în cealaltă parte şi probabil că ar fi căzut, dacă nu l-ar fi prins cu o mână sigură de pieptul cămăşii şi nu l-ar fi ţinut. Abia acum îşi dădu comandantul seama că tipul are pe el o cantitate de muşchi de două ori mai mare decât părea şi, în orice caz, de foarte bună calitate. Cu mâna stângă

îl ţinea pe inginer în picioare, iar cu dreapta îl pocnea dintr-o parte şi alta, de parcă juca tenis cu căpăţâna lui. Când inginerul făcu efortul să se reculeagă şi ridică mâna să se apere, un genunchi trimis scurt în pântec îl cocârjă. Îi dădu drumul de cămaşă şi inginerul rămase încovrigat de durere. Tipul îl privi o clipă cu acelaşi suveran dispreţ, apoi spuse pe tonul cel mai dulce, de ai fi crezut că se adresează propriului său frate:

— Încearcă, te rog, să-ţi revizuieşti punctele de vedere. Dacă ai şti ce neplăcut e pentru mine că trebuie să mă port astfel cu un om ca dumneata... Mă-ntorc peste o oră... Din uşă mai reveni odată: N-aş vrea să mă dezamăgeşti. Îmi cunosc firea păcătoasă, devin din ce în ce mai violent.

Încuie uşa şi plecă. Din ascunzătoarea lui, comandantul îl urmări până când dispăru pe scăriţa de metal, apoi ieşi.

Îl întâlni pe punte. Stătea cu coatele rezemate de parapet şi fuma nervos, privind spuma apei tăiată de otravă.

— Ai fost pe la...? îl întrebă comandantul, fericit dinainte de răspunsul pe care ştia că o să-l primească.

— Am discutat puţin... mi-a promis că peste o oră o să fie mai înţelegător...

— Ar fi bine, ar fi bine... repetă comandantul, dar cu tonul cu care ar fi spus: „S-o crezi tu, s-o crezi tu”.

Se înnoptase. Marea era de o linişte indolentă.

— Avem ce trebuie dacă ne descotorosim de el? întrebă tipul, revenind la preocupările lui şi recunoscând, indirect, eşecul discuţiilor.

— În câteva minute nici oasele nu-i mai rămân.

— Să fie pregătit totul.

— Este.

— Aş vrea să mergi şi dumneata, când o să stau iar de vorbă cu el. E o chestie de psihologie. Doi îi impresionează altfel.

— Sigur, sigur... se oferi comandantul. Până atunci îmi aranjez treburile.

Comandantul se duse să-şi vadă de treburi, iar tipul cu ochii de gălbenuşuri rămase să-şi mestece mai departe necazul. Făcea crişcă de furie. Nu cumva încăpăţânatul ăsta de inginer o să-i înjumătăţească onorariul?

Porni să se plimbe de la pupa la prova, cu mâinile în buzunare, evident năpădit de gânduri neplăcute.

Nava înainta lin, privită de ochiul ciclopic al lunii. Nu se auzea decât bolboroseala apei răscolită de elice. Pe punte nu mai era nimeni, marinarii se retrăseseră în cabine sau în careu, la masă. Timonierul de serviciu fuma flegmatic, nu avea nicio problemă de navigaţie. Singura grijă era să ţină cap compasul. Ca să-i treacă timpul, se duse să stea de vorbă cu el.

Era un bărbat între două vârste care îi vorbi tot timpul de grădiniţa din faţa casei lui. Jura că mai face două drumuri şi se retrage, îi era dor să simtă pământul sub picioare. Îi promise că după cart vor bea un coniac împreună şi plecă. Lipită de comandă, dar cu câteva trepte mai jos, era cabina telegrafistului. Tânărul dinăuntru asculta radioul şi tipul cu ochii de gălbenuşuri se opri să asculte şi el. Prinsese o muzică bună şi telegrafistul gesticula cu oarecare frenezie, mimând ritmul.

— În primul port dansez de mor, mărturisi el vizitatorului. Crăp după dans. Şi dacă mai ai în braţe o tipă, mă-nţelegi...

Ochii lui de hipertiroidian sclipiră straniu.

— Dacă stăm măcar o zi în Istambul, te-aş duce eu într-un local.

— La „Visul sultanului”?

— Şi-acolo, da ştiu unu mai grozav... Dacă vrei, se lasă şi cu puţin haşiş...

Tânărul îşi muşcă buza de jos de plăcere.

— S-a făcut. Dacă stăm două ore... dăm o fugă?

— Poate...

Tipul cu ochii de gălbenuşuri îşi consultă ceasul.

— Am o mică treabă şi mă-ntorc. Caută o bandă eu Boby Solo, vin s-o ascult. Nu-mi place să mă culc devreme.

— Asculţi ceva mortal, pe cinstea mea... Te-aştept! Ce bei?

— Numai ceai de tei.

Tânărul izbucni în râs.

Comandantul îl aştepta în cabina lui.

Coborâră împreună. Inginerul era la masă, cu capul prins în palme, îl durea îngrozitor un ochi. Când îi auzi, sări în picioare şi rămase drept ca un stâlp, ţintuindu-l fioros cu privirea.

— Nu mi-am schimbat punctul de vedere, ţinu el să-l vestească de la început.

Tipul cu ochii de gălbenuşuri se întoarse spre comandant cu o figură mirată, ca şi când la orice s-ar fi aşteptat, numai la răspunsul ăsta, nu. Dădu de mutra lui zâmbăreaţă şi... un pumn fulgerător îl aruncă pe micul marinar cu capul de perete. Un sunet sec şi trupul firav se frânse.

— Stai cuminte! se răsti omul cu ochii galbeni la inginer. Caută ceva să-l legăm. Hai, dezmeticeşte-te odată, că după dumneata am venit şi n-avem timp de pierdut.

Pangrati parcă nu-l auzea. Rămăsese prostit, privind la căpitanul ghemuit la duşumea.

— Sunt căpitanul Dima, fă ce-ţi spun eu!

Micul căpitan păru că-şi revine, dar un nou pumn îl trimise iar în lumea viselor.

Îl legă fedeleş cu un cearşaf, se asigură încă odată că o să mai stea mult şi bine în lumea viselor, apoi îi făcu semn inginerului să-l urmeze.

Încuie uşa şi... aventura cea mare începu. Îi spuse, şoptit:

— Numai de noi depinde dacă vom mai ieşi vreodată de-aici sau

ne vom dizolva într-o cadă de acid... Te rog să faci absolut tot ce-ţi cer... Am să te încui în cabina mea... Mergi în faţă, cu mâinile-n cap. Trebuie să pari ameninţat.

Îşi scoase revolverul şi-i făcu semn să pornească.

Ajunseră pe punte. Un marinar trecu pe lângă ei, dar nu păru mirat când îl căzu pe inginer cu mâinile-n sus şi pe tipul cu ochii galbeni în spatele lux, ameninţându-l.

— Deschide tu uşa aia! îl rugă Dima pe marinar, şi acesta îl ascultă.

Îi făcu semn că poate să plece, şi el încuie uşa în urma inginerului. Îşi băgă revolverul în buzunar şi, după ce-şi umplu bine plămânii cu aer, urcă scara spre cabina telegrafistului.

Boby Solo cânta o melodie sentimentală pe care tânărul hipertiroidian o asculta stând pe un scaun cu capul răsturnat pe spate, ca în transă.

— Ai venit? întrebă el fără să privească.

— Îhî!

O izbitură scurtă, şi capul tânărului telegrafist se prăvăli şi mai pe spate, de data asta inert. Dima încuie uşa şi îşi puse căştile la urechi, dând drumul aparatului de emisie.

Câteva minute mai târziu, ochii i se aprinseră de bucurie. Mâna îi juca sigură pe manipulator. Când termină, îşi scoase căştile pe care le aşeză la loc cu oarecare pedanterie. Găsi într-un dulăpior, care avea desenat pe el o cruce roşie, un plasture, şi-l lipi pe gura tânărului telegrafist, după ce-l legă fedeleş.

N-avea niciun motiv să se grăbească.

Ieşi, încuie uşa în urma lui, coborî în cabina în care inginerul îl aştepta cu sufletul la gură.

— E bine, răspunse Dima întrebării lui mute. Ştiu că sunteţi un înotător destul de bun...

— Da...

— Scoateţi-vă pantofii, pantalonii, tot ce v-ar stingheri la înot... Bănuiesc că n-o să avem nevoie de performanţe în această privinţă... Eu sunt un înotător destul de modest şi... în sfârşit, cred că am să mă descurc.

— Şi ce facem acum? întrebă Pangrati, înnebunit de tot ce se întâmpla.

— Aşteptăm.

Inginerul se aşeză automat pe scaun, ca şi cum el ar fi vrut să dovedească astfel că îl ascultă. Făcu o mişcare cu capul şi îşi duse mâna la frunte, schimonosindu-se de durere... Dima zâmbi:

— De la mine? întrebă el, referindu-se la durerea de cap.

— Mai întrebi?

— Pentru... verosimilitate... Şi a doua oară mă suspecta... am auzit un zgomot aproape imperceptibil la uşă... Trece.

Din cinci în cinci minute, Dima îşi consulta ceasul. În sfârşit, se ridică şi privi prin hublou...

— Vin!

Departe, o lumină sclipi de câteva ori, într-un semnal. Era un vas foarte rapid, care se apropia de cargo.

Cel de la timonă ceru prin porta-voce:

— Să vină căpitanul sus... Ne depăşeşte o navă rapidă...

— Îl caută, şopti inginerul.

— Până să-l găsească...

Urmă un timp de linişte în care, evident, marinarul îl căută pe căpitan.

— Nu-l găsesc. Tu nu ştii unde-i? îl întrebă pe timonierul de cart.

— Pe mine mă-ntrebi, de-aici? O fi şi el că omu'!... Sau vezi la tipu' îmbarcat azi...

— Vine aici.

Dima îşi scoase revolverul şi-l puse pe masă, în faţa lui. Făcu semn inginerului să ridice mâinile.

— Treceţi în dreptul mesei, să nu vadă că sunteţi descălţat.

Cineva ciocăni în uşă.

— Intră!

Apăru o mutră scufundată toată într-o barbă crescută fără nicio ordine.

— Comandantu' nu-i aici? întrebă el după ce se lămuri ce se petrece.

— Acum două minute a plecat. Îi era cam rău de la stomac. O fi-n careu, bea ceva tare...

Uşa se-nchise şi Dima se grăbi să privească prin hublou. Semnalele luminoase se vedeau acum la cei mult trei sute de metri.

— Peste cinci minute, ţâşnim.

Fruntea inginerului şiroia de transpiraţie, şi respira de parcă ar fi urcat în fugă de două ori până în vârful Turnului Eiffel.

— Hai!

Deschise uşa. Coborâră în fugă scările, până la prima punte. Când credeau că totul a mers perfect, se-ntâlniră faţă-n faţă cu tipul bărbos care se-ntorcea furios.

A înţeles într-o clipă despre ce este vorba şi s-a repezit la inginer. S-a trezit însă cu o piedică şi s-a lungit cât era de mare, făcând să-i sune oasele de scândura punţii.

Vru să ţipe, dar două mâini hotărâte îi strânseră violent gâtlejul. Un pumn îl azvârli cu capul de peretele de fier al cabinelor.

— Sări!

Inginerul se codi o clipă, dar când auzi că se apropie cineva, atras de zgomotul luptei, îşi făcu vânt înainte şi se trezi în apă. Dima nu sări imediat, şi bine făcu. Ar fi devenit amândoi o ţintă vie, apropiată. Trebuia să acopere fuga inginerului.

Un tip cu un revolver în mână apăru la marginea parapetului şi scrută întunericul. Probabil că inginerul înota bras, nu făcea niciun zgomot... „Nu cred că s-a-necat, paralizat de frică” gândi Dima. Ca

un răspuns, se auzi clipocitul apei şi mâna tipului de la parapet se ridică, să tragă. Dar Dima, mai repede, îi trimise un glonţ în braţ. Ţipătul de durere şi împuşcătura alarmară tot echipajul. Pe toate scările de metal începură să se-audă paşi alergând.

Inginerul se îndepărtase binişor.

— Barca la apă! strigă un tip, probabil secundul.

Barca era chiar în apropierea lui Dima. Nu mai putea să rămână, dar nici să se ascundă undeva. Oamenii echipajului se apropiau din toate părţile, trebuia să sară şi el în apă.

Trase două gloanţe în barcă, să fie sigur că n-o să-l mai urmărească din ea, şi se aruncă, înotând cât mai liniştit, pe spate, ca să privească ce se întâmplă.

Cei care s-au repezit să dea barca la apă nu şi-au dat seama că e găurită. În vâltoarea iscată nici nu se mai întrebau cine în cine a tras. Când se urcară în ea şi puseră mâna pe lopeţi, unul strigă îngrozitor:

— Ia apă... nu ţine!... Înapoi pe punte!

— Ce se-ntâmplă acolo?

— Barca e spartă.

— Lăsaţi alta.

Dar timpul trecea. De pe vasul care se apropia în viteză, ţâşni o fâşie puternică de lumină, care se opri pe cargo... Cei de pe punte, orbiţi, îşi feriră ochii. În acest timp, o mică ambarcaţiune cu motor se desprinse de bordul vedetei şi se apropie de primul înotător, inginerul, pe care îl pescui în clipa în care se gândea că nu mai poate înota prea mult.

— Repede la... celălalt, că nu-noată prea bine, fură primele lui cuvinte.

Prinşi în fascicolul de lumină, cei de pe cargo se resemnară.

Comandantul vedetei îi invită pe cei doi în cabina lui şi ceru unui

marinar:

— Ceai şi coniac... Mai bine-zis coniac... ceaiul numai la cerere...

Dar nu ceru nimeni.

În bucuria generală, comandantul văzu ceva pe obrazul inginerului şi se apropie îngrijorat să privească mai de-aproape.

— Ce-aveţi aici?... V-aţi lovit la ochi...

— Nu... nu m-am lovit, asta e de la o scenă jucată cât mai realist, mărturisi, privind spre Dima, şi amândoi izbucniră în râs, spre nedumerirea celor din jur.

— Şi dumneata, domnule căpitan, parcă ai ochii galbeni... din cauza emoţiei bănuiesc.

— Nu... nu din cauza emoţiei. Din cauza unei doze de acid picric, care îngălbeneşte ochii. Trebuia să capăt un semn particular.

Comandantul dădu nedumerit din umeri, apoi se gândi că, de fapt, rolul lui nu era să întrebe, ci să ridice paharul în cinstea celor doi, ceea ce şi făcu.